

ZSÓFI, A KÜLÖNC

(Regény)

Írta:

V. Pócsay Rozika

E-mail: v.p.rozika@gmail.com

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	
ANYA LÁNYA	
MÁSODIK FEJEZET	
HÉTVÉGI KIRUCCANÁS	
HARMADIK FEJEZET	
„UTÁLOM A POLITECHNIKÁT!”	
NEGYESIK FEJEZET	
ELEMÉR BÁCSI	
ÖTÖDIK FEJEZET	
A NAGY VÁLTOZÁS	
HATODIK FEJEZET	
AZ ELSŐ RANDEVÚ	
HETEDIK FEJEZET	
AZ ELSŐ CSÓK	
NYOLCADIK FEJEZET	
SZÜNIDŐ KEZDETE	
KILENCEDIK FEJEZET	
SZÜLETÉSNAPO	
TIZEDIK FEJEZET	
JÚLIA CSALÓDOTTSA	
TIZENEGYESIK FEJEZET	
KIRÁLYVÁR	
TIZENKETEDIK FEJEZET	
BALHÉ AZ ISKOLÁBAN	
TIZENHARMADIK FEJEZET	
SÓLYOM ANDRÁS	
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
AJÁNDÉKBA KAPOTT HÉTVÉGE	
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
DÉNES KÖZBELÉP	
TIZENHATODIK FEJEZET	
TÉLI SZÜNET	
TIZENHETEDIK FEJEZET	
SÍTÁBORBAN	
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	
LÁSZLÓ MEGLEPETÉSE	
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
VÁRATLAN KÖZJÁTÉK	

ELSŐ FEJEZET ANYA LÁNYA

1.

A harmadikos gimnazista Sólyom Zsófi egy óra ötven perckor lépett ki a gimnázium kapuján. Sietett, hogy elérje az iskolához öt perc távolságban lévő buszt. Hacsak nem jön közbe közlekedési dugó, fél háromra mindig hazaér. Bár üres lakás várja, de mióta gimnáziumba jár, önállóan közlekedik, önmaga által kialakított sorrendben végzi teendőit, mert elengedhetetlenül fontosnak tartja, hogy napjai szigorúan meghatározott rendszerben teljenek. Csak így érzi biztosítottnak, hogy mire édesanyja, a harmincnyolc éves Arany Júlia fél ötre hazaér, elvégezzon minden rábízott feladatot, amik csak az aznapi főzés előkészítésében térhetnek el.

Hogy megértsük Zsófi különségének mibenvoltát, a szigorú rendszerességre érdemes részletesen kitérni, amik a következőképpen zajlanak nap, mint nap.

Miután becsukja maga után a bejárati ajtót, jobb kézzel ráfordítja a kulcsot, ballal felakasztja az ajtó melletti előszoba falra a válltáskáját. Utcai cipőjét papucsra váltja, átöltözik otthoni ruhába.

Kinyitja az alsó, majd a felső szinten az ablakokat. Szétrakja az ágyneműket, összeszedi a szőnyegen a szöszöket mindkét szinten. A konyhában átolvassa a cédulát, mit akar aznap főzni Júlia. Ez esetben csirkepörkölt lesz nokedlivel, uborkasalátával.

Ennek megfelelően hozza ki a hozzávalókat a spájzból és rakja csoportosítva a konyhaszatra. Az egymásba rakott két műanyag, keverő, üvegtál, kis tányér, kés, kis-, fa- és evőkanál mellé az uborkareszelő, megmosott uborka, három gerezd fokhagyma, őrölt piros paprika mellé kerül a finom- és rétesliszt, só, két megmosott tojás, majd emellé két fej vörshagyma, két gerezd fokhagyma, az ugyancsak megmosott három zöld paprika, két paradicsom és egyéb fűszerek, zsír, egy kétliteres lábas.

Felsiet a felső szintre megágyazni, becsukja az ablakokat. Ezt követően veszi ténylegesen birtokba a konyhát. Ahol a legnagyobb műanyagtálba meghámozza az uborkát, megtisztítja a hagymaféléket, megmossa. Megszabadítja a paprikát, paradicsomot a száraitól.

Üvegtálba reszeli le az uborkát, megsózza, félre teszi. A keverőtálba kimér két finom és fél bögre réteslisztet, belerak csipetnyi sót. Ezt jól elkeveri és letakarva az üvegtál mellé tolja, rá a fakanalat, mellé két tojást, egy bögre vizet, mert a nokedli kikeverését mindig Júlia csinálja.

Előveszi a hűtőből a csirkét, ha kell, megtisztítja, alaposan megmossa, a lehúzott bőrét a gyűjtőtálba rakja, majd a csirkét feldarabolja, tálba teszi, hideg vizet önt rá és letakarva mehet a másik két tálhoz a kis tányérba feldarabolt paprikával, paradicsommal, fűszerekkel.

A kétliteres lábasba egy púpos evőkanál zsírt rak, ebben megpirítja az apró kockára vágott vörshagymát, letakarva a tűzhelyen hagyja.

A kávéس bögrébe három evőkanál cukrot, fél deci ecetet elkeverve felenged forró vízzel. Amíg az uborkát kinyomja az üvegtálba, rányomja a megtisztított fokhagymagerezdeket, ráhint egy kiskanál piros paprikát, többször átkeveri az ecetet. Ha elolvadt benne a cukor, ráönti az uborkára. Jól átkeverve annyi hideg vizet önt rá, hogy épp csak ellepje. Lefedve a hűtőszekrénybe teszi. A piros paprikát a kiskanállal a csirkés tál mellé rakja.

Miután leellenőrzi, nem felejtett-e ki valamit, fogja a táskáját, beül a nappaliba tanulni, amíg Júlia hazaér.

Különbsége abban is megmutatkozott, hogy kicsi korától tizenhat éves koráig elkülönült magányban élte óvodás, iskolás éveit. Nem volt ezzel gondja, hiszen nem kiközösítették társai, ő húzódott mindenkor háttérbe. Ám Júlia egyre nagyobb aggodalommal figyelte féltett lánya furcsaságait, akit nyolc éves kora óta, mióta Sólyom Andrástól, Zsófi édesapjától elvált, egyedül nevel. Nem tudott megbarátkozni lánya görcsös ragaszkodásával, amivel teendőit végezte. Igaz ennek hátrányaival csak hétvégék alkalmával kellett szembesülnie, amikor közösen végezték a főzést, egyéb háztartási munkákat. Zsófi ugyanis előre meg akart egyezni, ki mit csinál, hogy saját munkáját elgondolása szerint oszthassa be, amihez akkor is tántoríthatatlanul ragaszkodott, ha ezzel Júliát hátráltatta.

Egyik alkalommal rettenetesen felidegesítette ezzel, mert hiába kérte, tisztítsa a zöldségfélét, hogy odatehesse a levest, Zsófi, mintha meg sem hallotta volna, a sertéshúst szeletelte. Végül bosszankodva bár, de nekiállt ő a zöldségeknek. Zsófi haragosan mondta:

- Nem tudsz kicsit várni, anycikám?!

- Nem, mert estig sem fő meg, ha nem teszem oda időben.

A lány idegességében falhoz vágta a kezében lévő sertéshúst és amit soha nem szokott, magán kívül ordított Júliával. Addig fajult a dolog, hogy úgy, ahogy volt, kis otthonkában kirohant a lakásból beugrva maga után az ajtót. A közeli parkban zokogva ült le egy padra, ahonnan Júlia estig nem tudta felrimánkodni.

A másik komoly nézeteltérésük a tanulásból adódott. Bár mindig kitűnő tanuló volt, ragaszkodott hozzá, hogy Júlia mindennap kikérdezze tőle a szóbelit, ellenőrizze az írásbelijét. Ha Júlia fáradságra hivatkozott, Zsófi azzal érvelt, az iskola után ő is fáradt a rábízott feladatok elvégzésére, mégis utána tanulnia kell. Nem akar felkészületlenül iskolába menni, esetleg emiatt négyest, vagy még ennél is rosszabb jegyet összeszedni.

Júlia egyik este besokallt, leült elbeszélgetni lányával. Azt kérte tőle, próbáljon meg változtatni beidegződött szokásain.

- Nem értelek, anyci, mi bajod van a szokásaimmal. Nekem azért fontosak, mert így biztosan nem felejték el semmi rám bízott feladatot.

- Nem tartod furcsának azt sem, ha mindemellett sétáink alkalmával pontosan számon tartod, előzőleg merre indultunk és véletlenül sem mehetünk kétszer ugyanarra?

- De anycikám, az rém uncsi lenne.

- Az nem uncsi, hogy a parkok soha nem maradhatnak ki?

- Hogy lenne, amikor tudod jól, mennyire imádok természetközelen lenni. Ha megtehetnénk, legszívesebben mindennap valamelyik közeli erdőben sétálnék veled.

- Ennek ellenére szeretném, ha változtatnál. Nem tetszik nekem az semhogy elzárkózol a korosztályodtól. Ilyen korú lányoknak barátnői vannak, akikkel sétálhat, moziba járhat, meg ilyesmi.

- Nem arról van szó, hogy belefáradtál a velem való foglalkozásba? Mindegy, kimondom, amit gondolok, terhedre vagyok.

- Hogy mondhatod ilyet! Mi értelme lenne az életemnek, ha nem lennél nekem? - sírta el magát.

- Bocsánat, nem akartalak megbántani - ölelte át.

Lefekvés után nem mentek ki fejéből anyukája felvetései. Nem értette, mi szokatlan lehet a viselkedésében? Mi lehet vele a baj?

Felfigyelt rá, hogy beszélgetésük óta anyukája szomorú tekintettel figyeli. Beteg nem lehet, akkor biztosan orvoshoz vinné őt. A gondolat befészkelte magát agyába. Elhatározta, utána jár, mi lehet vele a gond.

Egyik nap, amikor egyedül volt otthon estig, tanulás helyett leült a számítógéphez. Olyan szavakat írt be a Google keresőbe, amiket tőle hallott beszélgetésükkor: „ragaszkodás, cselekvéssor, dühroham”.

Egyre ijedtebben olvasta a találatokat. Létezik, hogy autista lenne? Elemezte magát, de nem nyugtatták meg a tények, rá nem igazak a leírt tünetek: ők nem tudják elviselni az érintést, neki ezzel semmi gondja. Nem néznek soha senki szemébe, ezzel szemben neki fontos a szemkontaktus. Nehezen, vagy egyáltalán nem tudnak kommunikálni, neki egyik erőssége éppen ez. Nem tud róla, hogy kényszeres mozdulatai lennének, mint nekik minden esetben. Ő soha nem szokott szavakat, mondatokat ismételni unos-untig. A múltkori esettől eltekintve nincsenek dührohamai. Mégis pánikba esett. A heverőre dobta magát, heves zokogás lett rajta úrrá.

Júlia harmadszor csengetett, hogy a nehéz cuccaival ne kelljen a kulcsot keresnie, de Zsófi nem jött ajtót nyitni. Kissé bosszúsan lépett be a lakásba. Megijedt, amikor meghallotta, lánya hangosan zokog a nappaliban. Lerakta a szatyrokat, besietett hozzá. Döböntően nézte a heverőn rángatózó lányt. Szólított, de meg sem hallotta a hangját. Leült mellé, ölébe vonta, simogatta, közben aggódva faggatta:

- Mi bajod, drága kincsem? Ki bántott?

Zsófi meglepetten nézett rá, próbált úrrá lenni elkeseredésén.

- Ne ejts kétségbe, drága kincsem! Mondd már el, mi történt?

- Szia, anyukám! Hogy jöttél be, hogy észre sem vettem?

- Csodálkoztam is, mert legalább háromszor megnyomtam a csengőt, hogy a nehéz cuccaimmal ne kelljen a kulcsom után kotorászni, de beszélj már, életem, mitől borultál ki ennyire?

- Elgondolkodtam magamon. Még mindig annyira bánt, hogy a múltkor olyan ronda voltam veled. Nem találok magyarázatot, hogy voltam rá képes. Aztán láttam, minden mozdulatomat figyeled és szomorú tekintettel nézel a konyhában, amikor együtt dolgozunk. Ma volt időm, utána néztem a neten, mi lehet velem a gond. Borzalmas eredmény jött ki. Anyukám, mikor vetted észre, hogy autista vagyok?

- Jézusom! Drága Zsófikám, dehogy vagy te autista! Igen, igazad van, ijesztő volt látnom, hogy cselekedeteidben ragaszkodsz a megszokott sorrendhez, ráadásul dührohamot kaptál, amikor próbáltalak kizökkenteni ebből. Bevallom, én is azonnal utána néztem, de a tüneteket látva megnyugodtam, rád egyik sem igaz.

- Jó-jó, ezt megállapítottam én is, de akkor sem értem, mik ezek a furcsaságok, amik mostanában történtek velem. Töprengés közben eszembe jutott, már nyolcadikos koromban felvetted, miért nincsenek nekem barátnőim, barátaim. Akkor is, most is úgy gondolom, nincs hiányérzetem, hiszen mindent meg tudunk veled beszélni. De nem is barátkozhatnék, mert akkor minden délutánt átcsavarognék velük.

- Azóta már átgondoltam, én pont ilyen voltam addig, amíg apáddal meg nem ismerkedtünk. Azóta van barátnőm. Zsuzsi, mint tudod, csoporttársam volt az egyetemen. Ő kezdte velem a barátkozást. Visszatérve rád, kérlek, ne foglalkozz butaságokkal. Tudod, kicsim, génjeinken keresztül többféle hajlamot hordunk magunkban, amiknek többségéről nem is tudunk életünk végéig.

- De mi lesz, ha ez nálam nem ilyen?

- Autista biztosan nem vagy, a szokásaidon pedig változtathatsz, ha akarsz. Élnek köztünk enyhe autizmussal emberek, akiken észre sem vesszük. Azt teszed a legokosabban, ha nem veszel róla tudomást és éled az életedet úgy, ahogy neked tetszik.

- Az mégiscsak izgat, mi válthatta ki belőlem ezeket?

- Idegi alapon lehet. Talán túlterhelt vagy. Netán túl sokat vagy egyedül. Ilyenkor hajlamos rá az ember, hogy minden apróságot felnagyítson magában.

- Ez igaz. Ezentúl oda fogok figyelni, nehogy egészen belém rögződjenek a furcsaságaim.

- Ha meg tudtalak nyugtatni, menjünk ki enni, mert egész nap alig ettem valamit.

Zsófi majdnem felszabadult örömmel ment ki anyukájával a konyhába. Meglepetten állt meg az előszobában a két tele szatyor előtt.

- Jesszus, te nem a munkahelyeden voltál?

- De igen, csak hazafelé benéztem a piacra.

- Látom, tényleg csak benéztél - nevetett. - Csak közben valaki telepakolta a szütyijeidet - szelídítette magához az epres zacskót.

- Szütyi. Mindig szegény nagyanyád mondta így - nevetett, majd a szatyrokat nézve mondta: - Istenkém, addig-addig nézelődtem, amíg megteltek. Látom, meg sem várod, hogy lecukroz-
zam.

- Csak nem képzeled, hogy mérgezni engedem magamat holmi cukorral?

- Te ettél már?

- Nem, téged vártalak.

- Akkor előbb vacsorázzunk, jó?

- Okés, csak megkóstolom, mert olyan gyönyörűek! - kapott be egy hatalmas szemet nevetve.

- Hagyok ám neked is.

- Sikerült végigfolyatnod a vizet a pólódon. Edd csak, azért vettem, hogy neked legyen. Mi volt a suliban?

- Kaptam két ötöst, majd firkantsd alá légydzi'.

- Örülök angyalkám, hogy ilyen szorgalmas vagy - ölelte magához.

- Ugye milyen jó páros vagyunk mi? - bújt nevetve Júliához.

- Szerencse, hogy így van. Amikor apád elhagyott bennünket, nagy volt bennem a félsz, hogy tudok megbirkózni a neveléssel, háztartással, munkahelyemmel. Amíg együtt voltunk, annyiszor elmondta: „Mit kezdenél nélkülem? Nem önálló életre születtél”, hogy végül el is hittem. Hála a dacos természetemnek, csak azért is bebizonyítottam, igenis boldogulok. Eszünk végre, mielőtt mindketten éhenhalunk? Gondolom, tanulnod is kell még.

- Mennyi fincsiség! Megkóstolhatom a felvágottakat?

- Épp akkor jött friss áru, amikor a henteshez mentem. Hideget együnk?

- Igen, legalább holnap nem kell főznöd.

2.

Vacsora közben Zsófi az édesanyját nézte.

- Mi van, Zsófikám, valami rendelleneset látsz rajtam?

- Fáradt, gondterhelt vagy, pedig arra szerettelek volna kérni, olvasd át a töri tételtemet, javítsuk ki együtt.

- Csak érteném, mi a fenének nyúznak benneteket a tanárok már harmadikban a tételkidolgozásokkal.

- Azt mondják, a negyedik az érettségi szünettel rövidebb, nekünk segítség, ha előre dolgozunk.

- Remek. Így legalább akkor is és most is túl vagytok terhelve. Rendben, életem! A mosogatás megvár, gyere, nézzük meg, mit hoztál össze és ha nem zuhansz utána ágyba, beszélgetünk rólam is - vette kezébe Zsófi tételes füzetét.

- Nem fogok, mert érdekel, mi rossz történt veled.

Átolvasták, ahol kellett kibővítették, másutt kitöröltek belőle fölösleges részeket. Zsófi boldogan olvasta át.

- Köszí, anycikám! Imádlak, olyan klassz lett - ült az ölébe.

- Ó, te nagy gyerek! - ölelte magához, miközben könnyek csillogtak a szemében.

- Mesélj, miért hullatod a könnyeid?!

- Reggel Irén - a főnöknőm - támadott le, mert tegnap én lettem volna soros zárni, de, mint tudod, a főmérnöknek dolgoztam a számítógépteremben. Az a kelekótya Kata pedig nem adta le a portán a kulcsot. Ma kivételesen Irén asszonyosság ért be előbb és így neki balhézott a takarító nő, amiért nem tudott bejutni az irodánkba. Le sem csengett még a leosztás, amikor Zsuzsi hívott sírva. Danikának negyven fokos láza van, nem viheti oviba, Csöpike meg hányt éjszaka. Miközben vigasztalgattam őt, Irén majd átbökött a tekintetével.

- Te szegény - bújt hozzá hízelegve. - Mi van a gyerekekkel?

- Orvost hívott hozzájuk. De délután már jó kedve volt, mert Gyuszkó váratlanul hazajött németből.

- Hála istennek! Anycikám, ennyit ér az a rohadt pénz?

- Majd megtudnád, mennyit ér, ha nem tudnék neked mindent előteremteni.

- Jó, de azért az mégis dögség, hogy itthagya Zsuzsit a két kicsivel.

- Apád is itt hagyott engem veled, meg a nagy adóssággal.

- Nem is értettem meg soha, hogy tudtad azt is fizetni, és engem sem dobtál oda a nagyinak.

- Dehogyan tudtam volna lemondani rólad akárcsak fél napra is. Akkoriban még elég keveset kerestem, sok-sok éjszakázásomba került, mire kinyögtem a lakásunk adósságát. De nem ért véget a mai napra a kudarc. Délben hívott Zsolti, hogy nem ér rá velem ebédelni. Rosszul esett, de elfogadtam. Előfordul az ilyesmi. Ám délután azzal hívott Ibolya: összevesztünk? Mert Zsoltit egy szőke bombázóval látta a helyünkön. Gondolhatod, mit éreztem.

- A szemét! Na csak jöjjön ide, úgy kiosztom, hogy nem áll meg a lábán - mondta haragosan Zsófi.

- Nem lesz rá módod, mert látni sem akarom többé.

- Az lesz a legokosabb. Nekem nagyon nem tetszik, ahogy az utóbbi időben beszél veled.
- Ki tudja, mióta van meg neki a bombázó - sírta el magát Júlia.
- Ne sírj, anycikám drága, nem érdemli meg az ilyen, hogy egyetlen könnyet is ejts miatta - puszilgatta.
- Igazad van, le akarok vele számolni, de fáj, hogy ilyen csúfos vége lett.
- Szerinted vége lett?
- Igen, és nem csak a mostani viselkedéséért. Többször keveredett már gyanúba előttem, de van más is.
- Dénes bácsi, a főmérnök? - mosolygott cinkosan az édesanyjára.
- Igen, sajnos ő. Emlékszel a tavalyi kisiklásomra?
- Hogyne emlékeznék. Mondtam neked a vacsoránál, meg fog ártani a pezsgő - nevetett.
- Igazad volt, de ha nem mész be aludni, nem mentem volna ki vele sétálni, nem bódított volna el az erdő zsongása, a hihetetlen ragaszkodása, udvarlása.
- Akkor még zokon vettem, de azóta két olyan könyvet olvastam, amiből megértettem, fiatal vagy még, mindketten magányosak vagytok, nincs ebben semmi kivetnivaló.
- Kicsi anygalkám, úgy beszélsz, mint egy tapasztalt nő.
- Azt nem tudom, de különösen az egyik főszereplő nőben a te életed ismertem fel, annak kapcsán gondolkodtam el kettőtökön.
- Ne hidd, hogy rossz az életem. Nem, Zsófikám, neked köszönhetően nagyon nem - puszilta meg.
- Jó-jó, de annak a nőnek is azt mondta mindenki, a szexet nem vonhatja meg magától csak azért, mert egyedül van.
- Nekem csak érzelmi alapon megy az ilyesmi.
- Én úgy látom, neked nagyon nem közömbös Dénes bácsi.
- Nem kicsim, pedig azért engedtem Zsolt erőszakos közeledésének, hogy őt ki tudjam verni a fejemből.
- De miért, amikor...
- Azért életem, mert neki felesége van - szólt közbe. - Igaz, évek óta Amerikában él, de mi lenne, ha egyszer csak hazatoppanna és vissza akarná állítani Dénessel a házasságukat? Én azt nem élném túl.
- De kár. Pedig én azt hiszem, azért kér meg mindig, hogy segíts neki, hogy...
- Sajnos, igazad van, még azt sem tagadhatom, hogy én nem ugyanezért állok rá. De ilyenkor tényleg alig váltunk pár magánjellegű mondatot, dolgozunk végig. Kedvelem azt is benne, nem erőszakos. Ha azt mondom neki, sietek haza, mert veled szeretnék lenni, mindig csak annyit mond mosolyogva: Zsófi hercegnő ellen nincs érvem.
- Hogyhogy hercegnő?
- Én szoktam neki mondani, vár a kis hercegnő.
- De cuki vagy, anycikám! De ezt a kettős valamit fel kéne oldani.

- Szeretném, de tartok tőle, amilyen erőszakosan ragaszkodó Zsolt, nem nyugszik bele egykönnyen a szakításba.

- De miért, amikor már más után kacsintgat?

- Fene tudja, ilyen a természete, mint egy gyerek, minden kell neki. Már nem egyszer akartam véget vetni a sok cirkusznak, de állandóan visszakönyörgi magát.

*

Így lett volna ezúttal is, mert amint másnap kikelt magából Júlia a hallottak miatt, Zsolt exkuzálni akarta magát, de az asszony dühösen magára hagyta. De ő, mint egy puli kutya, a nyomában volt. Végül, hogy meghallgassa, otthon akarta felkeresni.

Becsengetett hozzájuk. Zsófi egyedül volt otthon. Ilyenkor csak a kis ablakot nyitja ki. Egy pillanatra meglepődött, majd heves indulattal szólalt meg:

- Te meg mi a francot keresel itt?

- Zsófi! Mi ez a nevetlenség? Talán köszönnél, vagy mi.

- Most a „vagy mi” van, mert nem vagy kíváncsi látogató nálunk.

- Anyukáddal szeretnék beszélni.

- De ő nem szeretne veled.

- Azt nem te döntöd el, engedj be, légy szíves, mert fogytán a türelmem!

- Ja? Ha a türelemről van szó, az enyém már akkor elszállt, amikor megláttalak. Különben ne kiabálj, nem otthon vagy. Anyát pedig szíveskedjél békén hagyni, vedd tudomásul, nem kíváncsi rád - csukta be a kis ablakot.

Zsolt csengetett. Mivel Zsófi fütyült rá, folyamatosan nyomta a csengőt, amikor ezzel sem ért el eredményt, az ajtót verte ököllel. Zsófi csak úgy ajtón keresztül szólt ki:

- Tűnj innen a francba, de azonnal, mert esküszöm, rád hívom a rendőröket!

- Zsófi, azonnal hívd ki anyukádat, vagy nyisd ki az ajtót!

- Mert különben mi lesz?

- Megőrülök! Egy csitri akarja nekem meghatározni, kivel beszélhetek, kivel nem! - dühöngött.

Zsófi bement a szobába. Bekapcsolta a magnóját, teljes hangerőre vette a zenét. Odaállt az ablakhoz, figyelte, mikor megy el a férfi. Jó fél órát kellett szobroznia. Amikor kikanyarodott a kocsija a parkolóból, felhívta az édesanyját, elmondta neki a történetet. Bár Juliának lett volna még munkája, de idegességében nem volt maradása, összecsomagolt és hazament.

Zsolt mérgében visszament a munkahelyére, hogy munkával vezesse le dühét. A kollégák azzal fogadták, Júlia negyedórása ment el és rettenetesen ideges volt. Zsolt ezt hallva magán kívül volt, amiért engedte magát félrevezetni annak a kis elkényeztetett fruskának. Visszaült a kocsijába, gázt adott és csikorgó fékkel indult vissza hozzájuk. Mint egy örült hajtott bele a kereszteződésnél a pirosba. Teljes gázzal vágódott neki egy teherautó hátuljának.

*

Mire Júlia hazaért, szinte magán kívül volt idegességében. Bement a lakásba, ledobta magát az ágyra, sírógörcsöt kapott. Zsófi ijedten hívta ki hozzá a körzeti orvosukat. Miután adott neki nyugtató injekciót, kihívta a lányt a konyhába:

- Zsófikám, lehet, hogy anyukád végigalussza a holnapot, mert erősebb nyugtatót adtam neki, mint szoktam. Ne költsd fel őt, hadd ébredjen magától.

- Hogyhogy, mint máskor? Mi baja anycinak? - kérdezte sírását visszafojtva.

- Nincs könnyű élete, a sok munka megviselte az idegeit. Régóta szeretném szanatóriumba küldeni, de nem akar téged másra bízni. Nyugodj meg, vigyázok rá. Kialussza magát és egy darabig rendben lesz.

Zsófi elsírta magát.

- Zsófikám, nagylány vagy, erősnek kell lenned. Anyukádnak egyedüli támasza vagy - simította meg a karját.

- Erős leszek, de az akkor is bánt, hogy én okoztam az egészet.

Elmondta az orvosnak, mi történt.

- Nyugodj meg, okosan viselkedtél. Egy felnőtt embernek el kell fogadnia, ha hibázott, viselnie kell a következményeit.

- De lehet, hogy ancyi nem így gondolja és ő is rám haragszik.

- Dehogya tudna ő rád haragudni! Arra kérlek, tanulj, mert abból lenne igazán baj, ha év vége előtt lerontanád a jegyeidet.

- Megígérem, tanulok és nem fogom lerontani, de holnapra kaphatok igazolást, hogy ancyit ne kelljen magára hagynom?

- Természetesen, kicsim, máris írom - ült le az asztalhoz.

Közben megjelent az ajtóban Júlia. Nézte a lányát, odament hozzá, magához ölelte:

- Mi a baj, kicsim?

- Semmi, már megbeszéltük a doki bácsival. Csak azt hittem, rám haragszol a történetekért.

- Hogy haragudnék rád, életem? Te jót akartál nekem és jót is tettél.

- Júlia, jó lenne, ha lepihenne és aludna - fogta meg az asszony karját az orvos.

- Azt fogom tenni, csak hallottam, hogy Zsófi sír, azért jöttem ki.

- Nem fogok sírni, aludj nyugodtan - puszilta meg az édesanyját.

Júlia megfordult, kissé kóvályogva indult a szobába. Zsófi átölelte, hogy belekapaszkodhasson. Az orvos meihatottan nézte anyát és lányát.

MÁSODIK FEJEZET HÉTVÉGI KIRUCCANÁS

1.

Mivel Júlia másnap nyolc óráig nem ébredt fel, Zsófi először az iskolát hívta, majd az édesanyja munkahelyét. Döbbsenten hallotta, mi történt közben Zsolttal. Dühös ijedség lett úrrá rajta. Tanácstalan volt, mitévő legyen. Úgy érezte, be kéne mennie megnézni, mi történt a férfivel, de az édesanyját sem hagyhatja magára. Végül úgy döntött, telefonon hívja fel a kórházat. Az osztályos orvossal beszélt:

- Jó napot kívánok, Sólyom Zsófia vagyok, Sáfrány Zsolttal kapcsolatban szeretnék érdeklődni, milyen állapotban van a baleset után?

- Telefonon nem adunk senkiről felvilágosítást.

- Elnézést kérek, de fontos lenne. Sajnos, bemenni nem tudok, mert az anyukámra kell vigyáznom. Idegkimerültség miatt altatja őt a körzeti orvosunk.

- Kije ön az úrnak?

- Anyukámnak kollégája és hogy is mondjam, a barátja.

- Állítólag szerencséje volt az úrnak, mert csak a teherautó hátuljába rohant bele. Fejsérülése van, de nem életveszélyes. Egy hétig altatják, mert erős fájdalmai lennének, meg a sebei is így gyógyulnak gyorsabban. Sokat beszél lázalmában, valami Júliát emleget.

- Ő az édesanyám.

- Kellemetlen. Jó lett volna, ha be tud jönni hozzá.

- Ha nem életveszélyes a sérülése, nem mondanám meg egyelőre anyunak. Azt mondta az orvosa, nem szabad őt idegesíteni. Nem szeretném, ha kórházba kerülne emiatt a lehetetlen ügy miatt.

- Megértem, az úr állapota miatt nem kell aggódniuk.

- Köszönöm szépen a felvilágosítást! Viszontlátásra!

- Viszontlátásra!

Júlia mellé telepedett, nekiállt az irodalomtétel kidolgozásának. Majdnem végzett, amikor csengettek. Meglepetten ment ki, ki lehet az?

- Szia, Zsófikám - köszönt a főmérnök, amikor kinézett.

- Csókolom, Dénes bácsi.

- Beengedsz, angyalkám?

- Igen - nyitotta az ajtót.

- Hallottam reggel, hogy édesanyád itthon maradt. Mi van vele?

Zsófi bekísérte a nappaliba, hellyel kínálta. Röviden elmondta az előző nap eseményeit.

- Hallottam anyukád és a kolléga közti nézeteltérésről, de hogy idáig fajulnak a dolgok, arra gondolni sem mertem. Az orvos szerint meddig fog aludni?

- Állítólag holnap reggelig biztosan felébred.

- Aggódom anyukáért. Mondd meg neki légy szíves, hogy itt jártam, sajnálom, amiért kiborult, hívni fogom még.

- Természetesen megmondok mindent.

A férfi felállt, elköszönt és elment. Amikor Zsófi visszaért, Júlia ült az ágyban. Boldogan ölelte át és puszilgatta.

- Ki járt itt, kincsem?

- A főmérnököd. Ideges volt, hogy mi történt veled.

- Mátrai Dénes idejött?

- Igen és nemcsak mondta, de látszott is rajta, tényleg aggódik érted.

- Hazudnék, ha tagadnám, jól esik.

- Azt mondta, hív még. Hogy érzed magadat?

- Remekül. Mintha más ember lennék.

- Akkor megmelegítem a maradékokat, mert kopognak a szemeim az éhségtől.

- Nem reggeliztél még?

- Nem volt semmihez kedvem. Inkább tételeket dolgoztam ki - ment a konyhába.

Megszólalt a telefon. Júlia vette fel. Meglepődött, amikor egy határozott férfihang Zsófit kereste.

- Gyere kicsim, téged keres az úr - szólt ki a konyhába.

- Tessék, Súlyom Zsófia vagyok!

- Csókolom a kezét, Zsófia! Az osztályos orvos vagyok. Hogy van az anyukája?

- Köszönöm, talán nem kiabálom el, jól. Nemrég ébredt fel, ő vette fel a telefont.

- Sajnálom, nincs jó hírem. Sáfrány úr felébredt és addig nem engedi magát altatni, amíg az anyukájával nem beszélhet, pedig nagy fájdalmai vannak. Mit gondol, be tudna jönni hozzá?

- Rém kellemetlen. Megbeszélem anyuval, és ha tud, bemegyünk.

- Köszönöm, várom önöket.

- Anycikám, tényleg jól vagy? - ment ki hozzá a konyhába.

- Jól, de mondd már, ki volt ez a férfi és miért keresett?

Beszámolt anyukájának a telefonbeszélgetéséről. Júlia elképedve hallgatta.

- Nem is tudom, mit mondjak. Zsófikám, te az életem meglepetése vagy. Még a popsidon a tojáshéj, de máris felnőttiesen gondolkodsz, intézkedsz. Örülök, hogy ilyen talpraesett kislányom van - mosolygott rá. - Azt hiszem, ezt apádtól örökölted. Látnod kicsim, máris kezdődik. Most hogy a fenébe tagadjam meg az óhaját?

- Ez esetben szerintem nem lenne szabad, de megyek veled én is. Lelkiismeretfurdalásom van, amiért én idéztem elő az egészet. De rosszul érzem magamat azért is, hogy Géza dokinak nem először kellett neked adnia nyugtató injekciót. Anycikám, velem van ennyi gondod?

- Dehogy, drága kincsem! Ha te nem lennél, mi értelme lenne az életemnek? Te aranyos, szorgalmas, segítőkész kislány vagy. Együnk gyorsan, anyukám, a mosogatás megvár, minél előbb túl akarok lenni ezen a kellemetlen látogatáson.

Zsófi nem engedte, hogy autóval menjenek, így sétálva tették meg a pár buszmegállót. Útközben hallgattak. Amikor a kórterembe mentek, Zsolt arra kérte Zsófit, pár percre hagyja őket kettesben. Zsófi Júliára nézett, rámosolygott és kiment a folyosóra.

- Júlia, drága Júliám, kéérlek, bocsáss meg! Hülyén hangzik, de rám akaszkodott az a kis dög. Bevallom megszédültem, de hidd el, nem történt köztünk semmi.

- Zsolt, bejöttem hozzád, hogy megnyugodj, de a bombázó témát nem intézhetjük el ilyen egyszerűen. Azt mondd meg inkább, hogy történt a baleset. Hogy érzed magadat?

- Lelkileg rohadtul, de rettenetesen fáj a fejem és hátam. Zsófinak ismét sikerült kihoznia a sodromból. Nem haragszom rá, de néha rettenetesen tiszteletlen. Értek a fiatalok nyelvén, el fogom fogadtatni magamat vele, csak lehessünk többet együtt. Mondd, drága Júliám, van még esélyem nálad?

- Most az a legfontosabb, hogy ne szegülj az orvosok akarata ellen, mert ellenkező esetben maradandó károsodást okozhatsz magadban. Ha felépültél, megbeszélünk mindent.

- De azt szeretném, ha bejönnél hozzám addig is, amíg itt kell lennem.

- Én meg azt, hogy most ne alkudozz.

- Bármit megteszek, csak maradj velem!

- Behívhatom a doktor urat, engeded, hogy altassanak?

- Igen, elviselhetetlenül fáj a fejem.

- Köszönöm! Fogadj szót és mielőbbi gyógyulást! - csengetett és indult ki a folyosóra.

Kint Zsófi mellett állt egy magas, szőke nő. Amikor meglátta Júliát, paprikavörös lett az arca.

- Mehetünk, kicsim - nézett a lányára.

- Anyci, te nem ismered a szőke bombázót? - nézett meglepetten a gyanútlan édesanyjára.

- Nem. Ő volt az?

- Szerintem ő, mert Zsolthoz jött, de ha te nem ismered, ő honnan ismer téged?

- Nem tudom és nem is érdekel.

- Miben maradtatok?

Júlia szóról szóra elmondta azt a pár mondatot, amit váltottak. Amikor kiérték a járdára, látták, a szőke nő felindultan rohant ki a kórházból.

Alighogy hazaértek, megszólalt a telefon. Júlia vette fel:

- Tessék, Arany Júlia!

- Szia, Júlia, miért nem hívtál vissza, drága?

- Nem értem rá, épphogy felébredtem, telefonáltak a kórházból, Zsolt nem engedi magát altatni, amíg velem nem beszél. Mit tehettem egyebet, bementünk Zsófival.

- Érti a gazfickó, hogy láncoljon magához.

- Bár ilyen állapotában kénytelen voltam elodázni a kérdést, de komolyan gondolom, amit tegnap mondtam, végleg szakítok vele.

- Nekem hogy áll a szénám nálad?

- Dénes, kérlek, ne kezdjük előlről. Ezerszer megbeszéltük, feleséged van. Utálom a párhuzamos kapcsolatokat.

- Feleségem van, akiről annyit tudok, valahol Amerikában él és esze ágában sincs hazajönni.
- Tudom, de akkor sem vagy szabad. Nem akarok egyetlen házasságban sem bűnbak lenni.
- Jó, hagyjuk a témát - mondta lehangoltan.
- Dénes, szépen kérek, ne veszekedjünk.
- Dehogyan akarok én veled veszekedni. Két éve, mióta nálunk vagy, figyellek. Tavaly nyáron egy életre megszedítetted, amiről egyikünk sem tehet. Mindegy, megpróbálok beletörődni, hiába harcolok érted, az érzéseim ellen. Ha nem megy, más megoldást keresek.
- Mondd, mit mondhatok erre?
- Azt egyes-egyedül te tudnád, ha akarnád, de hagyjuk. A másik kérdésemre sem kapok tőled érdemi választ?
- Még aznap beszéltem róla Irénnel, amikor felvetted. Dühös lett rám, foghegyről annyit vágott oda, csak írásban vesz tudomást a felmondásomról. Azonnal megírtam, két napja a titkárnődnél kell lennie.
- Áginál? Megőrülök! Semmire nem jó az a nő, még ma kirúgom.
- Ne kapkodd el, egyedül neveli a gyerekeit, van neki épp elég baja.
- Ez nem érv, a munkáját el kell végeznie! Na jó, a körmére nézek. Akkor vedd úgy, hétfőtől osztályvezető vagy nálam.
- Köszönöm! Elnézéset kérem az udvariatlanságomért, amiért te hívtál, de nekem kell elköszönnöm, Zsófi másodszor melegíti az ebédünket. Különben aranyos voltál, hogy érdeklődtél a távollétem után.
- Ezt tényleg meg kell köszönnöd. Betege vagyok, ha egy napig nem láthatlak. Holnap jössz?
- Természetesen. Beszölsz a pukancsnak, írjon ki egy nap szabit?
- Persze, hogy beszölok. Ebédeljetek, jó étvágyat! Szia, drága!
- Szia és ne nagyon haragudj rám.
- Anyci, de gáz! Üldöznek a férfiak? - nevetett Zsófi.
- Megoldom. Együnk, mert tanulnod kell.

2.

Másnap Júlia azzal állt elő, mit szólna hozzá Zsófi, ha hétvégén felruccannának a Mátrába, a vállalati üdülőbe? A lány kitörő örömmel fogadta. Csütörtökön, amikor hazaért az iskolából, az volt az első, hogy összepakolt hétvégére.

Pénteken négy órakor értek fel az üdülőbe. A gondnok azzal fogadta őket, még nem fejeződtek be a téli felújítási munkálatok, csak a kerti apartmanba mehetnek. Júlia kissé elbizonytalanodott, túlságosan romantikusnak tartotta kettőjüknek, de nem akart Zsófinak csalódást okozni, az emeleti lakrész kulcsait kérte el.

Miután lepakoltak, sétálni mentek. Megvacsoráztak a közeli kis csárdában. Amikor visszaértek, meglepetten tapasztalták, közben vendégek érkeztek a földszintre. A nappalijukban égett a villany. Júlia egészen megnyugodott, mégsem lesznek egyedül. Nem köszöntek be, mert fáradtak voltak, minél előbb aludni akartak, hogy másnap időben fel tudjanak kelni.

Reggel a nyolc órás busszal mentek fel Mátraházára. Ott is körülnéztek mielőtt a sípályán nekivágtak az emelkedőnek. Egy szakaszon futottak, de Júlia hamar kifulladt. Kis pihenő után indultak tovább. Zsófi virágot szedett. Arra lettek figyelmesek, valaki lihegve fut felfelé. Nem néztek hátra, csak félrehúzódtak.

- Ezt a meglepetést! Csókolom a kis kacsóitokat! Ti hogy kerültetek ide? - állt meg Dénes.

- Busszal és lábbusszal - válaszolt Zsófi nevetve.

- De örülök nektek! Este már kezdtem megbánni a döntésemet. Azt hittem, felruccanva ide jó kis társaságba csöppenek, ezzel szemben tölthettem tök egyedül az estémet, mert az emeletet valami remete lakhatja. Mindenesetre sem este, sem reggel nem sikerült vele vagy velük találkozni.

- Szerintem csak úgy történhetett, hogy valaki és azok nem mi voltunk, ellustálkodta a reggelt
- mondta mosolyogva Júlia.

- Csak nem ti vagytok az emeleten?

- De bizony és bevallom, megörültem, amikor láttam, mégsem leszünk magunk Zsófi-val. A gondnoknak ugyanis sikerült rám ijesztenie.

- Hálát rebegek a teremtnőnek a szerencsém miatt - mosolygott az asszonyra -, úgyis lehetőséget kerestem rá, hogy nyugodt körülmények között beszélgethessek veled. Izgatott nyugalanság van bennem a telefonbeszélgetésünk óta. Aranyom, Júliám, tényleg komolyan gondoltad, hogy Zsolttal vége?

- Magam részéről igen, de nem lesz könnyű elfogadtatni vele.

- Nem térek magamhoz az örömtől! Ugye, nem utasítjátok vissza a társaságomat, szereztek nekem egy remek hétvégét?

- Ha csatlakozol az elképzelésünkhöz és a kis hercegnőm sem ágál ellened, talán.

- Nos, hercegnő drága, rajtad a világ, de legfőképpen az én szemem. Izgalommal várom a döntésedet!

- Dénes bácsi, igazán ne hozzon zavarba. Miért lenne Dénes bácsi ellen kifogásom?

- Akkor ezt megbeszéltük. Ha jól mérem fel a helyzetet, a csúcsra igyekeztek - jegyezte meg nevetve. - Na és a további program? - indultak felfelé, miközben várakozóan nézte hol Júliát, hol a lányt.

Mivel mindketten hallgattak, ismét ő szólalt meg:

- Látom, titkolóztok előttem. Mindegy, induljunk, közben majd csak kiderül, miből akartok kihagyni.

Pár percig hallgattak, majd Zsófi anyukájára nézett, komolyságát látva megkérdezte:

- Anyci, miért titok, hogy mókusokat akarunk etetni?

- Dehogy titok, kicsim, csak váratlanul ért, hogy Dénes bácsi itt termett. Szóval - nézett a férfire -, Zsófi a kilátóból szeretne fényképezni, ha tiszták a légköri viszonyok, utána megyünk a mókusokhoz.

- Hol akartok ti mókusokat etetni?

- A Gyógyszanatórium kertjében rengeteg van. Mióta felfedeztük, mindig odamegyünk, olyan édesek.

- Remélhetem, hogy elfogadnak engem is azok a huncut kis rágcsálók?

- Ha van Dénes bácsinál dió, biztosan. Nálunk első alkalommal nem volt. Gyorsan rájöttek a kis drágák és úgy menekültek előlünk, még lefényképezni sem engedték magukat - magyarázta Zsófi.

- Sajnos dió az nincs nálam. Mással nem lehet őket lekenyerezni?

- Nem hiszem, de én szívesen adok párat.

- Ennivaló kislány vagy! Aztán a szanatórium történetéről hallottál már?

- Olvastam róla. Dereng is valami, de gondolkodnom kell.

- Besegítek. Az ezerkilencszázharmincas években polgári szállodának épült. Csonka János, a porlasztó feltalálója álmolta meg és járta ki, hogy területet kaphasson az álma megvalósításához Magyarország legmagasabb pontján.

- Folytatom. Ő finanszírozta a porlasztóért kapott szabadalmi díjából. Hogy is hívták? Ja! Miskolczy László tervei alapján épült fel. Csonka János építtette meg Mátraháza és a Kékestető közötti öt kilométer hosszú utat is. A második világháborúban egy évig hadi kórház volt. A berendezése tönkrement, a bútorokat a környékbeli lakosság hordta szét. Utána hogy is volt? Igen-igen, a háború után a Csonka-család hozatta rendbe, de ezerkilencszázötvenben államosították. Én ennyire emlékszem.

- Gratulálok, kis hercegnő! Nem hízelgéskepven, de eddig akárkitől kérdeztem, csak nézett rám, mint a borjú. Egy hitelesnek tűnő anekdotával kiegészíteném, ha nem hallottál még róla.

- Mire tetszik gondolni?

- Milyen ötlet alapján találta fel Csonka a porlasztót?

- Arról nem tudok semmit.

- Állítólag ezernyolcszázkilencvenegyben ő és Bánki Donát együtt mentek haza a Műegyetemről. Útközben láttak egy virágáros lányt, aki vizet permetezett a virágokra kölnis üvegből. Az anekdota szerint Csonka ezt látva, felkiáltott: itt a megoldás! Az már tény, hogy a porlasztót ezernyolcszázkilencvenhárom februárjában szabadalmaztatták.

- Büszke vagyok rád, kincsem! - puszilta meg Júlia Zsófit.

- Lehetsz is, remek kislányod van!

Közben felértek. Felmentek a kilátóba. Körbesétáltak, Zsófi örömmel állapította meg, gyönyörű tiszta idő van, most aztán mindent lefényképezhet, amit eddig nem sikerült. Dénes kialkudta, hogy ők Júliával lent várnak rá. Zsófi türelmetlenül bólogatott, mert őt már a fényképezőgép lenscséjének beállítása kötötte le. Amikor látta, hogy távolodnak, utánuk szólt:

- Anyci, ne türelmetlenkedj, jó, mert most végre mindent, de mindent lencsevégre akarok venni.

- Nem fogok, kicsim, szórakozz nyugodtan.

- De klassz! Tök jól át lehet látni Szlovákiába is - lelkesedett a lány.

Dénes lent olyan helyet keresett, ahonnan szemmel tarthatta a lépcsőfordulót és a sípályát.

- Bocsáss meg, hogy lerohanlak, de muszáj kibeszélni magamból a feszültségemet - ült le Júlia mellé. - Szeretném, ha mernél őszinte lenni hozzám.

- Mikor nem voltam az?

- Rosszul fogalmaztam, de nehéz rátérnem a lényegre. Zsolton kívül Katinka az akadály, hogy elzárkózik tőlem?

- Zsolt nem, de ő igen.
 - Hányszor akarod még hallani, évek óta nem tudok róla semmit. Szerettem őt, ha nem hagy itt, biztosan vele éltem volna le az életemet, mert hiányérzetem nem volt mellette, de elhagyott, neki hozzám nincs visszaút többé, akkor sem, ha te eltaszítasz magadtól.
 - Olyan iszonyúan bonyolult ez az egész.
 - Mert azzá tesszük magunknak, de én ennek véget akarok vetni!
 - Zsófi már nagylány, gyorsan átlátja a dolgokat.
 - A kis hercegnőt bízd rám. Tisztában vagyok vele, egy ilyen értelmes kamaszlánnyal csak őszintén lehet beszélni. Hidd el, ha partnerként kezeljük, el fogja fogadni a személyemet.
 - Monddd, mi lesz, ha Katinka egyszer csak megjelenik és ott akarja folytatni...
 - Ott fogja, garantálom! Szóba sem állok vele többet, úgyhogy nem is tehet mást, mint visszamegy oda, ahonnan jött.
 - Igen, de hivatkozhat rá, hogy hivatalosan...
 - Nem, angyali Júliám! Nem. Utánajártam, esetünkben elválasztanak bennünket távollétében. Elég egy tárgyalás, és szabad vagyok! Jó hónapja beindítottam a lavinát. Három hét és vége a rémálomnak! Meglepetésnek szántam, de az ittlétünk kontrázza - csókolta meg.
 - Jézusom, Dini! Nyilvános helyen vagyunk - próbált elhúzódní, de Dénes nem engedte.
 - Igen, ahol szerencsére még az az egy személy is, aki feszélyezhetne téged, háttal ül nekünk. Szóval van esélyem nálad?
 - Dinikém, édesem! Igen, csak most kegyelmezz!
 - Ilyen angyali kérést képtelenség lenne megtagadni. De ennek ára van, ugye tudod, te ronda férfikínzó?
 - Ne fenyegezz, te, te lehengerlő nőkínzó!
- Dénes felegyenesedve benézett az épületbe. Épp időben, mert megjelent Zsófi a lépcsőfordulóban. Az asszonyra mosolygott, felállt és a kislány elé indult.
- Nos, kis hercegnő, végeztél a fényképezéssel?
 - Igen és tessék megnézni, milyen jók lettek - nyújtotta a fényképezőgépet.
- Addigra Júlia is ott állt mellettük. Dénessel együtt gyönyörködött a remek felvételekben.
- Csodálatosak! Élethű mind egytől egyig - dicsérte Dénes elismerően. - Netán fotóművésznek készülsz?
 - Nem, nem. Egyelőre idegennyelv tanárnak - kacagott Zsófi a sikerélménytől boldogan. - Ez csak a hobbim - fűzte hozzá.
 - Maradt még elemed? - kérdezte Júlia boldog mosollyal.
 - Azzal nem dicsekedhetek, cserélnem kellett.
 - Nincs gáz, kislány, pótolom neked - adta vissza a gépet.
 - Szuper!
 - Átsétálhatunk a mókusaitokhoz? - nézett kérdően a két hölgyre.
 - Még hozzá gyorsan, mert már nagyon éhesek - nevetett Zsófi.
- Benyúlt a válltáskájába, egy marék diót nyújtott Dénesnek.

- Köszí, te édes kis mókusetető!

- Ígéret szép szó, ha betartják, úgy jó - mondta, miközben a táskáját bekapcsolta.

A Gyógyszanatórium kertjében Zsófi ismét eltűnt a szemük elől. Leültek egy félreeső padra, beszélgettek, amíg a lány elő nem került. Mátraházán pótolták az ebédet. Visszamentek az üdülőbe. Dénes ötletére leültek az emeleti nappaliban kártyázni. Jó másfél óra múlva Zsófin eluralkodott a fáradtság. Bocsánatkérő tekintettel mondta Júliának:

- Anyci, leragadnak a szemeim.

- Látom, kicsim, menj nyugodtan aludni. Mi maradunk még kicsit.

Amikor bement a szobájukba, Dénes lekapcsolta a villanyt, hogy észrevegyék, Zsófinál mikor lesz sötét. Magához vonta Júliát:

- Megnyugodtál a kis hercegnővel kapcsolatban?

- Meg. Meglepő, mennyire értesz a nyelvén. Hogy létezik ez?

- Mindig is szerettem volna gyereket, csak Katinka ódzkodott tőle. Zsolttal nem jöttek ki egymással?

- Kezdetben igen, de amikor tapasztalta, hogy állandóan megbánt a hűtlenkedéseivel, ellene fordult.

- Ellenem nem fog, mert nem adok rá neki okot és nem akarok apja helyett apja lenni. Sokkal inkább a barátságát szeretném megnyerni magamnak.

- Gyakran meglep, milyen felnőttesen tud gondolkodni. Kifejtette velünk kapcsolatban is a véleményét - mondta el a nemrég lezajlott beszélgetésüket.

- Hiába, a mai gyerekeket nem lehet az orruknál fogva vezetni.

- Nem. Mióta gimnazista, bevonom minden gondomba, örömömbé. Így nincs vita köztünk, pillanatok alatt közös nevezőn vagyunk.

- Helyes. A kamaszok nem tűrik maguk fölött a tekintélyelvűséget. Nézd, lefeküdt a kis angyal, mehetünk le - álltak fel.

Dénes átkarolta Júliát, magához vonva mentek le a lépcsőn.

HARMADIK FEJEZET „UTÁLOM A POLITECHNIKÁT!”

1.

- Elmondod, Zsolttal milyen gyakran találkoztatok? - ült le a nappaliban ölébe vonva Júliát.
 - Hetente, két hetente, de ha intimitásokra gondolsz, másfél, két havonta aludt nálunk.
 - Hogyhogy?
 - Mert én egyáltalán nem akartam lefeküdni vele.
 - Akkor nem értem, miért volt gond, hogy félre kacsintgatott?
 - Elsősorban nem az volt a gond, hanem az, hogy hülyének nézett. Játszotta előttem az ártatlant, miközben volt olyan hétvége, amikor egyáltalán nem hívott, nem volt elérhető.
 - Miért nem akartál vele lefeküdni?
 - Mert volt előtte más, akit nem akartam akkor sem megcsalni, ha úgy ítélem, nincs hosszú távon esélyem nála.
 - Most hogy ítéled? - nyúlt a blúza alá.
 - Reménykedem, nagyon reménykedem.
 - Reménykedhetek én is? - masszírozta magához szorítva a melleit.
 - Tényleg úgy érzed, van esélyünk?
 - Nem csak érzem, biztos vagyok benne! Emlékszel még a tavalyi fergeteges éjszakánkra?
 - Igen. Hogy felejthettem volna el? Elsősorban az akadályozta Zsolttal a kapcsolatunkat.
 - Drága Júliám, azt hittem soha nem mernéd bevallani nekem, hogy azóta egyfolytában pezseg valami köztünk. Valami, amit mindketten igyekszünk visszafojtani magunkba. Aranyom, csillagom! Add át magad az érzéseidnek, nekem?! Örültem vágyom rá, hogy merj a szemembe nézni, merd kimondani, ugyanarra vágysz, amire én!
- Hozzá hajolt, ajkát ajkára tapasztorta, melleit masszírozta felhevülten. Júlia egész testében remegve ölelte át. Felhevült szenvedéllyel csókolóztak.
- Adsz esélyt magunknak? - kérdezte Dénes kifulladásra.
 - Félek, hogy mi lesz ebből, de ellenállni is képtelen vagyok. Dinikém, miért nem érted meg, nem engedhetjük szabadon a vágyainkat?
 - Mert nem így érzek. Júliám, örült szerelmes vagyok beléd. Hogy is érzékeltessem veled, mit érzek. Katinkát szerettem, téged imádlak! Ő a biztonságot, te az életet jelentetted nekem! Értesz engem, drága?
 - Értelek és hidd el, olyan jó lenne, ha hinni mernék benne. Dinikém, én annyit csalódtam már, minden érzelemtől félek.
 - Banális lenne esküdni, fogadkozni, de azt kérem, adj esélyt a bizonyításra, merd elfogadni, veled akarok élni! Nem hóbotos férfitvágyaimnak akarok egy kellemes hétvégét, hanem veled egy felelősségteljes, meghitt életet. Zsófit kedvelem, nem az apukája, hanem a barátja akarok lenni, akihez fordulhat bizalommal. Aranyos kislány, könnyű őt megkedvelni.

- Dinikém, nem az érzéseimmel van baj, de zavar a párhuzamosság akkor is, ha Zsolttól szabadulni akarok.

- Ha mellettem tudhatlak, lesz türelmem kivárni, amíg rendezed vele a dolgot, de drága szép angyalom, ezzel ne tegyük tönkre a hétvégénket! Mondj igent az együtt töltendő éjszakákra!

- Azt nem lehet, Zsófi félne egyedül. Különben is nagylány, édesem.

- Édesen rugalmasak. Pillanatokon belül úgy fogsz táncolni alattam, mint még soha! Ugye benne vagy?

- Nehezen tudnék neked nemet mondani, de ennyi izgatás után lehetetlenség lenne - simult hozzá.

- Akkor megmutatom neked, milyen széles fürdőkád vár rá, hogy végre elringathasson bennünket!

- Micsoda luxus.

- Bizonyítsd be, nem felejtetted még el, milyen érzéken tudsz te vetköztetni!

- Miért, te elfelejtetted?

- Nem, de születési hibám az udvariasság, Úgyhogy hölgyem, öné az elsőbbség!

Jóval elmúlt éjfél, amikor Júlia felment Zsófihoz. Megnyugodva látta, mélyen alszik. Nem úgy, mint ő, aki csak forgolódott álmatlanul. Állandóan az járt a fejében, mi lesz, ha a meg-gondolatlan felelőtlenségükből baba születik? Reggel fáradtan, rosszkedvűen kelt fel. Zsófi javában az igazak álmát aludta, nem akarta zavarni, lábujjhegyen ment ki a fürdőszobába készülődni. Ahhoz, hogy kávéfőztesen, le kellene mennie a földszintre, de ott meg Dénest zavarja. Némi töprengés után nesztelen léptekkel csak lement. Épp be akarta csukni az ajtót, amikor a férfi kilépett a szobájából.

- Hogy aludt az én drága angyalom? - ment oda hozzá.

Meglepetten látta, potyognak az asszony könnyei. Magához ölelte:

- Mi a baj, életem boldogsága?

- Nem aludtam egy szemhunyaszt sem.

- Megbántad a történeteket? - ült le ölébe vonva.

- Dini, bármikor lejöhet Zsófi.

- Ébren van?

- Nem, de...

- Meg fogjuk hallani, ha járkál. Mesélj, boldogságom! Hogy tudsz ilyen szomorú lenni az után a fergeteges este után?

- Dini, nagyon felelőtlenek voltunk - sírta el magát.

- Én lennék a világon a legboldogabb, ha igazad lenne. Drága szép virágszálam, negyvenegy éves leszek, és eddig csak áhítoztam gyerek után.

- Jó-jó, de Zsófi nyáron tölti be a tizenhetedik élet évét. Most legyen tesója?

- Igen drágám, most. A legjobbkor. Gondold át, pár év és kirepül a védőszárnyaid alól. Te pedig még mindig gyönyörű vagy és fiatal. Hatvan éves korodra a remélhetőleg hasidba fészkelődött emberpalánta is felnőtt korú lesz. Add a szád, te édes aggódó angyal!

Összeölelkeztek. A csókolózás hevében Dénes lovagló ülésbe ültette Júliát, hadd olvadhassanak egyggyé. Már a kávéfőztes, amikor hallották, Zsófi járkál, ajtókat nyitogat.

- Látod, két menetet kihagytunk volna, ha rád hallgatok - csókolt a nyakába. - Felszólok neki, nehogy valami rosszat gondoljon rólunk - kacsintott pajzán mosollyal az asszonyra.

Júlia kipakolta a vaját, zsömléket, felvágottakat az asztalra. A kávént öntötte poharakba, amikor Zsófi megjelent az ajtóban.

- Szia, anyukám! Ezt hogy csináltad, később feküdtél le és előbb ébredtél, mint én? - ment oda hozzá, hogy megpuszítja.

- Tudtam volna még aludni, de a hét óra kikergetett az ágyból. Nézd, milyen csodás idő lesz ma is.

- Isteni! Változott valami a program elképzelésünkben?

- Annyi, hogy Dénessel megyünk, de nyugi, leszedheted a Galya-tető összes virágát, lefényképezhetsz minden látnivalót.

- Úgy ám, mire a busz odacammog, te már visszafelé készülsz - mondta nevetve a férfi.

Zsófi besegített a reggeli készítésbe. Asztalhoz ültek. Dénes szemben ült velük.

- Mit szólnátok hozzá, ha hétfőn este mennénk haza?

- Nem lehet. Zsófi nem hiányozhat a suliból.

- Hétfőn igen, mert egész nap politechnikánk van, amit szívből utálok!

- Akkor megbeszéltük?

Júlia Zsófit nézte várakozóan.

- Jesszusom, nekem kell döntenem?

- Ki is akar a suliból lógni? - kacsintott hamiskás mosollyal a lányra Dénes.

- Onnan én, de...

- Akkor bizony nincs de. Különben is maholnap nagykorú leszel, hozzá kell szoknod.

- Örömmel maradnék.

- Pihenni akarsz, vagy csináljunk akkor is valami programot?

- Hegyet mászni nem akarok, de ha van más kóser ötleted, benne vagyok.

- Mit szólnál egy hollókői kiruccanáshoz?

- Klassznak tartom. Legalább megint tele eszem magamat kemencében sült fincsi lángossal.

- Hallod, nem mondasz butaságot! Nos, Júlia, te miért hallgatsz?

- Tudod, hogy nem vagyok nagy szövegláda, de szerencsére beszéltek ti helyettem is - mosolyodott el.

- Fáj még a fejed? - kacsintott rá.

- Nem, úgy tűnik, a kávé hiányzott. Ezek szerint Hollókőről megyünk haza?

- Nem akarok telhetetlennek látszani, de mehetnénk kedd reggel is. Hatra otthon vagyunk, szépitkezhetsz a hölgykoszorú - mosolygott Zsófi.

- Nee, ezt nem én fogom eldönteni.

- Pedig benned van minden reményem.

- Látom, anyu sem tiltakozik, legyen úgy.

2.

Összeszedelőzködtek, kocsiba ültek és nekivágtak a vasárnapnak. Tizenegy óra volt, amikor Galya-tetőn kiszálltak a kocsiból. Zsófi kezében már ott melegített a fényképezőgépe, arra várva, hogy hódolhasson szenvedélyének.

- Amint látom, telítődik itt is a winchestered - nézett körül Dénes, majd Júliára pillantva mondta: - Ha anyukád áldását adja rá, ne engedd türelmetlenkedni a felvétel gombot, csak arra figyelj, hogy el ne veszítsük egymást.

- De ha mégis - pillantott az órájára -, legkésőbb két óra múlva idejövök a kocsihoz.

- A két órát soknak tartom, de ezzel a feltétellel tiéd az áldásom - nevetett a lányára, aki máris kiszemelt magának fényképeznivalót.

- Másfélben megegyezhetünk?

Elmosolyodva vette tudomásul anyukája beleegyező bólintását és sietve indult a kiszemelt zsákmánya felé.

- Tényleg megnyugodtál a baba-kérdést illetően? - szorította meg Dénes Júlia fogva tartott kezét.

- Nem tudom. Barátkoznom kell még a gondolattal.

- De ugye olyat nem forgatsz a fejedben, hogy elveteted?

- Képtelen lennék egy ártatlan kis emberpalántának a gyilkosa lenni.

- Akkor drukkolok ezerrel. Két legyet ütnék egy csapásra: végleg mellém pártolnál és még igazi családom is lehetne.

- Bizony és olyan bonyolulttá tennénk vele az életünket, amilyenre jobban már nem is lehetne.

- Én úgy fogalmaznék, izgalmasabbá, változatosabbá.

- Jó, ha annyira szeretnéd, veled drukkolok.

- Nézd, anyci! Nézd, milyen jó képek lettek ezek is! - szaladt oda hozzájuk Zsófi.

- Csodásak!

- Megnézhetem én is?

- Tessék - nyújtotta Dénesnek.

- Ez igen! Gyönyörűek! Gratulálok, kis hercegnő, azaz lassan hölgygé kell téged avanzsálnom.

- Ugyan Dini bácsi, hol vagyok én még a hölgyhöz, de nem is pályázom rá. Olyan jó gyereknek lenni!

- Na és ez az édes gyereklány nem éhezett még meg?

- Olyan isteni illatok terjengenek a levegőben, el tudnám magunkat képzelni egy kellemes kerthelyiségben.

- Akkor nosza rajta, keressünk egyet - nevetett Dénes. - Mivel a társaság harmadik tagja passzivitásba vonult, büntetésből ő választ menüt - mosolygott Júliára.

- Azért jöttem veletek, hogy büntibe legyek?

- Nem anycikám, hanem azért, mert nélküled mi sem jöttünk volna.

- Éljen az előttem szóló! Ezt már überelni sem tudnám.

Olyan jól érezték magukat a Zsófi által választott étterem kertjében, hogy az ebédjük jócskán belefutott a délutánba. Dénes a második fogás után kortynyi pezsgőt öntött Zsófi kólájába és felajánlotta, igyanak pertut. Zsófi zavarával küzdve nézett Júliára. Mivel mosolygott, emelte ő is poharát. Miután sütiztek, fagyiztak és Júliáék kávéztak, Dénes rájuk mosolyogva kérdezte:

- Nos hölgyeim, további elképzelés?

- Szerintem menjünk vissza az üdülőbe. Tegnap olyan jó volt kártyázni, benne lennék ma is valami hasonlóban.

- Akkor elő se adjam a kis túraajánlatomat? - nézett a lányra.

- Úgy kirohangáltam magamat, mozdulni sincs kedvem.

- Jó, akkor indulás vissza az üdülőbe, ma este társasozni fogunk.

- Hurrá, abban mindig jó vagyok! Úgy kiverlek benneteket, hogy csak na.

Ezen az estén a tivoli ringatta álomba Zsófit. Dénes addig könyörgött Júliának, amíg bele nem egyezett, töltsse vele az éjszakát. Megígérte, Zsófi nem fog észrevenni semmit, mire felébred, elkészül a reggeli. Nehezen, de sikerült meggyőznie. Sokáig ébren voltak. Vagy szeretkeztek, vagy a jövőjüket tervezgették. Bár abban, hogy mielőbb költözzenek össze, nem tudtak meg egyezni. Júlia Zsolttal való kapcsolatának tisztázásával odázta volna el a kérdést, de Dénes ragaszkodott hozzá, ha tényleg babát vár, együtt kell élniük, mert nem engedi egyedül közlekedni, főleg autóval nem. Érvelését Júlia nem tudta cáfolni, miszerint: rokonságában két halálos eset történt emiatt. A sógornője egy forgalmas úton esett össze és ütötte el autó, egy unokahúga pedig vezetés közben ájult el és rohant bele kamionba. Mindketten azonnal meghaltak. Az egyik három hónapos, a másik nyolc hónapos állapotos volt.

- Bennünket pedig a fáradtság miatt ér majd baleset - jegyezte meg Júlia.

- Majd felváltva vezetünk. Különbözik nálam koffein tableta, engem mindig kisegít, ha kialvatlan vagyok - nézett az órára. - Gyerek még az idő, kettőtől hétig öt órát szundizhatsz.

- Felmentelek az ígéreted alól. Zsófi előtt úgy sem hallgatok el semmit, de ha tényleg maradandót alkottunk, nem is lehet - bújt hozzá hízelegve.

- Édes vagy, de mielőtt elalszol, a gyengédségedért viszonzás jár.

Júlia ébredt fel előbb. Még nem volt hét óra. Óvatosan bújt ki Dénes mellől, de azonnal kinyitotta a szemét:

- Nem ám, hogy megszöksz jó reggelt puszi nélkül! - karolta át, hogy magához vonja.

- Nem, ha most beleegyezel csak a puszi.

- Abba nem, de a babánkra esküszöm, egy csók és más semmi.

Csókolózás közben hallották, Zsófi is felébredt.

- Akkor irány feltelefonálni neki, hogy elfoglalhassam a fürdőszobát - mosolygott Júlia Dénesre.

- Az édes mosolyodért parancs teljesítve! - kelt ki az ágyból.

Mire Zsófi lejött, mindketten a konyhában voltak.

- Hogy aludt a kis hercegnő? - simította meg Dénes Zsófi karját.

- Nagyon jól, pedig amikor felébredtem egyszer, láttam, hogy ancyi nem volt az ágyában.

- Nem, mert nagyon elbeszélgettük az időt. Tudod kislány, egy ilyen hétvégének általában komoly következményei vannak és főleg lehetnek.

- Ilyesmi járt az én fejemben is, de...
- Folytasd, angyalka! - mosolygott rá bátorítóan Dénes.
- Szóval nem tudom, hogy van ez a felnőtteknél, de a lányok utálják a párhuzamos dolgokat.
- A felnőttek is, kincsem - szólalt meg Júlia. - De beszélgettünk már róla, Zsolttal nekem maximum egy beszélgetésem lehet még.
- Igen, de akkor azt fogja hinni, hogy Dini bá' miatt van az egész.
- Részben nem érdekel, mit hisz, másrészt nem jöhettem volna közbe én, ha ő nem kacsintgat félre.
- Ez igaz. Sőt az is, hogy akkor most neki sem kéne kórházban lennie.
- Zsófikám, Zsolttal lerendezem a dolgot, most a kettőnk kapcsolatáról szeretném hallani a véleményedet - nézett Júlia Dénesre.
- Jó-jó, de szemtől szembe olyan ciki, nem hiteles.
- Kimenni nem szeretnék, de arra esküt teszek neked, komolyan veszem a véleményedet - nézett a lány szemébe Dénes.
- Tudom, régóta szeretitek egymást, Zsolt csak közjáték volt, de...
- Akkor folytatom a de-t: soha nem fogod hátrányát érezni a kapcsolatunknak. Anyukádat imádom, téged kedvellek és szeretnék életre szóló barátságot kötni veled. Benne vagy?
- Benne és olyan jó, hogy te mondtad ki.
- Akkor ezt egy baráti puszival pecsételjük meg! Ebben is benne vagy?
- Igen - mondta szégyenlősen lesütött szemmel.

Dénes odament hozzá, megfogta a két karját, úgy puszilta meg mindkét arcát.

- Viszonzást nem kapok, nagylány?
- De igen, csak én még soha nem pusziltam meg idegent.
- Idegent ne is, de mi épp most kötöttünk örök barátságot.
- Nem felejtettem el - puszilta meg ő is.

Reggeli után kocsiba ültek.

- Akkor irány Hollókő! Hatvanig az M3-on megyünk, onnan Pásztóig a huszonegyesen és ott megkeressük Hollókő felé az utat, vagy tudsz más lehetőséget? - nézett Júliára.
- Még soha nem jártam erre felé máshol, mint Mátrafüreden.
- Hollókőre én is mindig Pestről mentem. Sebaj, talán nem veszünk el - mosolygott Júliára, Zsófi.

Tekintetét a lányon tartotta:

- Gondolom, te mindent tudsz Hollókőről, a várról, a környékről.
- Ez a találatom nem nyert hangszórót - nevetett. - Az osztállyal jártunk erre kétszer is, de akkor nem az előadásával voltunk elfoglalva, hanem minden más hülyeséggel. Úgyhogy ezúttal lepipálhatsz - nézett ki az ablakon.
- Mondhatok pár dolgot, ha érdekel, de untatni nem szeretnék.
- Dehogyan untatsz, biz' isten, rád figyelek - nevetett ismét.

- Azt biztosan tudod, Hollókő ezerkilencszáznyolcvanhét óta a Világörökség része.
- Az évszámot nem, de a többit igen. Csak azt tudnám, minek ezt mindig elmondani?
- Mert talán így lehet leginkább kifejezni azt a büszkeséget, amit egy erre a címre érdemes építmény, területegység jelent.
- Tudom én, hogy a külföldiek előtt ilyesmikkel lehet villogni, de...
- Igazad van, de azért mi is büszkék lehetünk ám az építményeinkre. De hogy szavamat ne felejtsem, a környékbeli dombokon, hegyeken régen mindenhol várak voltak, mára azonban csak a hollókői romokból emelkedik romantikusan a falu fölé a vár sziluettje a régészeknek és restaurátoroknak köszönhetően - mutatta, amint ráfordultak a 21-es útra Pásztó felé.
- Gyönyörű a táj! Milyen szeszélyes elrendezésben emelkednek a dombok. De klassz lenne valahol itt lakni! - lelkesedett Zsófi.
- Pestet nem kedveled?
- Ezt nehéz lesz megfogalmaznom, de megpróbálom. Mint világváros, csodálatos! Gyönyörű lehet fentről a kettészelt Dunával a sík területű Pest és a hegyborította Buda. Ebből a szempontból büszke vagyok a szülővárosomra, de a nyüzsgést és főleg a szmogot utálok. Arról már szót sem ejtve, egy órát kell bumliznunk, mire végre valódi természet vesz körül bennünket.
- Gratulálok! Ennél szemléletesebben nehéz lenne megfogalmazni.
- Elsős gimis voltam, amikor magyar irodalom órán az volt a feladat, írjuk le, miért szeretjük Budapestet. Akkor gondolkodtam el rajta, mit jelent nekem a szülővárosom. Jó hosszú fogalmazás lett belőle. Bár ötöst adott Ica néni, de fanyalogva mondta, az nem szeretheti Budapestet, aki ennyi rosszat tud írni róla és ha tehetné, menekülne onnan.
- Ezzel mélységesen nem értek egyet, de majd keríték neked egy környékbeli deli legényt - nevette el magát.
- Kösz, nem lehetne inkább veletek?
- Magam részéről áldásom rá! - nézett Júliára.
- Nagy bajban lennék, ha válaszút elé lennék állítva. A városról egyezik Zsófival a véleményem, de azontúl, hogy rengeteg lemondással járt és még ennél is több munkával töltött éjszakába került a lakásunk megszerzése, arról nehezen tudnék lemondani. Nekem azontúl, hogy tetszik, szeretek benne otthon lenni.
- Ne aggódj anyci, a lakásunkat én is nagyon szeretem! De veletek Budapest sem elviselhetetlen ám.
- Csuda aranyos vagy, kis hercegnő!
- Angyalian tud vigasztalni. Ha ő nem lenne nekem, fabatkát sem érne az életem.
- Tetszik az egymáshoz való ragaszkodásokatok.

3.

Kis ideig hallgattak. Júlia és Zsófi a tájat nézték, Dénes az utat figyelte. Zsófi törte meg a csendet:

- Vége a mesének, Dini bá'?

- Ha érdekel, nincs. Rengeteget tudnék a környékről beszélni.
- Engem nagyon is érdekel, meg az az igazság, úgyis csak a kocsiban van a mesélésre idő.
- Neked, kis huncut - mosolygott rá a visszapillantó tükörben.
- Jól van na, imádok fényképezni és azt csak ilyenkor lehet.
- Akkor lássuk, mi mindent tudok előcsalni az emlékezetemből. Hollókőn évszázadokig fából épültek a parasztházak, amiket zsúptető fedett. Ennek köszönhetően gyakran égett porig a falu. Az utolsó tűzvész után, ami ezerkilencszázkilencben volt, a fát vályogra, a nádtetőt cserépre cserélték. Az Ófalu újjáépítésekor gondosan ügyeltek rá, hogy lehetőleg ne térjenek el az eredeti faluképtől.

Mesélés közben elbizonytalanodva lassított. Nézte, vajon hol kell rákanyarodniuk a hollókői útra. Végül hátraszólt Zsófinak:

- Kis hercegnő, drága, kérdezd meg légy-szi' ott a sétálóktól, merre kell mennünk Hollókő felé.

Bár Zsófi megkérdezte, de ha Júlia és Dénes nem hallják, nem tudta volna tolmácsolni az ízes palóc nyelven közölteket, mert egy kukkot nem értett belőle. Amikor Dénes a következő útkereszteződésnél ráfordult a hollókői útra, meglepetten mondta:

- Hogy a csudába értettétek meg a bácsit? Olyan motyogva szűrte a szavakat a foga között, én bizony nem értettem belőle egyetlen szót sem.

- Úgy tűnik, jól tudunk szájról olvasni - mosolygott Dénes. - Mindjárt beérünk a faluba, addig mondok pár szót a várról. Középkori érdekesség: a várépítők nem a magasság szerint választották ki az építendő vár helyét, hanem olyan dombot kerestek, aminek oldalai a lehető legmeredekebbek. Ez nyújtott biztonságos védelmet a várlakóknak az ellenség faltörőivel, hajítógépeivel szemben. Nézzetek jobbra, innen csodálatos látvány!

- Csakugyan! Szégyen rám nézve, hogy háromszor kell idejönnöm ahhoz, hogy lássak is valamit a környékből.

- Az iskolai kirándulások nekünk sem a látványról szóltak annak idején, ugye, hallgatag Júliám?

- Nem, a legkevésbé sem - mosolyodott el. - Emlékszem, gimiben a földrajz tanárunk úgy próbált jobb belátásra bírni bennünket kirándulás közben, hogy lássunk valamit a környékből, hallgassuk az előadását, hogy minden alkalommal röpdolit íratott velünk a környék nevezetességeiből, az általa mondottakból. A legtöbb rossz jegyet ezekből szedtük be, mégsem ösztönzött bennünket odafigyelésre.

- A gyerekek már csak ilyenek, amíg világ a világ. Közben magunk mögött hagytuk a Hollókő táblát, mindjárt ott vagyunk a falu talán egyetlen parkolójában, ahonnan gyalog sétálunk fel a várba - kanyarodott be a legárnyékosabb helyre.

Kiszálltak, Zsófi kezében a fényképezőgéppel körülnézett:

- Merre kell menni, Dini bá'?
- A parkoló elejénél jobbra, felfelé. Negyedóra séta és már ott is vagyunk.
- Előre megyek, úgyis lemaradok majd tőletek.

Dénes mosolyogva bólintott. Amint elfordult a lány, átkarolta Júliát:

- Hogy érzed magad? Nagyon komoly és sápadt vagy.
- Kicsit émelygek, de jól tesz az isteni friss levegő.

- Biztass, ezt jó jelnek vehetem?
 - Ó, te csacsi, túl korai lenne még jelnek venni.
 - Annyira szeretném. Mondd a kedvemért, hogy te is.
 - Már nem csak a kedvedért mondom, mert tényleg szeretném. Igazad volt, Zsófi már csak éveket lehet velem.
 - Csúnya vagy, ha nem csak nyelvbtlásból mondtad így.
 - Bár attól, hogy megnyugtatlak, nem fogok megszépülni, de tényleg nyelvbtlás volt, szóval: velünk. Tényleg szeretném, hogy így legyen, de te ennyire bízol benne?
 - Rajtunk múlik, angyalom! Vigasztalj meg a nyelvbtlásért - vonta magához a bokor mellé húzódva.
- Megcsókolták egymást. Júlia nyugtalanul nézelődött.
- Jó-jó, máris indulunk. Meglátod, Zsófi még a lejtő alján kattogtat.
- Igaza volt. Észre sem vette, hogy utolérték.
- Nos kicsim, egy helyen akarod telefonképezni a winchestert? - kérdezte Júlia mosolyogva.
 - Anyukám! Annyi-annyi érdekesség van itt, hogy nem győzőm.
 - Sok még a látni-, fényképezni való - nevetett Dénes.
 - Akkor mesélj a várról, ha tudsz róla valamit.
 - Rendben, halld a történetét: a 13. században épült, de már akkor sem volt jelentősnek mondható. Pár szál vitéz őrizte, így aztán a törökök akadály nélkül foglalták el. Több mint százharminc évig birtokolták, ami alatt jócskán lelakáltak. Miután az ezerhatszázas évek végén kivonultak, a Rákóczi szabadság harc alatt felrobbantották a falak egy részét. I. Lipót elrendelte a vár megsemmisítését. Ezerhatszázötvenben a szatmári békekötés után robbantották fel. Ezzel aztán meg is pecsételődött a sorsa, azóta romként volt nyilvántartva, mindmáig. Nemrég újjátették fel.
 - Honnan származhat a Hollókő név? - kérdezte Zsófi.
 - A legenda szerint egy várúr szép asszonyt rabolt, akinek a dajkája boszorkány volt. A dajka szövetekezett az ördöggel, hogy kiszabadíthassák a nőt. Az ördögfiak holló képében elhordták a vár köveit, és ebből építették fel ide a szikla tetejére ennek a várnak az őset.
 - Persze a boszi meg az ördög szövetségéből mindig vár születik - nevetett Zsófi.
 - Nekünk mindegy is, ördög vagy más, lényeg, hogy itt van. Forduljatok meg, ilyen káprázatos panorámában még nem volt részetek! - fogta át Júlia vállát.
 - A mindenit! Honnan varázsolódott elő ez a sok gyönyörűség? - nézte a csodálatos panorámát Zsófi.
 - A Bükk Nemzeti Park egy része tárul elénk. Vannak csodálatos tájaink, meglátjátok, mind bejárjuk. Nos, kis hercegnőm, amíg csinálsz pár képet, mi anyukáddal lepihizünk.
 - Menjetelek csak, majd kurjantok, ha végeztem.
- Dénes kis keresgélés után rátalált a bokrok sűrűjében egy padra.
- Zsófi, merre vagy? - kérdezte aggódva Júlia.
 - Itt vagyok, körbejárom a várat, mindent lefényképezek és jövök - integetett egy épület mögül.

- Itt leszünk a bokrok mögött - mutatta az irányt.
- Nyugi, megtalálalak benneteket.
- Miután Dénes elzárta magukat a külvilágtól, átkarolva Júliát, leült.
- Csuda aranyos kislányod van, mindig ad nekünk egy kis időt szabadfoglalkozásra - csókolta meg nevetve.
- Amit te gyorsan ki is használsz.
- Holnaptól vége az aranyéletnek. Meddig szándékozol az éjszakai távolléteiddel büntetni?
- Jó két hónap múlva Zsófinak évzáró, addig nem lenne okos felforgatni az életét.
- Miért, mi az elképzelésed?
- Komolyan nem gondoltam még végig, de hogy valamelyikünknek költözködni kell, az ugye nem kérdés - nevetett.
- Az idejövételünkkel tett megjegyzésed arra enged következtetni, ragaszkodsz a lakásodhoz. Egyet is értek vele, nemcsak azért, mert sokkal frekvenciátlanabb helyen van, mint az enyém, de nagyobb és szebb is. Mi jár a fejedben? Borús lett a tekinteted.
- Ne törődj vele. Tartok az előttünk álló hetektől, de téged magam mögött tudva túl fogom élni.
- Bárcsak már ott tartanánk. Ha úgy lesz, mint ahogy szívből kívánom, hogy legyen, változtatok a munkarendemen. Remek ötleteim lennének, amikkel le lehetne egyszerűsíteni a gépsoron a munkafázisokat, de a főmérnöki beosztásom mellett nincs időm kidolgozni. Átadom a helyemet másnak, én pedig átvedlek külsősnek. Veletek akarom tölteni az időmet, nem holmi kollégákkal. Ugye akarsz, hogy pár év múlva két-három rosszaság csintalankodjon körülöttnk? - szorította magához.
- Kettő-három? Nem lesz az sok?
- Nem angyalom! Ha Katinka helyett veled hoz össze a sors, biztosra veszem, Zsófinak lennének tesói szép számban. Lehet, hogy a legkisebbet ő tologatná a parkban.
- Te álmodozó, miket beszélsz? - simult hozzá.
- Rengeteg kellemetlen estét, éjszakát szerezteél nekem az elmúlt egy évben.
- Most már bevallhatom, te is nekem. Kétszer feküdtem le Zsoltal, de közben te jártál a fejemben.
- Ezt a kapcsolatot soha nem fogom megérteni.
- El voltam keseredve, és átkoztam a napot, amikor megismerhettem, milyen az igazi szeretkezés.
- Akkor hogy tudtál folyton visszautasítani?
- Iszonyú nehezen. Közben Zsolt kezdett üldözni a szerelmével. Arra gondoltam, mellette talán el tudlak felejteni, de még rosszabb volt, mint addig, mert állandó lelkiismeretfurdalásom volt, amiért megcsallak.
- Borzalmasan buta voltál.
- Az, de képtelen voltam kivenni a fejemből, hogy te Katinkához tartozol.
- Bár csak megsejthettem volna, sokkal előbb lépek közbe.
- Dinikém, egy órája eltűnt Zsófi, kezd nyugtalanítani.

- Nekem is feltűnt a dolog, gyere, nézzünk utána, mivel foglalja le magát ennyire az édes kiskorú.

Nem jutottak messze, amikor kipirult arccal szaladt feléjük.

- Anyici, Dini bá', gyertek! Gyertek! Olyan érdekes dolgot fedeztem fel, ebből nem maradhatunk ki!

- Mondjad mit, te édes kis felfedező, ne csigázz bennünket - mosolygott rá Dénes.

- Ott, a panoptikum mögött egy középkori vitéznek beöltözött figura bohóckodik korabeli fegyverekkel és mi is beöltözhetnénk láncingbe, páncélsisakot tehetnénk a fejünkre. Kipróbálhatnánk a pajzsokat, zászlós lándzsákat, kardokat. Dini bá', ugye benne vagy? Olyan buli lenne!

- Benne vagyok, gyerünk, pajzsolj le, kis vitézi hercegnő!

Kis ideig nézték, hogy kell használni a fegyvereket, majd két pajzsot fogtak a kezükbe és bementek középre. Zsófi jól mutatott a sisak alól kibuggyanó szőke tincseivel. Eleinte kissé esetlenül mozgott a merev acélingben, de ügyesen táncolt el Dénes feléje irányított pajzsa előtt. Júlia jókat nevetett, miközben a legkülönbözőbb pozitúrákban fényképezte őket. Dénes látta, egy fiatal srác közeledik Zsófihoz.

- Hello, vitéz kisasszony! Szeretném, ha velem folytatnád a küzdelmet.

Zsófi tagadóan rázta a fejét, de a srác nem hagyta annyiban, könnyörgőre fogta a dolgot, mondván, szeretné ő is kipróbálni a fegyvereket, de nincs rá jelentkező. Zsófi félénken Dénes mellé húzódott.

- A kis hölgy elfáradt, de ha gondolja, velem megküzdhet - szólalt meg Dénes.

- Vele szeretnék - nézte Zsófit.

- Sajnálom, akkor mi most lelépünk a pástról - indultak átöltözni.

- Kösz, Dini bá', jó fej voltál.

- Tudom, ezt már mondtad - nevetett Dénes, miközben visszamentek Júliához.

- Láttad, milyen dög volt? - kérdezte lelombozva Zsófi.

- Semmi gáz, kedves vitézi hölgy, csupán megtetszettél neki - nevetett Dénes.

- Jó, de olyan klassz volt, Ki akartam próbálni még mást is.

- Ilyen csinos kislány ki van téve ilyesminek. Örülj neki, hogy sikered volt. Miket fényképeztél?

- A Panoptikumot. Menjünk be, az is csuda érdekes.

- Igen - bólogatott Dénes belépve a Kacsics-terembe. - Ez a család építette fel a 13. században a vár ötszögletű öreg tornyát, amit aztán ők és utódaik fokozatosan bővítettek ki.

- Ilyen volt egy korabeli vendégfogadás - nézte Júlia a hét bábuval bemutatott jelenetet.

- Nekem nem tetszenek ezek a korabeli öltözékek - szólalt meg Zsófi.

- Nem mondom, összehasonlítva a sportcipő, farmer, póló szerkóval, én is a kényelmesebbre szavazok - helyeselt Dénes. - Ha egyetértésre talál az ajánlatom, keressük meg a lépcsősort, amin lejuthatunk az ófaluba. Kemencében sült lángos szerintem ott kapható és közben sétálunk egy jót.

NEGYEDIK FEJEZET ELEMÉR BÁCSI

1.

A hollókői hétvége után Júlia elfoglalta új munkahelyét. Közvetlenül az irodájából nyílik a számítógépterem, ahol Dénes a nap nagy részét töltötte. Így gyakorlatilag munkakezdéstől a végéig együtt voltak Dénessel, aki azontúl, hogy mindennap hazakíserte őt, reggelente érte ment. Bár továbbra is rajta volt, költözzenek össze, de Júlia hajthatatlan maradt.

A következő héten Zsófi osztálykirándulásra ment. Ezúttal egy hetes ausztriai körútra vitte őket az osztályfőnök. Anya és lánya tele voltak izgalommal. Júlia Zsófit féltette, hiszen ez idő alatt hallani sem fog róla. Zsófit pedig a célba vett városok foglalkoztatták. Az indulás reggelén Dénessel együtt kísérték őt a találkozóhelyre.

- Számíthatok rá, hogy a hetet velem töltöd? - kérdezte Dénes, miután a busz kigördült a térről.

- Természetesen. Ez az egy vigaszom - pityeredett el.

- Ugyan már, Júlia aranyom, csak nem keseregsz? Hiszen Zsófi izgalomtól kipirult arccal szállt fel a buszra - ült be mellé a kocsiba.

- Jó-jó. Igazad van, de félttem őt.

- Mitől, édesem?

- Zsófi érzékeny, sérülékeny. Nem lesz kihez forduljon, ha valami gondja támad.

- Ne láss rémeket. Szerintem talpraesett, remek lány.

Befordult a cég parkolójába. A portás azzal fogadta Dénest, az igazgató várja. Elköszönt Júliától, felsietett az igazgatóságra.

- Jó reggelt, Ibolyka! Állítólag a főnök vár.

- Jó reggelt! Igen, kereste magát, Dénes, menjen be hozzá.

- Szia, Kazi! - lépett be az igazgatói irodába.

- Szia, Dini, foglalj helyet! Kényes ügyben szeretnék beszélni veled.

- Parancsolj velem, ha tudok, segítek.

- A téma másik felében biztosan tudsz, mert érintett vagy. A rossz nyelvek ugyanis beszélnek ezt-azt, amiben szeretnék tisztán látni, de engem mindenekelőtt más érdekel sokkal jobban. Sáfrány Zsoltról van szó. Amint jobban lett, kihallgatta őt a rendőrség. Állítólag azóta rendkívül ideges, a kollégák szerint úgy viselkedik, mintha félne valamitől.

- Nekem nincs semmi olyasmiről tudomásom, amitől félnie kéne.

- Tudom, te nem voltál itt, amikor az államtitok kiszivárgása miatt elleptek bennünket a nyomozók, de te jársz-kelsz a kollégák között, talán hallasz ezt-azt.

- Nem hallottam semmit, de hogy őszinte legyek, tudatosan kerülöm a csoportosulásokat. Semmi kedvem meghurcoltatni magamat. De hogy került ez most napirendre?

- Ismét szimatolnak körülöttünk. Nem egy kolléga kapott idézést kihallgatásra. Furcsának tartom, hogy valaki annyira fontos személy legyen, hogy még a kórházi ágyán is kihallgassák.

- Ugyan főnök, rémeket láttok. Persze, hogy kihallgatták. Ezt teszik minden baleset körülményeinek kiderítésekor.

- A próféta beszélne belőled. Akkor térjünk át a másik témára. A rossz nyelvek beszélnek, köztetek nézeteltérés van valami szerelmi ügyből kifolyólag.

- Ennek van alapja. Zsolt valóban nem veszi jó néven Arany Júlia iránti érdeklődésemet. Röviden arról van szó, egy éve nyugtalanít a hölgy személye. Zsolt közbe akart lépni, de nem jött neki össze. A férfiúi hiúságát sértheti, mert egy percre nem vette komolyan Júliával a kapcsolatukat.

- Hozzám úgy jutott el a dolog, te avatkoztál közbe.

- Akkor a két variáció közül neked kell eldöntened, melyik a hiteles.

- A kollégák magánéletével csak akkor foglalkozom, ha az beszivárog a cég falai közé.

- Általam biztosan nem tudtál volna róla, de szerintem Zsoltnak sem érdeke megbolygatni az itteni légkört.

- Akkor annyit kérek, ha a másik ügyben eljutna hozzád valami, értesíts.

- Kérés nélkül is ezt tenném. A termelési jelentéssel meggyűlött a bajom, azzal még molyolnom kell pár napig.

- Még ráér, nem járt le a határidő. Én ennyit akartam.

- A rendőrség miatt ne aggódj, ha találnak valamit, tudatni fogják. Megyek, megnézem, miből élek - állt fel nevetve.

Mire visszament a helyére, Júlia lefőzte a kávé. Kávészünet közben elmondta, miért kellett látogatást tennie főnöküknél.

- Nem tetszik ez nekem, hogy mindenbe beleüti az orrát - morgolódott Júlia.

- Némi magyarázat van rá, mégiscsak három kollégájáról van szó.

Megszólalt a telefon. Júlia nyúlt érte:

- Szia, kis cicám! Végre kirúgtak az egészségügyi ellátásból - mondta Zsolt kedveskedve meghallva Júlia hangját.

- Szia, Zsolt. Örülök, hogy meggyógyultál.

- Csak ezt ne mondd. Nem gondoltam, hogy ilyen szívtelen tudsz lenni, egyetlen egyszer nem jöttél be hozzám - változtatott a hangnemén.

- Abban egyeztünk meg, ha meggyógyulsz, mindent megbeszélünk.

- Szóval az érdektelenségedet vehetem nemleges válasznak?

- Igen, veheted. A betegágyadnál kegyetlenség lett volna rád olvasnom a vétkeidet. Az utolsó beszélgetésünk óta nem változott semmi, többször nem kell keresned.

- Ó, hogy te milyen együttérző tudsz lenni. Még biztatni is képes voltál.

- Nem hiszem, hogy ezt tettem volna. Csupán az egészségi állapotoddal foglalkoztam, minden más egyéb elől kitértem. Zsolt, elegendő lett a félrelépéseidből.

- Nem léptem volna félre és nem fogok, ha megkapom tőled, amire vágyok.

- Az ilyesmi nem parancsszóra megy.

- Na persze, velem nem, bezzeg megy mással, mióta a drágalátos kislányod jóvoltából majdnem ott hagytam a fogamat az útkereszteződésben.

- Jók az informátoraid. Zsófit szíveskedjél kihagyni a dologból! Utálom a vagdalkozást, de nekem is van róla tudomásom, volt, aki pátyolgasson helyettem, méghozzá rendszeresen.

Dénes felugrott, de Júlia megfogta a kezét, visszahúzta maga mellé.

- Nem egyszer hazazavartam, de végül is ő tartotta bennem a lelket. De azért hívtalak, hogy megmondjam, leszámoltam vele végleg, téged akarlak! Adj még egy esélyt, hadd bizonyítsam be, tudok én hűséges lenni.

- Elkéstél! Annyi esélyt kaptál már tőlem, hogy az egyenlő a hülyeséggel. Bár könnyű a döntésemet a kialakult helyzetre fognod, akkor is igaz, független Dénestől. Épp elégszer néztél a nyolc hónap alatt hülyének, besokalltam! Nyomatékkal kérlek, ne hívogass! - csapta le a telefont.

- Nyugodj meg - ölelte át a vállát remegő kézzel Dénes.

- Én nyugodjak meg, miközben te vitustáncot jársz az idegességtől.

- Ideges lettem a tehetetlenségtől. Legszívesebben kivettem volna a kezedből a telefont és elküldöm a jó édes anyjába! A betonba tudnám döngölni az aljas dögöt!

- Már csak az hiányzik, hogy összekakaskodjatok.

Megszólalt a telefon. Dénes vette fel:

- Tessék, főmérnökség!

- Máris ott van az őrző-védő szolgálat?

- Zsolt, nyomatékkal megkérlek, hogy békén minket, legfőképpen Júliát, ha jót akarsz magadnak!

- Csak nem fenyegetőzik a főmérnök úr?

- Nem barátocskám, ha nem maradsz nyugton, megismerkedhetsz a rosszabbik énemmel! Egyszer kaptál tőlem egérutat, még egyszer nem fogsz, ezt garantálom!

- A rohadt életbe, hát tehetek én róla, hogy épp Júliába szerettem bele? De oké, nyugodj le, egy nő miatt nem fogunk egymásnak esni.

- Akkor ehhez tartsd magad és Júliát örökre felejtse el! Értve vagyok?!

Ezúttal Zsolt csapta le a telefont.

- Mi volt ez, Dini? Csak nem nő-ügy van a háttérben? - kérdezte Júlia elsápadva.

- Régi ügy, nincs okod féltékenykedni. Nem fogom engedni, hogy közénk álljon, azt pedig végképp nem, hogy téged vagy benneteket zaklasson, ennyi az egész.

- De mégis, mondd már el, mi volt ez?

- Júlia, drága, semmi értelme a hangulatunkat rontani. Hidd el, a kapcsolatunkhoz semmi köze a dolognak.

Miközben beszélt, szemhunyorgatással jelezte Júliának, hagyják abba. Júlia egyre nyugtalanabb lett.

- Nyugi, kis bogárkám, nyugi. Nekem még jól is jön az incidens, így legalább felgyorsítja köztünk a dolgokat. Feleségül veszek és előbb teszem meg azt a lépést, amiről Hollókőn beszélgettünk. Hidd el, sokkal nyugisabb életünk lesz úgy.

- Ha ez ilyen egyszerű lenne.
- Ilyen egyszerű, bogárcám. Cselekedni kell, nem idegeskedni, rágódni a megoldatlan kérdéseken. Gondold át és dönts el, mit akarsz kezdeni a jövőtökkel.
- Zsolt nem fog beletörődni, majd meglátod.
- Júliám édes, Zsoltot most már bízd rám. A férfi dolgokat egymás közt kell lerendeznünk.
- Pontosan ettől tartok.
- Bízz bennem és nem kell semmitől tartanod. Pakoljunk össze, drága, hazaviszlek, nagyon rosszul nézel ki.
- Dénes, ne viccelj. Most jöttünk be.
- A munka megvár, ilyen állapotban úgysem tudsz koncentrálni. Na pakolj, egyetlenem, zárunk.

2.

Lementek a kocsizhoz, beültek. Útközben hallgatógok voltak mindketten. Szó nélkül szálltak ki a ház parkolójában a kocsiból. Mielőtt felmentek, Júlia a postaládához ment. Egy összehajtott, írólap nagyságú papírt vett ki. Dénessel együtt olvasták:

„- Zsófi, beszélni akarok veled, légy szíves, hívj fel ezen a számon, amint tudsz: Zsolt.”

Felmentek a lakásba, Dénes azonnal tárcsázta a számot.

- Hello, Zsolt! Magyarázatot kérek!

- Tudom, tudom vártam, hogy hívj. Ha nem hiszel nekem, nincs bizonyítékom magam mellett. Nem az én akaratomból mentünk oda. Nem tudom lerázni ezt az erőszakos nőszemélyt. Akkor hívtam, amikor veletek beszéltem. Mivel foglalt volt a vonal, iderohant és kiverte a balhét. Megfenyegetett, hogy rám szabadítja a verőlegényeit, ha nem azt teszem, amit mond. Zsófi miatt nyugodt voltam, hiszen jócskán iskolában van még. Esküszöm, megakadályozom, hogy vele találkozhasson. Magánakcióba nem kezdhet, hiszen nem ismeri őt.

- Zsolt, ha nem hagyjátok abba, esküszöm, tönkreteszlek! Nem tűröm el, hogy Zsófit vagy Júliát zaklassátok!

- Most esküdtem meg rá, ettől nem kell tartanod. Cselekedni fogok, több akcióra nem lesz alkalma.

- Ebben maradunk, hello!

- Ugye, mondtam, nem fog beletörődni.

- Bele fog, mert nem tehet mást.

Pár másodpercig némán nézte, majd megcsókolta és ismét ő szólalt meg:

- Komoly dolgot akarok veled megosztani, amiről kettőnkön kívül senki más nem szerezhethet tudomást.

- Sejtettem, hogy titkod van. Ne csigázz, mondj el mindent, hogy megnyugodhassak.

- Az ügy részleteit, amiről beszélni akarok, szerencsére nem ismerem, de épp elég az, amennyire belekeveredtem, hogy bajba kerüljek miatta.

- Atya ég, ez nem valami biztató kezdés. Lehet, hogy jobb lenne, ha nem tudnék róla?

- Nem, Júliám. Össze akarjuk kötni az életünket, nem feszülhetnek köztünk titkok.

- Hallgatlak.

- Két éve, mielőtt te a céghez jöttél, volt egy kellemetlen rendőrségi ügy. Három hétig nyomoztak. Rengeteg kollégát hallgattak ki. Én nem voltam érintett, mert akkor jöttem vissza egy hosszabb vidéki kiküldetésből, amikor már a rendőrök megszállták a céget. Úgyhogy szóbeszéd alapján tudom, amit tudok. Amikor sikerült kiszűrni a suttogásokból, valami államtitok kiszivárogtatásáról van szó, mereven elzárkóztam a további informálódástól. De sajnos történt egy kellemetlen közjáték. Adatokra volt szükségem Zsolttól. Átmentem hozzá, pechemre nem volt ott a titkárnője, nyitva volt az irodája ajtaja. Bár megálltam, de az utolsó mondatát így is hallottam, amit a telefonba mondott, bár ne hallottam volna: „Hiába torzítod el a jellegzetes hangodat Dénes, megismerlek, de esküszöm, ha nem vallasz ellenem, hallgatók, mint a sír.” Ekkor vett észre. Falféhen tette le a kézibeszélőt és döbbsenten nézett, mintha nem hitt volna a szemének. Remegő hangon kérdezte: „Mennyit hallottál?” Az utolsó mondatodat, de nem értem. Te azt hitted, velem beszélsz? „Meg voltam róla győződve” - válaszolta megsemmisülten.

- Nyugi, két adatért jöttem és itt sem voltam. A történet ennyi. Azóta tart tőlem a fickó, de az igazság az, bár leplezem előtte, de kétszeresen én is, mert részben a hallgatásommal bűnrészesé váltam, másrészt, ha nincs a szobájában lehallgató, bizonyítani sem tudnám, hogy nem velem beszélt. De hogy még cifrább legyen a dolog, tudnod kell még, amiről senki nem tud, Napfényvárosban él egy rendőr százados nagybátyám, aki aznap este, amikor hazajöttem a kiküldetésből, felhívott és megkérdezte, mit tudok a cégnél folyó nyomozásról. Elmondtam, amit a szóbeszéd alapján hallottam. Nyomatékkal közölte, túl sok ahhoz, hogy bajba juthassak. Figyelmeztetett, kerüljem a gyanús ügyeket. A magán telefonbeszélgetéseimet ne a cégnél bonyolítsam. Azóta ott a zabszem a fenekemben, mert ez annyit jelent, lehallgatók vannak a telefonokban. Elmondta azt is, vannak fehér foltok a nyomozást illetően. Bizonyítékaik vannak, nem mindenkit találtak meg, akik részesei az ügynek. Szóval, ég a talaj a lábunk alatt.

- Zsoltról szóltál neki?

- Akkor még nem szólhattam, utána történt, ami történt. Szóval akaratom ellenére cinkostársává váltam. Amint tapasztaltam, Zsolt rafináltabb nálam, ügyesen terelte nő-ügyre a témát. Érted már?

- Értem. Rém ijesztő az egész. Tényleg jobb lenne, ha nem csak a telefonokban lennének lehallgatók.

- Nem kell nagy fantázia hozzá, hogy gyanakodjunk, de meglátod, Zsolt távol tartja tőlünk nemcsak magát, de a nőt is.

- Bár igazad lenne.

- Ha mindent értesz, nyugtassuk meg egymást, muszáj levezetni a feszültségeinket - vetkőztette, miközben csókolta, ahol érte.

- Drága Dinikém, annyira jó, hogy melletted biztonságban érezhetem magamat, magunkat. Annyira imádlak!

Pár perc múlva fergeteges szeretkezésben oldódtak. Amikor kimerülten ölelkeztek össze, Dénes szólalt meg:

- Állandóan melletted akarok lenni. Drága angyalom, szánd el magadat, költözzünk össze.

- Közel vagyok hozzá. Megrémisztett ennek a... ki sem mondom kinek a megjelenése.

- Szóval, lerendezzük a költözködést, amíg a kis hercegnő távol van?
 - Nem szívesen, jó lenne vele megbeszélni, de belátom, lépnünk kell. Most viszont kaparjuk össze magunkat és nézzünk körül, miből hozhatunk össze valami finom vacsorát.
 - Mindenáron melegre vágyódsz?
 - Bevallom, ráuntam a hideg vacsorákra. De nyugi, nem kétfogásos fejedelmire gondoltam. Ha összekapjuk magunkat, a fél nyolcas híradót már kényelmesen a fotelból nézhetjük.
- Vacsora közben csengettek. Dénes ment ajtót nyitni. Hátrahőkölt, amikor meglátta a nagybátyját.
- Szia, Eli bácsi, te hogy kerülsz ide?
 - Szia, öcskös! Beengedsz?
 - Bocsánat, gyere beljebb, ne haragudj, meg vagyok keveredve, nem értek semmit.
 - Kik laknak itt?
 - A menyasszonyjelöltem és a kislánya.
 - Hány éves a kislány?
 - Tizenhét lesz augusztusban.
 - Kiskorú előtt nem beszélhetek.
 - Nincs itthon, osztálykiránduláson van.
- Amikor Júlia Dénes komoly arcát meglátta, rossz érzése támadt. Bemutatkoztak egymásnak. Elemér azonnal rátért jövedele céljára:
- Ki volt az a fickó, akivel ma délután mindketten beszéltek telefonon?
- Júlia, Dénes döbbsen néztek egymásra, majd a vendégre. Dénes szólalt meg:
- Egy közös kollégánk. Két hete súlyos baleset érte, ma jött ki a kórházból.
 - Érteni szeretném a témát, mert több, mint gyanúsak tűnik.
 - Nem tudom, mit értettél meg a beszélgetéseinkből, de a történet valóban az, aminek hallatszott. Júlia nyáron lesz két éve, hogy a cégünkben dolgozik. Egy éve, a vállalati üdülőkben ismertem meg őt közelebbről. Ismersz, lassú víz partot mos természetű vagyok. Annak ellenére, hogy azonnal beleszerettem, nem rohantam le egyből. Ennek volt köszönhető, hogy közbeléphetett Sáfrány Zsolt kollégánk Júlia életébe. Szerencsémre, a fickó nagy nőcsábász, ami elég gyorsan kiderült Júlia előtt. Szakítani akart vele, amit Zsolt nem vett tudomásul. Ennek a huzavonának lett az eredménye, hogy a fiú jobban bepörgött a kelleténél és felindultságában belerohant autójával egy teherautóba. Mivel tudomásom volt róla, hogy rosszul áll Júliánál a szénája, gyorsan közbeléptem, nehogy ismét hoppon maradjak. Bár azon a hétvégén, amikor Zsolt le akarta fejezni a teherautót, a véletlennek köszönhetően találkoztunk össze Júliával és Zsófiával a mátrai üdülőkben, kaptam az alkalmon. Azóta vagyunk együtt, amit Zsolt igencsak nehezményez.
 - Valóban így értelmeztem, de a fellépésed vele szemben, és az ő hirtelen megszeppenése félreérthető volt. Ugye tudod, miről beszélek?
 - Hogyne tudnám. A két évvel ezelőtti témáról. Még azt sem mondhatom, nincs benne valami. Rém kellemetlen, de el kell valamit mondanom, amiről nem tudsz még velem kapcsolatban.
- Részletesen beszámolt az addig elhallgatottakról.

- Jó a sejtésed, lehallgató van minden gyanúsított szobájában. A tévedése miatt nem kerülhetsz kellemetlen helyzetbe, már csak azért sem, mert igaz az is, ártatlanul jutott tudomásodra, hogy vaj van Sáfrány úr füle mögött. Hihetetlen mód falaznak egymásnak, nem tudom meddig húzódik még el a nyomozás emiatt. Téged azonban fokozott óvatosságra intelek! A köztetek támadt incidens el ne mérgesedjen, mert akkor nem védhetlek meg. Immár magad is tapasztalhatod, amit nem egyszer mondtam - bocsásson meg, Júlia, de sajnos tény -, minden bajnak nők az előidézői.

- Igen, ugyanúgy, mint a jó irányba mozdítói is - bólintott mosolyogva az asszony.

- Tagadhatatlan tény, úgyhogy egálban vagyunk, egy-egy. Szóval - nézett az unokaöccsére -, zárkózz el a fickótól hermetikusan!

- A kollégától talán nem kell tartanunk.

Lejátszotta az üzenetrögzítőre felvett beszélgetésüket.

- Ismerem a témát, de nem győzött meg. Rásegíték a szerinted bizonyosságra, ráijesztek őuraságára. Biztos vagyok benne, nyakig benne van a témában, de hogy falaz valakinek, afelől semmi kétségem. A gyanakvás sajnos nem bizonyíték, de attól elveszem a kedvét, hogy benneteket zaklasson.

- Eli bácsi, megkérdezhetem: a hollétemet Zsolt telefonjának lehallgatásából derítetted ki?

- Természetesen igen, de az igazgatótokkal is állandó kapcsolatban vagyunk, tőle tudtam meg, ki az a hölgy, aki közvetlen munkatársad lett nemrégiben.

- Engem megnyugtat, mert biztonságérzetet ad és takargatnivalóm sincs, de félelmetes, hogy mindenről azonnal tudomást szerzel.

- Rólad minden bizonnyal, mert rád vigyázni akarok. Évtizedekkel ezelőtt kiválasztott nyomozótiszt lettem, amiből nincs kiút. Eleinte félelmetes volt nekem is a tudat, mára már megszoktam, sőt élvezem a dolgot.

- Értem. Látom, fáradt vagy. Itt töltöd az éjszakát, vagy menjünk át hozzám?

- Ha nem alkalmatlankodom, nem ragaszkodom hozzá, hogy átmenjünk.

- Jaj, dehogy alkalmatlankodik, Elemér! - mosolyodott el zavartan Júlia. - Elkészítem a szobáját - indult ki a konyhából.

- Mikor avattad be a hölgyet a kettőtök titkába?

- Ma délután, amikor Zsolt annyira kihozott a sodromból, hogy félig-meddig elszóltam magamat Júlia előtt.

- Mennyire komoly a kapcsolatotok? - nézett Dénesre.

- Halálosan. Kölcsönösen szeretjük egymást, bár tudom a körülmények miatt nehéz ezt elképzelni. Júlia komoly hölgy, felelősségteljesen gondolkodik. Az egy év alatt úgy tartottam, hogy is fogalmazzak? Szóval, felügyeletem alatt, hogy bevontam őt a munkámba. Így átláttam a kapcsolatukat, tudtam, rengeteg nézeteltérésük volt kezdettől fogva. Persze azóta tudom azt is, miattam. Júliát sem érintette közömbösen a tavalyi kis lamúrunk, de zavarta a távházasságom Katinkával. Mióta elváltam tőle, elhárult minden akadály. Zsófi tündéri kislány. Vele már a közös hétvégén örök barátságot kötöttünk - mosolyodott el.

Júlia jelent meg a konyhában.

- Dini, kísérd körbe Elemér urat, hogy otthonosan érezhesse magát.

- Most hallom Dinitől, nem sokára rokonok leszünk, akkor pedig mire való a magázódás?

- Rém kellemetlen, csak üdítő van itthon.

- Na bumm, akkor üdítővel igyunk - nevetett Elemér.

Amint lefeküdtek, gyorsan elcsendesedett a ház. Elemér ébredt elsőként. Mire Dénes előkerült, már végzett a fürdőszobában.

- Ennyire sietős? - kérdezte álmosan.

- Bizony-bizony. Még elérem a legkorábbi vonatot, úgyhogy majdnem munkakezdésre a helyemen vagyok. Öcskös, szépen kérlek, vedd komolyan, amikről tegnap beszélgettünk.

- Nyugodj bele, komolyan veszem, nem fogom kockáztatni a reményteli jövőmet. Júliával arról beszélgettünk, itt hagyjuk Budapestet. Nyáron szétnézünk a Dunántúlon. Arra lenne jó végleges családi fészket létrehozunk.

- Nem rossz, de mi lesz a remek munkahelyeddel?

- Maradnék külső munkatársként. Lenne pár jó ötletem a technológia egyszerűsítésére, amikre eddig a beosztásom mellett nem volt időm. Elsőként ezeket fogom szabadalmaztatni, aztán jöhet a többi ötletelés.

- Remek, de szerinted lesz annyi, hogy megéljetez belőle?

- Ne félts engem, értek hozzá, hogy menedzseljem magamat - nevetett.

- Nem féltetek, jómadár. Remélem legközelebb nem muszájból fogunk találkozni.

- Annál is inkább, mert az esküvőnkre elvárunk benneteket. Hogyhogy nem kocsival jöttél? - töltötte poharakba a közben lefőtt kávé.

- Itt leszünk, vagy ahol tartjátok - mosolyodott el. - Azért választottam autópálya helyett a vonatot, mert eredetiben úgy gondoltam, eljövök, beszélek veled és irány vissza. Ahhoz viszont már nem vagyok elég fitt, hogy a kemény műszak után autózzak még hét-nyolc órát.

Megjelent Júlia. Felmérve a helyzetet, nekiállt gyorsan reggelit készíteni.

ÖTÖDIK FEJEZET A NAGY VÁLTOZÁS

1.

Júlia Zsófi kedvencét, töltött csirkét készített érkezésére. Az utolsó simításokat végezte a konyhában, amikor Dénes az ölébe vonta:

- Nem tetszel nekem, aranyok aranyja. Egy hét után végre láthatod egyetlen utódodat, mégis a nózidat lógatod.

- Tudom, idétlenül hangzik tőlem, mégis tartok Zsófi reakciójától a sok változás miatt.

- Értelmes, intelligens kislány, meg fogja érteni, vannak események, amik azonnali cselekvést követelnek.

- Persze, de mióta elhagyott bennünket az apja, még nem cselekedtem a háta mögött és...

- Igazad van, kényes ügy, de ha rám bízod, megbeszélem vele.

- Lehet, hogy az lenne jobb, tartok tőle, én túlbonyolítanám, de azt nem szeretném, ha négy-szemközt tennéd.

- Hogy képzeled?! Sorsdöntő kérdéseket, amiben mindhárman érintettek vagyunk, csak hármasban beszélhetjük meg. Na, mosolyogj végre! - csókolta meg.

- Olyan jó, hogy ennyire figyelsz a hangulatváltozásaimra.

- Az egy év alatt, mióta közelebbről ismerlek, alig láttalak mosolyogni. Remélem, mellettem lesz rá okod, hogy minél gyakrabban rám villantsd hófehér gyöngyfogaidat.

- Biztos vagyok benne. Rendet csapok gyorsan, átöltözöm, mert még a végén elkésünk.

Hat órára az iskola előtt várakoztak a többi szülővel együtt. Negyed hétkor fordult be az utcába a busz. Zsófi a hátsó ajtónál állt. Ő szállt le elsőnek. Júlia nyakába ugrott, majd Dénest puszilta meg tartózkodóan.

- Szia, te szégyenlős kiskorú - mosolygott rá. - Gyere, menjünk a bőröndödért, mielőtt a sofőr kirakja a betonra.

- Annyira örülök nektek! Jó volt, de már rettenetesen vágytam haza, nagyon hiányoztatok!

- Nekünk te legalább annyira, ha nem jobban. Képzeld, egész héten nem volt csicsérgés a lakásban - mondta nevetve Dénes.

- Rossz volt, hogy semmit nem tudtunk rólad - ölelte magához Júlia.

- Nem kaptátok meg a képeslapokat?

- De igen kicsim, azokból tudtuk, jól érzed magadat, merre jártok, de hiányoztak a telefon-hívásaid.

- Naplót vezettem végig, jobb lesz, ha azt olvassátok el, legalább kronológiai sorrendben ismeritek meg az eseményeket, nem abban az összevisszaságban, ahogy a fejemben van. A koncentrációs tábor látogatása volt a legborzalmasabb, akkor nagyon haza akartam jönni.

- Megrázó volt nekem is, amikor ott jártam, de a történelmünkhöz tartozik, egyszer legalább látni kell, mikén mentek át ártatlan emberek csupán a származásuk miatt - mondta elkomor-lyodva Dénes.

- Nem lennék rá képes, hogy még egyszer végignézzem. Anyci, te voltál ott?
 - Ennyi idős voltam, mint most te. Rám is elrettentően hatott.
 - Mielőtt hazamegyünk, sétálunk, mert sok minden történt, amíg távol voltál - parkolt le a liget mellett Dénes.
 - Csak nem Zsolt szemétkedik megint? - nézett hol Júliára, hol Dénesre.
 - Nem maradt ki a buliból, vele kapcsolatosak a döntéseink.
- Elmesélték részletesen, mi minden történt az egy hét alatt. Zsófi jó ideig hallgatott, majd megszólalt:
- Nem értem, mit akarthattak tőlem.
 - Pontosan mi sem, de már nem is érdekes, többé nem zaklat bennünket, az biztos. Kilépett a cégtől és állítólag elhagyta az országot, csak így szabadulhatott meg a szőke démonjától.
 - Hurrá, buli! De akkor mi miért hagyjuk itt Budapestet?
 - Hogyhogy, csak tűnékeny vágy volt részedről Hollókőn? - nézett rá csodálkozóan Júlia.
 - Azt hiszem, nem, csak váratlanul érintett.
 - Hirtelen zúdítottunk rád mindent, természetes a reakciód. Azért ajánlottam a sétát, hogy ne otthon kelljen szembesülnöd a nagy változással - fogta át a vállát Dénes, bátorítóan rámosolyogva.
 - Szoknom kell a gondolatot, mert biztosan sajnálni fogom Pestet, a lakásunkat. Itt ismerek minden utcasarkot, mesélnek a töredezett betonjárdák gödrei, még a sűrű szmognak is mondánivalója van - mélázott el komolyan Zsófi.
 - A lakásotok nagy dilemma nekem is, azt még én is sajnálnám elkótyavetyélni. Ha nem muszáj, nem is tesszük. Megígérem neked és anyukádnak, a leendő családi házunkat annak mintájára tervezzük meg, hogy otthonosan érezhessétek magatokat ott is. Képzeld csak el, lehetne kertünk, parkosított udvarunk.
 - Ó, nem lakásban gondolkodsz? - lelkesedett Júlia.
 - Semmiképpen. Zsófi továbbtanulása érdekében valamelyik megyeszékhely kertvárosában egy csodás fekvésű telken építjük fel a palotánkat. Nem is ám csöbörből vödörbe - kacintott Júliára és a csillogó szemű lányra.
 - Ez aztán a buli! Lehet, hogy már az érettségire a saját kertünkben, pléden heverészve fogok felkészülni?
 - Ha ráhajtunk, bizony elképzelhető. Mindenesetre az egyetemet már valamelyik vidéki városban fogod megkezdeni.
 - Nana, Dinikém, ne kábítsd most meg te ábrándos vágyaiddal Zsófit.
 - Ha megszületik a triumvirátusi döntés, nem ábránd, hanem maga a valóság lehet.
 - Ez azt jelenti, hogy te végleg nálunk fogsz lakni? - kérdezte bátortalanul a lány.
 - Igen, kis hercegnő, ezentúl hárman leszünk egy család. Még a nyár folyamán, de legkésőbb ősszel anyukáddal összeházasodunk. Mit szólsz hozzá?
 - De akkor én, izé, nem is tudom - hebegett zavartan.
 - Nem Zsófikám, nem leszek az apukád. A szimpátiádat szeretném elnyerni, mert komolyan gondoltam Hollókőn az örök barátságot köztünk.

- Én is. Az apámat nagyon megutáltam, soha többé nem fogom megismerni, de akkor is úgy gondolom, apja csak egy van az embernek.
- Igazad van. Én sem gondolnám másképp a helyedben.
- De ha velünk laksz, én melyik szobában leszek?
- Amikor apád elköltözött tőlünk - szólt közbe Júlia -, én mentem át hozzád, de ettől függetlenül, válassz, melyikben lennél szívesen?
- A sajátoméban. De hogy fogjuk eldönteni az új lakhelyünket?
- Arra gondoltunk, a hollókői ígéretünknek megfelelően dunántúli körutazás lesz az idei nyaralásunk. Mit szólsz hozzá?
- Király. Ausztria után Dunántúl. Hol kezdjük?
- Összedugjuk a buksinkat és összeállítunk egy klassz útvonalat.
- Akár holnap kezdhethetjük.
- Értsem úgy, örülsz a változásoknak, elképzeléseinknek? - kérdezte megkönnyebbülten Júlia.
- De még mennyire! Ha sikerül megtartanunk a pesti lakásunkat, feltétlenül. De már legszívesebben otthon lennék, farkaséhes vagyok, hogy a fáradságomról, álmoságomról szót se ejtsek.

2.

Zsófi első magányos éjszakája rendkívül zaklatott volt. Régen, nagyon régen, több mint nyolc éve volt külön szobája. Nyugtatóan hatott rá anyukája egyenletes szuszogása, ha felébredt. Most nem tud mit kezdeni a hiányérzetével. Este égve hagyta a kis lámpát, bekapcsolva hagyta a tévét, mégis arra riadt fel, egyedül van, nyomasztóan egyedül. Persze tudja ő, két helyiséggel arrébb ott van az édesanyja, ott az a kedves férfi, aki ezentúl életük része, kísérője lesz, de ő akkor is magára maradt, ijesztően magára. Meg kell birkóznia ezzel, hiszen Dini bá' kedves, aranyos vele és nappal biztonságot nyújt nekik jelenlétével.

Csak forgolódott ágyában. El-elszunnyadt, de rossz álmai voltak. Állandóan elveszítették egymást az édesanyjával. Akkor is, ott is egyedül maradt. Nem kínozza magát, inkább felkel. Az órára nézett, elmúlt két óra. Köntösbe bújt, kiment az erkélyre. Körülnézett, meglepte, nem csak ő szenved álmatlanul, majdnem minden második lakásból fény szűrődik ki. Ha most elkiabálná, sikítaná magát, azonnal megtelnének az erkélyek. Buli lenne, de örültség. Anyukája biztosan megijedne, és azt hinné, elment a józan esze. Lehet, hogy úgy is van - sóhajtott. Ő a nyugodt változatlanságban érzi biztonságban magát. De hol van az már? Ott maradt a Mátrában. Igen, Füreden, Mátraházán, Hollókön. Egy hétfője fenekestől forgatott fel körülötte mindent.

Persze egy ideje tudja ő, édesanyja fiatal, nem élheti le egyedül az életét csak azért, mert egy szemét alak magára hagyta. Zsolt ellen hadakozott magában, biztosan érezte, nem anyukája mellé való az az izgága, mindent magának akaró alak. Igaza lett, és olyan jó, hogy nyíltan ellene fordulhat. Dini bá' más. Belőle sugárzik a derű, az anyukája iránti őszinte ragaszkodás. Vele is kedvesen figyelmes. Mindenbe bevonja őt, ami eleinte furcsa volt, de már jó érzés, hogy nem gyerekek tekintik őt, mint Zsolt, hanem egyenrangú partnernek, akinek nem csak kíváncsi a véleményére, de figyelembe is veszi azt. Biztosra veheti, jó életük lesz mellette.

Nézte az utcai lámpákat, a csillagokat. Nyugodt, derűs volt az éjszaka, csak benne tombolt nyugtalan szorongás a sok-sok változástól, ami rájuk várt. Az elkövetkezendő években búcsút inthet a megszokott hétköznapiaknak. Még szerencse, hogy a gimnáziumot itt fejezheti be. Az egyetem így is, úgy is változást hozna életében. Dini bá' és anyukája elmondása szerint csupa jó dolgok előtt állnak, benne mégis szorongás van. Persze az jó, hogy lépésről lépésre kell majd megélnie, de belegondolva káosz az egész.

Majd az elmúlt hétre gondolt. Jól érezte magát, pedig ott is pörgött körülötte a világ. Pörgött, de tudta, ez csak behatárolt ideig tart és visszajöhet az ő jól megszokott kis világába, hétfőn kezdődhet a mások szerinti taposómalom, ami neki a biztonság. Nem így lesz. Nehezen fogadja el, de megéri, hiszen sokszor szabadulna Budapestről a szmogtól, a tömegiszonytól.

Hirtelen eszébe jutott Gáncs Norbi, az osztálytársa. Már a suliban észrevette, akárhányszor feléje tekintett, mindig őt nézte. Cudar érzés volt, mert úgy érezte, mintha valami nem lenne vele rendben. Mintha a ruházatán vagy frizuráján lenne kifogásolnivaló. Többször bement ilyenkor a WC-be, hogy tükörbe nézhessen, de nem vett észre magán semmi különösét. Zavarta a dolog, inkább nem foglalkozott vele. Ausztriában, szokásához híven félrevonulva követte az osztályt. A második nap szegődött mellé. Fura volt az egész. Múzeumban voltak, ő még javában a feljegyzéseket olvasta, amikor az osztály továbbment. Norbival ketten maradtak a teremben. Egyszer csak odaszólt hozzá halál természetesen, mintha puszipajtások lennének:

- Gyere csak! Nézd, milyen érdekességet találtam.

Odament és attól kezdve állandó kísérője lett, amíg a városokat járták. Utolsó nap megkérdezte:

- Haragszanak rád a lányok, hogy te mindig félrevonulsz?

- Csak azt tudom, én nem haragszom senkire.

- Jó neked így?

- Ezen még nem gondolkodtam. Azt hiszem, hozzászóltam, így volt ez már általánosban is.

- Érdekes lány vagy, olyan, aki nem csak szép, de okos is. Szívesen lógnék veled, ha nem dobsz.

- Hogy mit értesz ez alatt pontosan, nem értem, de jókat dumcsiztunk a napokban, úgyhogy nem mondok nemet.

- Kösz! Valami ilyesmit akartam kifejezni én is.

Hazafelé a buszon mögé ült. Nagy blama volt, alig mert megmozdulni. Furcsa, hogy végig kitartott mellette. Mi lelhetett? Gáncs Norbi, az osztály legfelkapottabb sráca vele járta Ausztria városait, látnivalóit. Összekaphatott a srácokkal? A lányokat is úgy rázta le, mintha legyeket söprögetne magáról. Hülye hasonlat, de tényleg így volt. Ha megfogta valamelyik a karját, ingerülten rázta meg magát, vagy tolta el söprő mozdulattal a másik kezével. Néha nehéz volt komolynak maradnia, olyan muris volt az egész. Kényelmetlenül érezte magát, amikor a lányok irigykedő tekintete kísérte őket végig a múzeumokban. Mindegy, nem bánta meg, amiért nem mondott nemet. Jó fej, kellemes társaság. Látszik rajta, nem csak lötyög mellette, de érdeklik a dolgok. A koncentrációs táborban éppúgy kiborult, mint ő. „Szívesen lógnék veled” - jutott eszébe a kijelentése. Elmosolyodott - majd meglátjuk meddig. Annyira lefoglalták gondolatai, észre sem vette, közben kiment hozzá Júlia.

- Mi van veled, Zsófikám, miért nem alszol?

- Nem tudok, de te hogy kerülsz ide?

- Felébredtem és kijöttem levegőzni. Elmondod, mi bánt? - ölelte magához.
 - Bántani semmi, nincs is rá okom. De tudod, hogy nehezen élem meg a változásokat. Márpedig most az egy hét alatt fenekestől fordult fel körülöttem minden.
 - Nem az bánt, hogy Dini ideköltözött hozzánk?
 - Nem, bár furcsa az egész. Szokatlan, hogy hirtelen külön szobám lett, de Dini bá' jelenléte megnyugtat. Rossz egyedül, ennyi az egész. Ráadásul nem csak itthon, a suliban is nagy körülöttem a változás. Ausztriában már a második napon mellém szegődött Gáncs Norbi.
 - Gáncs Norbi? Nem az a fiú az, aki valahol itt lakik a környékünkön?
 - De igen ő. Nemegyszer jöttünk el együtt a suliból. Itt száll le a buszról, de ellenkező irányba megy. Nem nagy ügy, szerintem csak azért kíváncsi rám, mert más vagyok, mint a többi lány.
 - Miből gondolod, hogy csak ennyi?
 - Áá, komolytalan, mint a többi. Azzal jött oda hozzám, szívesen lógna velem. Szerinted így beszél, aki komolyan gondolja?
 - Nem tudom kincsem, de hogy a mai fiatalok így beszélnek, azt hallom eleget a járműveken. Különben, milyen srác?
 - Bár nem kitűnő tanuló, de a fiúk között ő a legjobb. Klassz volt, hogy mindenről el lehet vele beszélgetni, mindenről véleménye van.
 - Szerintem ez a fontos. Ha többet lesztek együtt, leszokik a mai fiatalos szlengről.
 - Ilyen veszély nem fenyeget. Túl felkapott ő ahhoz az osztályban, hogy tartósan velem szövegeljen.
 - Ha így gondolod, ne vedd komolyan a személyét, akkor nem fog csalódás érni.
 - Nem, de jó érzés, hogy felfigyelt rám. Nem lenne baj az sem, ha néha találkozni akarna velem, hogy séta közben egy jót dumcsizzunk, mint Ausztriában. Kíváncsi vagyok arra is, hétfőn hogy viselkedik majd az osztályban.
 - Erre én is - mosolyodott el Júlia.
- Megborzongott, összébb húzta magán a köntösét.
- Fázol? - kérdezte Zsófi csodálkozva.
 - Hűvös van. Gyere feküdj le, veled maradok, amíg elalszol - puszilta meg.
 - Édi vagy! Esti mesét is mondasz nekem? - nevette el magát.
 - Ha vevő vagy még a Hófehéreké, arra talán még emlékszem - mentek be nevetve.

3.

Amint Júlia kibújt Dénes mellől, felébredt. Meglepetten figyelt, amikor látta, nem a fürdőszobába, hanem az erkélyre megy. Felkelt, az ajtóhoz ment. Hallotta, hogy Zsófival beszélget. Visszabújt az ágyba és várt. Egyszer csak csönd lett az erkélyen. De hova lett Júlia, miért nem jön vissza hozzá? - morfondírozott. Felkelt, kikukucskált. Meglepetten látta, üres az erkély. Nyugtalanág fogta el, de tanácstalan volt, illő-e neki éjszaka átmenni a lány szobájába. Felkelt, izgatottan járkált. Végre lépteket hallott az előszobában és nyílt az ajtó.

- Szia, édeske, te nem alszol? - ment hozzá Júlia.

- Hogy aludnék, amikor megszöksz mellőlem? - ölelte magához megkönnyebbülten.
- Melegem volt, kimentem az erkélyre és csodálkozva láttam, Zsófi a korláton könyököl. Annyira elmélázott, észre sem vett.
- Miért nem alszik a kis hercegnő?
- Azt hiszem, sokkolja a nagy változás.
- Nem beszél róla?
- De igen. A nyolc év alatt elszokott tőle, hogy külön szobája van.
- Velem kapcsolatban is van gondja?
- Nincs. Bár most csak annyit kérdeztem tőle, nem az bántja-e, hogy hirtelen ideköltöztél, de meggyőzően tiltakozott ellene. Azt meg tudod, mindig milyen szépen beszél rólad. Sokkal inkább máshonnan fúj a szél. A kirándulásuk alatt megkönyékezte az egyik osztálytársa. Bár ő nem úgy fogalmaz, de azt hiszem, fél tőle, hogy ez csak fellángolás volt részéről.
- Khm. Bizony-bizony abban a korban van, amikor már egy-egy fiú megrezegteti a kis szívét. Így van ez jól. De mondd csak, mi a szoba közepén állva várjuk a hajnalt? - emelte karjába, hogy ágyba bújjon vele.
- Minden eddiginél jobban kell figyelniük rá, nem szeretném, ha kisiklana az élete.
- Nem fog, rajta lesz a szemünk, de Zsófi értelmes, remek kis emberke. De kihúltél, gyere csak, hadd melegítselek fel - ölelte simogatva magához.
- Nem ciki, hogy úgy viselkedünk, mint az éretlen kamaszok?
- Sokkal inkább fergeteges, hiszen érzéseink szerint cselekszünk. Elmúltam negyven éves, de ilyen hatással nő még nem volt rám, mint te. Netán besokalltál velem?
- Jaj, dehogy! Bár magamnak vagyok a legnagyobb meglepetés, mert eddig mérsékeltnek gondoltam magamat, amire igencsak rácafolok. Azért még mindig tartok tőle, hogy a hirtelen fellángolás gyors kiégéssel ér véget.
- De nem a részemről, mert egy évet nehéz lenne hirtelen fellángolásnak ítélni.
- Jól van na, engem is izgat a személyed már pár hónapja - fonódott rá.

*

Hétfőn reggel Zsófi szórakozottan lépett ki a lépcsőházból. A rá várakozó Norbinak kétszer kellett köszönnie, hogy felfigyeljen rá.

- Szia, Norbi! Háát te? - kapta fel a fejét meglepetten.
- Eljöttem eléd, hogy együtt menjünk suliba. Nem jól tettem?
- Dee, csak, bocs, hogy ilyen béna vagyok, de...
- Ha arra vagy kíváncsi, honnan tudom, hol laksz, egyszerű a válasz. A buszon említetted, mekkora erkélyetek van. Mivel a kerületben egy ilyet tudok, nem volt nehéz rájönnöm, hol várhatlak ma reggel.
- Igazán kedves vagy. Neked sikerült kipihenned magadat?
- Nem mondhatnám. A két napot a hétvégi telünkön töltöttük, de nem sok hasznomat vették az őseim, csak lézengtem ide-oda.
- Anyuék nagyon édik voltak, nem csináltak programot, mégsem sikerült formába hoznom magamat - mosolyodott el.

- Gondolom téged is azzal nyúztak, mesélj, hol, merre jártunk.
 - Nekem sikerült kivédenem a naplómmal. Abban ott van minden kronológiai sorrendben. Úgyhogy amíg én végigszunyáltam a szombatot, vasárnapot, ők őrzőangyalként ültek mellettem a teraszon és azt böngészték.
 - Naplót? Hm. Ez eszembe sem jutott, pedig klassz ötlet - nézte a lányt, majd megkérdezte: - Tényleg mindent?
 - Igen. Nincs titkolnivalóm. Miért, szerinted mit nem tudhatnának meg a történetekből?
 - Például azt, hogy nem egyedül sétálgattál.
 - Szerinted az titkolnivaló lenne?
 - Olyan különleges lány vagy, mintha más bolygóról pottyantál volna közénk. Mit szólnál hozzá, ha nem szállnánk járgányra?
 - Benne vagyok, csak el ne késsünk.
 - Nem fogunk. Én sokszor teszem meg gyalog az utat, de felszállhatunk közben is a buszra. Khm. Napló. Kíváncsi lennék rá, ha nem túl személyes, elolvashatnám?
 - Hogyne! Csak nem képzeled! Hogy legyen min szórakoznotok a srácokkal? Na nee.
 - Zsófi, mit képzelsz te rólam? - fogta meg a kezét.
- Zsófi első meglepetésében vissza akarta húzni, de annyira jól esett neki a fiú gyengéd érintése, lemondott szándékáról. Norbi közelebb húzódott hozzá:
- Soha nem tennék ilyet. Akkor olvasnám, amikor egyedül vagyok a szobámban.
 - Oksi, alszom rá egyet.
 - Szóval, megkapom?
 - Lehet. Mondom, alszom rá.
 - Olyan jó lenne, ha délután rám érnél és sétálnánk egy jót.
 - Nem lenne rossz, de nekem a sulis után dolgom van otthon. Én készítem elő anyunak a főzést.
 - Hányra mehetek érted?
 - Mondjuk négyre biztosan elkészülök - léptek be az iskolába.
- Dél előtt az óráközi szüneteket, az osztálytársak nem kis meglepetésére Norbi Zsófi-val töltötte. Hol itt súgtak össze, hol ott a hátuk mögött. Az utolsó óra után Horváth Katinka - Colos - odament hozzájuk:
- Norbi, ez aztán már igazán dögség! Klári néni lelki fröccse csak Ausztriára vonatkozott.
 - Mit rebegsz itt össze-vissza?
 - Azt, hogy itthon vagyunk, ne játszd a jó fiút a kis könyvmoly előtt.
 - Ne süketelj nekem, told inkább arrébb a bringádat!
 - Ezt nem hiszem el! Súlyos amnéziában szenvedsz, vagy mi? Két hete még rám nyomultál teljes gőzzel. Ausztriában jól jött a mentőakció, nem nekünk kellett pátolgatnunk az osztály üdvöskéjét, de térj már észhez!
 - Elég a rizsából, vedd már észre, fáraszt a szöveged!

- Ne bomolj, fiúka! Meglátod rossz vége lesz ennek. Kiskorúak megrontásáért kirúgnak a suliból - nevetett csúfondárosan.
- Colinger, szállj le rólam, mert véletlenül megfeledkezem róla, melyik nemhez tartozol.
- Nekem dorombolj, ne a kis szüzikének, mert még sírva fakad. Döngicséld a fülcsimbe, mi volt velem az ágyban a gáz és emelünk a szinten.
- Köd szállt az agyadra? Te összekeversz engem valakivel.
- Bizonyításként elmeséljem a kis könyvmolynak, milyen alsót hordasz, hol van anyajegy rajtad deréktól lefelé?
- Elég! Ereszd le máshol a fáradt gőzt, húzd tovább a szennyest!
- Mit fanyalogsz kis könyvmoly, nem tetszik a szövegelésünk? - nézett gúnyos mosollyal Zsófia.
- Nem annyira, mint másoknak - intett szemével a rajtuk nevetőkre -, az az igazság, jobb műsorokhoz vagyok szokva.
- Colos, a fellépésednek vége, Isten áldjon! - ment el mellette Norbi Zsófia mosolyogva. - Indulhatunk haza!

Katinka leforrázva kapkodott levegő után. Paprikavörösen a dühtől fordult meg.

- Csak azt ne hidd, hogy adósom maradhatsz. Egy kőkemcsi numerával jössz még - szólt utánuk.
- Semmi gáz. Suli után könnyen vigasztalódik mással.
- Utálom a balhékat - mondta rosszkedvűen Zsófi.
- Nem lesz balhé, bosszúból játssza az agyát. Majd lehűti valamelyik éppen facér kishaver. Úgy tűnik, hosszú volt neki a hét betevő nélkül.

Bár Zsófi nem értette Norbi megjegyzését, de arckifejezéséből sejtette, valami ledegradáló lehet. Nehogy nevetségessé váljon előtte, rosszállóan csóválta a fejét. Norbi hazakísérte, azzal vált el tőle, négykor várja.

HATODIK FEJEZET AZ ELSŐ RANDEVÚ

1.

Zsófi szórakozottan tette a dolgát. Közben a suliban történetek jártak a fejében. Nem akarta elhinni, hogy osztálytársnőinek már komoly kapcsolata van srácokkal. Ezek után vajon mire számít TŐLE Norbi? Jobb lesz, ha tényleg nem veszi őt komolyan, mert mellőle biztosan egy-kettőre elpártol. Mindegy, addig élvezi a társaságát, amíg lehet. Próbálja úgy felfogni, talán ez a kapcsolat, vagy mi, hozza majd maga után a többi. Lenne egy-két lány az osztályban, akikkel szívesen beszélgetne, ha kezdeményező készség szorult volna bele. Persze majd három év után nem könnyű a csajoknak sem. Lehet, hogy neki kéne megtennie az első lépést? - morfondírozott, miközben járt a keze.

Órájára nézett, meglepődött, fél órával előbb végzett, mint szokott. Indult rendbehozni magát, elvégre mégiscsak ez lesz az első randevúja. Lezuhanyozott. Anyukáját utánózva diszkrét sminket tett arcára. Az új térdnadrágját vette fel selyemblúzzal. Tükör előtt fésülködött, majd tőle szokatlan módon megfordult, jól áll-e rajta minden. Elégedett volt a színösszeállítással.

Ötvenötkor Norbi már a ház előtt sétált. Ő négy órakor zárta az ajtót.

- Szia, te ilyen pontos szoktál lenni? - kérdezte mosolyogva Zsófi, amint kilépett a lépcsőházból.

- Igyekszem, bár nem mindig sikerül. Ma semmiképpen nem akartam elkésni. Bevallom, van bennem drukkk rendesen. Ilyen komoly lánnyal még nem randiztam. Hol sétálnál szívesen?

- Mondjuk, a parkhoz lenne kedvem.

- A Városligethez nincs?

- Okés, de legkésőbb hatra haza akarok érn.

- Addig kaptál kimenőt?

- Addig engedélyezem magamnak. Holnapra még semmiből nem készültem.

- Te ennyire kötelességtudó vagy? - kérdezte, miközben buszra szálltak.

- Fogalmazhatunk így is.

- Mindig ilyen szűkszavú vagy?

- Khm. Mit mondhatnék erre? Nem mindig, de előfordul velem ilyen baleset.

- Velem van valami gáz?

- Áá, nem, sokkal inkább velem.

- Megkérdezhetem, jártál már sráccal?

- Nem, és mielőtt rákérdeznél, barátnőm sincs.

- Jó magányosnak lenni?

- Nem adok lehetőséget rá, hogy ilyesmin töpizzek, úgyhogy még nem volt összeütközésem az unalommal - nevetett.

- Jó a szöveged. Különben az unalommal nekem sincs sok dolgom, de csuda tudja, szükségem van haverokra, néha magányúzként csajokra. Kivel tudod megbeszélni, ha nem megy a szekér?

- Anyukámmal. Hm. Magányúzás?

- Tudod, a jelenlévők mindig kivételek - mentette, ami menthető. - Különben a felnőttekkel nem lehet úgy megdum... beszélni mindent, mint egy veled egykorúval. De így már értem, miért idegenkedsz a mai szövegeléstől.

- Hova akarsz menni, miért fordultál le a főútról?

- Idegesítenek a kiscsávók a dörömbölő műanyag micsodákkal. Erre nyugisabban lehet sétálni, beszélgetni.

Jó fél órája sétáltak, amikor Norbi megfogta Zsófi kezét. Elsőre ezúttal is vissza akarta húzni, de jól esett neki Norbi tenyerének melege.

- Hogy lehet egy lánynak ilyen picike keze? - szorította meg gyengéden.

- Lehet, hogy növésben van még - nevette el magát.

- Lehet, de olyan aranyos.

- Neked mi az elképzelésed a továbbtanulással kapcsolatban?

- Még nem tudom. Orvos az biztosan nem leszek. Látom, apának nincs egy óra magánélete, rabja a hivatásának. Jelenleg a közgáz és a jog között vacillálok. Na és neked?

- Középiskolai tanár akarok lenni, de az a gáz, hogy a nyelveken kívül más nemigen érdekel.

- Angol-francia szakra gondoltad?

- Igen és az egyetemen felvenném melléjük a japánt.

- Japánt? Brr, az talán a kínain kívül a legnehezebb nyelv.

- Lehet, de olyan egzotikus.

Norbi megállt egy bokor árnyékában. Szembefordult Zsófival, kezénél fogva tartotta vissza gyengéden. A tekintetét keresve halk, szenvedélyes hangon szólalt meg:

- Zsófi, olyan szép vagy. Még soha nem láttam ilyen különlegesen szép szemeket, mint a tiéd. Aranyosan gyűrűzik az aranyszőke hajad a válladon - vont a kicsit közelebb magához.

- Köszí a bókot! Jól esik, de sétáljunk.

- Ne félj tőlem, nem akarok mást, csak a szemedben, benned gyönyörködni.

- De olyan ciki. Sétáljunk, azért jöttünk ide, nem?

- De igen, csak minél tovább hallgatlak, nézlek, annál frankóbban szeretlek.

- Elmondod, miért éppen Ausztriában néztél ki magadnak?

- Ezt nehéz lesz. Legnyomósabb érvem, hogy régóta izgat a különlegességed, csak valahogy nem mertem a közeledbe férközni.

- Ezt hogy vegyem komolyan? Te, a menő srác tartottál tőlem?

- Utálok a kudarcokat. Igazából nem tudom, mi okból, de mindig félrevonulsz. Ebből arra gondoltam, többre tartod magadat nálunk. A csajok többségével könnyű dolgom van, csak összevigyorgunk és máris nyerő vagyok náluk. Veled nem lehet szemezni. Ausztriában kezemre játszottak a dolgok. Egyik múzeumlátogatáskor, amikor te a szomszéd teremben

nézelődtél, Klári néni maga köré gyűjtötte a csajokat és azt kérte tőlük, ne közösítsenek ki téged, hívjanak maguk közé. Mivel aznap nem volt foganatja a kérésének, másnap reggel melléd pártoltam. Örülök, hogy nem utasítottál el.

- Én csak a bunkóságot utasítom el.

- Már ott ráéreztem, jó veled lenni. Ha ki tudlak zökkenteni a zárkózottságodból, még bohémkods is. Édesen csinálod. A csudába, hogy rohan az idő. Tényleg nem maradhatsz tovább?

- Nem. Tanulnom kell.

- Nekem is, de olyan jó veled.

- Norbi, nem cselekedhetünk ösztönösen. Vannak kötelességeink, amiket nem szabad hanyagolni.

- A szerelmet, párkapcsolatot sem szabad. Anélkül kihalna az emberiség.

- Aha, és éhen halna, ha nem dolgozna - nevette el magát Zsófi. - Különben sem hanyagoljuk, hiszen kettesben sétálunk, nem?

- Holnap mikor sétálunk kettesben? - vont a kicsit közelebb magához kezénél fogva.

- Mindennap nem tudom beleszorítani a két óra sétát.

- Jó, de akkor mikor?

- Ezt még ne fixáljuk le, mert nem tudom, mi lesz otthon a hétvégi program.

- Zsófi, hétfő van. Ugye ezt nem gondolod komolyan?

- Azt igen, hogy most ne fixáljuk le. Év vége van, jönnek a felmérők, összefoglalók és egyébként is, mindennap talizunk a suliban. Norbi, neked sincs kevesebb tanulnivalód, mint nekem - indult a buszmegálló felé.

- Nincs, de szívesebben tenném veled.

- Ezen még gondolkodnom kell.

- A házatok előtt nem akarlak zavarba hozni, de elköszönni tőled puszi nélkül sem - készítette megállásra, szembefordulva vele.

- Igazán olyan vagy - pusztították meg egymást. - Nézd, jön a busz, futás!

2.

Dénes hiába nyugtatta Júliát, állandóan az órát nézte, mikor ér haza Zsófi.

- Angyalok angyala, ennyire nem szabad féltened a kis hercegnőt. Hidd el, tud magára vigyázni, csak olyan sráccal megy sétálni, akiben megbízik.

- Hogy bízhatna meg benne, amikor még nem is ismeri.

- Szent ég! Három éve osztálytársak. Nézz az órára, tíz perc múlva hat.

Csengettek. Júlia szaladt ajtót nyitni.

- Szia, kincsem! - ölelte magához a boldogságtól csillogó szemű lányt.

- Szia, anycikám! Miért vagy ideges?

- Nem vagyok az, csak nagyon vártalak haza.

- Engem nem kell féltened, betartom, amit ígérek.

- Jól van, tudom. Gyere, kész a vacsora.

Zsófi a konyhában Dénest is puszival üdvözölte.

- Mi történt, te édes kiskorú? Már nem tartasz tőlem?

- Tőled nem is tartottam, csak olyan furi volt az egész. De Norbi sem akart elválni tőlem puszi nélkül, gondoltam, neked is jól esik, ha nem csak köszönök.

- Bizony jól. Nézd csak, mekkora tál eperhab vár.

- Farkaséhes vagyok!

- Borsólevest főztünk, kérsz?

- Igen, egy kis macskatányérral.

- Hogy mivel? Ó, azt a szép üvegtányért hívod ilyen csúfosan? - mosolyodott el Dénes.

- Nagypapa mondta anyunak: „csak nem abban a macskatányérban akarsz nekem levest adni?!” Azóta mondjuk anycival mi is így.

- Értem. Ízlések és pofonok. Nekem még abban is sok a leves. Nem holmi lével kell meg-tölteni a bendőnket - nevette el magát.

- Hol, merre jártatok? - kérdezett közbe Júlia.

- A ligetben. Klassz srác, jókat lehet vele dumcsizni, csak mindennap sétálni akar. Mivel erre nem tudott rábeszélni, együtt akar tanulni velem.

- Hol akar veled tanulni? - csóválta a fejét Júlia.

- Arról még nem volt szó, mert azt mondtam neki, alszom rá, de veletek meg szeretném beszélni, mert holnap úgysem hagy addig békén, amíg nem mondok neki valamit.

- Te hogy gondolod? - szólt közbe Dénes Júlia aggodalmát látva.

- Arra gondoltam, ötig hazaértek, addig elvégzem az itthoni teendőimet és mondjuk öttől hétig tanulhatnánk a nappaliban.

- Nem rossz elképzelés, de tudod, hogy elég sokat kell túlóráznunk - aggályoskodott Júlia.

- Nem, Júliám édes, nem fogunk túlórázni. Ami belefér a munkaidőbe, belefér, ami nem, majd megvár. Az ötletedet én is jónak tartom - nézett a várakozóan figyelő lányra.

- Kösz, Dini bá' - mosolyodott el Zsófi -, akkor ha rászáll a témára, mondhatom neki így?

- Nos, Júliám, tiéd az utolsó szó - kacintott Dénes.

- Mondhatod - mondta a lányát nézve.

Dénes látta, az asszony felhúzta az orrát. Értette őt, de nem akarta, hogy elrontson valamit Zsófi-val kapcsolatban aggályoskodó félelmében. Amint befejezték a vacsorázást és Zsófi visszavonult tanulni, átölelte a mosogatónál tevékenykedő Júliát:

- Hagyd, aranyom, beszélni szeretnék veled - zárta el a csapot.

- Hagyjuk a témát, nem akarom feszegetni - fordult el a férfitől.

- De én igen, és ezúttal nincs pardon - indult vele a nappaliba ölelésében tartva.

Leültek a kanapéra. Dénes maga felé fordította a duzzogó, könnyes szemű asszony arcát.

- Megértelek, de hidd el, nincs okod a féltékenykedésre. Nem fogom a lányodat ellened hangolni, de azt sem szeretném, ha aggodalmaskodásoddal elrontanál köztetek valamit. Zsófi okosan fundált ki olyan megoldást, ami mindnyájunknak megnyugtató lehet. Örülünk neki, hogy megfontolt lány.

- Örülj - mondta durcásan.

- Júliám, édesem, ilyen butaságon nem veszhetünk össze.

- Eddig sem hibáztam a nevelésében.

- Nem, tündéri lányt neveltél, de a neheze most következik. Júliám, ezt nem ronthatjuk el. Gondold végig. Hazajön a lányod az első randevújáról és anélkül tudsz róluk mindent, hogy kifaggattuk volna. Ezt nem szabad vele kapcsolatban buta féltésből, velem szemben féltékenykedésből tönkretenni. Szépségem, minden szülő ilyenkor követi el a legtöbb hibát. Ilyenkor veszíti el gyerekével a kapcsolatot, a felügyeletet, általában végleg. Ilyenkor, amikor a legveszélyesebb korba kerülnek. Én úgy gondolom, amíg Zsófi megfontoltan, okosan dönt, nem szabad beleszólnunk. Sőt beleszólnunk egyáltalán nem, csupán észrevétlenül, a háttérből irányítani őt, ha szükséges.

- Csak azt tudnám, honnan értesz ennyire a gyerekekhez?

- Azt hiszem, van hozzá érzékem, de mindig is akartam gyereket, gyerekeket, rengeteget olvastam a témakörben. Ha csak tehetem, minden neveléssel kapcsolatos könyvet megveszek. Megbékéltél velem?

- Igen és bocsáss meg a ronda viselkedésemért.

- Meg van bocsátva, de ugye máskor ezekből a vitáinkból kihagyjuk Zsófit?

- Ki. Nagyon szégyellem magamat.

- Akkor kérem a békepuszimat!

Összeölelkeztek, forró csókolózásban végződött a puszi. Megszólalt a telefon. Dénes vette fel:

- Tessék, Arany lakás, Mátrai Dénes vagyok!

- Jó estét kívánok! Gáncs Norbert vagyok, bocsánat, azt hiszem, tévesen kapcsolt a telefon. Én Sólyom Zsófit keresem.

- Bár minden önt látszik igazolni, Zsófikát mégis itt találhatja meg, máris hívom - nyúlt a házi telefonért.

- Gyere, kis hercegnő, téged keresnek - nyújtotta a meglepett lánynak a kézibeszélőt.

- Tessék, Sólyom Zsófia vagyok!

- Szia! Apukád, vagy nem tudom kid után szabadon, édes kis hercegnő - köszönt mosolyogva Norbi.

- Noorbii! Te hogy tudtál hívni?

- Nem bírtam ki, hogy jó éjszakát ne kívánjak neked.

- Tök ari vagy! De kitől tudtad meg a telószámom?

- Kapaszkodj meg, Klári nénit környékeztem meg. Azt adtam be neki, most vettem észre, nálam maradt a töri könyved, és holnap feleltetés lesz.

- Te aztán tudsz meglepetést okozni, de akkor sem értem, neki is csak a naplójában lehet meg.

- Próba, szerencse volt részemről. Azt ugyanis tudom, hogy tavaly valami általunk nem ismert kellemetlen témában egyik este körbetelefonálta a lányokat.

- Khm, volt ilyen? Semmit nem vettem észre az egészből.

- Nagy diszkréció fedi a dolgot. Én akkoriban a fölöttünk lévő osztályban barátkoztam Tóth Tihamérrel, ha mond neked ez a név valamit. Ő a Colosék szomszédja. Annyit mondott, házibulit tartott a csajokkal, ami hatalmas botrányba fulladt: rendőrség, mentők meg ilyesmi. Állítólag többet ő sem tudott, vagy csak pletykát nem akart keverni.

- Rajtam kívül minden lány benne volt?

- Nem, legalábbis Havas Enikő és Sajtos Ági biztos, hogy nem, mert tőlük próbáltam megtudni a dolgot, de ők éppúgy nem tudtak róla, mint mi.

- Két legszínipibb lány, akikkel szívesen barátkoztam volna, de barátnők közé nem szerencsés befurakodni. Tanultál már?

- Akartam, de azt hiszem, az már csak akkor fog sikerülni, ha mellettem leszel. Ugye leszel?

- Nem, de ha most nekiállsz tanulni, mellettem lehetsz.

- Már holnap?

- Norbi, igazán, ne csináld! Jól van na, ne sóhajtozz, már holnap, de a többit a suliban dumcsizzuk meg, jó?

- Így jó. Így minden jó! Százszor, ezerszer puszillak és reggel várlak! Jó éjszakát, kis hercegnőm!

- Neked is jó éjszakát!

Zsófi várt pár másodpercet, de Norbi nem tette le, amíg hallhatta a lányt.

- Tudtam, hogy nem nyugszik, de hogy ennyire türelmetlen, azt nem hittem.

- A férfiak már csak ilyenek - jegyezte meg Dénes a lányra mosolyogva, majd elkomolyodva folytatta: - Résen kell lenned, kis hercegnő, mert ez a fajta viselkedés jelentheti azt, hogy fontossá váltál neki, de azt is, hogy gyorsan célt akar érni.

- Az utóbbi megjegyzésedet nem pontosan értem.

- Ennyi idős koromban amolyan skalpgyűjtő voltam. Amelyik lány megtetszett, azonnal ágyba akartam vele bújni. Ha sikerült, már nem is volt izgalmas, mentem tovább. Nem hiszem, hogy a mai srácok ne ilyenek lennének.

- De azt honnan veszem észre, hogy ő melyik lehet?

- Észre fogod venni, mert a skalpgyűjtők rámenősek és addig nem nyugszanak, amíg el nem érik, amit akarnak. Ha viszont fontossá váltál, nem fogja rámenősséggel kockáztatni a kapcsolatokat, türelmesen kivárja, hogy te is azt akard, amit ő. Tetszik neked ez a fiú?

- Tetszik. Jó fej, kedvelem a társaságát. Amúgy meg jól is néz ki.

- Akkor csak okosan, megfontoltan, úgy, mint eddig.

- Az nem baj, ha abba beleegyeztem, hogy itt tanuljunk?

- Ha baj lenne, nem egyeztünk volna bele - szólalt meg Júlia.

- Akkor megyek, folytatom a tanulást, mert még elég sok van hátra, jó éjszakát! - puszilta meg Júliát, Dénesre rámosolygott.

- Tetszik a nyíltsága - jegyezte meg Dénes, amikor kettesben maradt Júliával. - Látod, nem féltetni kell őt, hanem partnereknek kell lennünk a dolgaiban.
- Köztünk eddig is így volt, mindent tudtunk egymásról oda-vissza.
- Rendben, te édes aggódó anyuka, adjuk át magunkat az estének, ami majdnem rossz irányt vett.
- Szerencsémre ügyesen kivédted a higgadt józanságoddal, amit köszönök!

3.

Reggel Norbi izgatottan várta Zsófit. Amint megjelent a lépcsőfordulóban, elé ment:

- Szia, nem haragszol a tegnapi estéért?
 - Szia! Miért? Haragudnom kéne? - mosolygott rá.
 - Nem, dehogy, csak annyira féltem, hogy gáz lesz, aludni sem tudtam.
 - Ugyan, jó fejek anyuék, velük mindent meg lehet beszélni.
 - Meleg helyzet volt, majdnem letettem a telót, azt hittem félrement a csengetés.
 - Miért?
 - Apukád, vagy nem is tudom, ki, úgy vette fel: „Tessék Arany lakás, Mátrai Dénes!” Alig mertem megmondani, hogy én pedig Sólyom Zsófit keresem.
 - Ez tényleg gáz lehetett - nevette el magát Zsófi.
- Két mondatban elmagyarázta a családi helyzetet.
- Értem. Figyuez csak, neked van mobilod?
 - Van, de nincs nálam, mert csak anyuval beszélek rajta.
 - Ha számot cserélnénk, nem kéne anyukádékat zavarnom esténként. De én reggel is örömmel hívnálak ébredés után.
 - Akkor hívj.

Közben beértek a gimnáziumba. Norbi megállt a folyosón:

- Mondd a számodat, beírlak a telómba.
 - Én meg téged egyelőre a kis naptáramba.
- Zsófi indult az osztályba, de Norbi megfogta a karját:
- Még ne. Majd jelzőcsengetéskor. Olyan jó veled lenni.
 - Tanultál este?
 - Igen. Legalábbis megpróbáltam. Ma mikor mehetek hozzátok?
 - Ötől hétig miénk a nappali.

Majd témát váltva villámkérdéseket tett fel Norbinak a történelmi anyagból. A fiú mosolyogva válaszolgatott. Csengetéskor bementek az osztályterembe. Minden szempár rájuk tapadt, de egyikük sem törődött vele, mentek a helyükre. Az óráközi szüneteket egymással töltötték. Angol előtt Zsófi bent maradt a teremben. A füzeté fölé hajolva ült. Norbi mellé ült:

- Gondod volt az újságcikk fordítással?

- Molyoltam vele jó ideig. Olyan késő volt már, át kell néznem, nem bénáztam-e el valamit. Megdolgoztat ez a mondat szerkezet.

- Muti csak! - vette maga elé a lány füzetét.

Az egyik mondatnál elővette az újságcikket, majd elmosolyodott.

- Én más megoldást választottam, de jó a tiéd is - fogta meg egy pillanatra a kezét.

- Ezzel szenvedtem a legtöbbet. Néha úgy utálom az angolt, mindig ez veszi el a legtöbb időmet.

- Már látom, klassz lesz együtt tanulnunk, csak szerintem a két óra kevés lesz.

- Lehet, de majd csak azt csináljuk együtt, ami neked vagy nekem cikisebb.

Norbi látta, hogy az ügyeletes tanár többször benéz hozzájuk. Igyekezett az újságcikket úgy tartani, hogy láthassa, komolyan tanulnak. Félig háttal ült az ajtónak, hogy takarja Zsófi elől a kilátást, nehogy észrevegyen valamit és kimeneküljön a teremből.

- Anyukádék mit szóltak az ötletedhez az engedélyezésükön kívül?

- Anyu nehezen veszi tudomásul, rajta kívül más is betoppanhat az életembe, akivel külön programom lehet. Dini bá' jó fej, valójában vele beszélünk meg a témát.

- Furi nekem, hogy lehet megkedvelni egy vadidegent majdnem apukádként. Én nem tudnám elfogadni, hogy anyukám...

- Nem úgy van az Norbi - vágott közbe -, hogy is magyarázzam el, hogy anycikámat ne gondold rossz nőnek. Hosszú történet, bele sem fogok. Csak annyit, rendszeresen járok a könyvtárunkba, mindig Szilvike ajánlása szerint olvasok. Amikor anyut kerülgetni kezdték a fickók, féltékeny lettem, majdnem ellene fordultam. Szerencsémre Szilvi észrevette a rossz hangulatomat. Rákérdezett az okára, elmondtam neki. Ajánlott egy könyvet, olvassam el, annak alapján biztosan megértőbb tudok lenni. Igaza lett.

- Szeretném elolvasni én is.

- Ne hozz már ennyire zavarba. Tök ismeretlen az író, sajna, még a regény egyszavas címe sem jön be, de ha akarod, kikérem neked.

- Megkérlek rá. Kedvelem a pszichológiai témákat.

- Ez nem pszichológia, állítólag igaz történet.

- Akkor annál inkább. Na most jól faképnél hagytuk az angolt. Délután átnézzük, ha lesz rá időnk - állt fel, mert megszólalt a jelzőcsengő.

- Kösz, addig kikérem neked a könyvet.

- Veled megyek. Addig is báj-báj, Dini bá' után szabadon, kis hercegnő - mosolygott rá.

- Ez anyu után van szabadon - nevette el magát Zsófi.

Angol órán Norbi felelt a fordításból. A Zsófi által problémás bekezdést igyekezett részletezni. Amikor a tanár nem rá figyelt, össze-összetalálkozott tekintete a lányával.

Hazafelé a buszon Norbi hosszan nézte Zsófit, majd megszólalt:

- Mondtad, hosszú történet, amit anyukádról akarsz mesélni, de hogy ki ne lyukadjon az oldalam, belefoghatnál.

- De ha nem fejezem be, ezzel nem húzzuk az időt, jó?

Norbi elmosolyodva bólogatott.

- Alig múltam nyolc éves, amikor apám elhagyott bennünket. Nagy bajban volt anyu, mert azontúl, hogy minden rászakadt, ottmaradt neki a lakásra felvett nagy kölcsön. Éjjel-nappal dolgozott, hogy ki tudja fizetni. Fogalmam nincs, hogy vezetett mellette háztartást, vitt engem a suliba, értem jött, be kellett iktatnia a különóráimat, de levitt a játszóra is hetente nem egyszer. Két éve szabadult meg az adósságtól. Akkor ment ahhoz a céghez a könyvelésre csoportvezetőnek, ahol most dolgozik, hogy végre a végzettségének megfelelő munkát végezhessen. Dini bá' ott főmérnök. Anyu felszabadult délutánjait együtt töltöttük. Moziba, színházba, múzeumokba, cirkuszbba, kirándulni jártunk. Nyáron a klasszul felszerelt cég üdülőjébe mentünk Mátrafüredre. Tavaly nyáron egy időben voltunk ott. Akkor figyelt fel anyura. Eleinte csak étkezésekkor ült az asztalunkhoz, majd sétálni hívott bennünket, vagy csatlakozott a programjainkhoz. A nyaralás végére egészen összemelegedtek. Itthon anyu fülest kapott, hogy Dini bá' nős. Akkor elzárkózott tőle. Bár próbálta megértetni anyuval, a neje elhagyta, kint él valahol Amerikában, anyu azzal zárta rövidre, bármikor hazajöhet. Sokat szenvedett, mert beleszeretett és nehezen viselte a kialakult helyzetet. Közben Dini bá' cselesen bevonta munkájába. Így nap, mint nap vele lehetett. Volt, hogy hetekig túlóráztak, hogy határidőre végezhesse. Ne mosolyogj, tényleg komolyan dolgoztak. Ám volt egy közös kollégájuk, aki kiszemelte anyut, ráhajtott. Anyu, hogy feledni tudja Dini bá'-t, belement a dologba. Már a kezdet kezdeté problémás volt, mert anyu magával vitt engem a találkozókra. Két alkalommal moziban voltunk. Zsoltnak - így hívják a fickót, azonban komolyabb elképzelése volt a találkozókat illetően, aminek elég hamar hangot adott, mondván: meghitt otthoni együttlétekre vágyik. Mivel anyu nem ment bele, kezdetét vették a nézeteltérések. Anyu belátta, hiába ágál az érzelmei ellen, nála Dini bá' a nyerő. A biztosítékot az verte ki végképp, amikor Zsolt a jelenlétem ellen tiltakozott. Ezzel érte el, hogy anyu ellene fordult és szakított vele. Ami persze nyolc kemény hónap huzavonába telt. Közben Zsolt félre-félre kacsintgatott, amivel anyu helyzetét könnyítette. Amikor anyu bemondta végre az unalmast, idegességében belerohant egy teherautó hátuljába. Szerencséje volt, de két hétig így is altatták. Dini bá'-val ez idő alatt a véletlennek köszönhetően töltöttünk együtt egy hétvégét a mátrai vállalati üdülőben. Mivel a szeme előtt játszódtott anyu élete, döntött, kezébe vette az irányítást. Azóta nem tágit mellőlünk. Bár anyu nem könnyű eset, végül engedett a szív parancsának.

- Te is fogsz engedni? - kérdezett közbe a lány kezét szorongatva.

- Szerinted az, hogy veled vagyok, együtt tanulunk nálunk, az mi?

- Jó előjel, de Zsófi, én nem egy-két hónapig akarok járni veled, mint a srácok a lányokkal általában. Nekem ennyi nem elég.

- Megpróbálok bízni benne, de majd elválík, mikor elégeled meg, hogy együtt sétálgatunk.

- Tudom mire gondolsz, de én még nem feküdtem le egyik csajjal sem. Folytasd, mert mindjárt zár alá kerülünk - mosolygott rá.

- Már csak azt akartam elmagyarázni, miért fogadom el Dini bá'-t. Aranyos, kedvelem őt, mert nem színészkedik, tényleg szereti anyut. Nekem pedig nem csak kikéri mindenben a véleményemet, de figyelembe is veszi. Kezdetől fogva el tudta fogadtatni magát velem. Boszorkányosan ért az emberekhez. Tudod, milyen jó érzés, hogy figyel rám, hogy képes anyu és köztem minden vitának elejét venni és elsimítani?

- Tudom, mert apu engem is komolyan vesz. Megbeszélünk mindent, de nem mint apa-fia, hanem mint két jó barát.

Elhallgattak. A ház előtt Norbi elgondolkodva nézte a lányt, majd megszólalt:

- Kezdelek érteni. Ezek szerint te a nem éppen boldog gyerekkorod miatt vagy ennyire zárkózott.

- Ezen még nem gondolkodtam. Anyu kicsi korom óta megbeszél velem mindent. Nem volt hiányérzetem, de az gondolkodóba ejtett, amikor nyolcadikos koromban azt mondta, barátokozzak hasonló korúakkal is. Itt a gimiben felvetődött bennem, de nem jött össze. Engem idegesítenek a semmitmondó dumák, amiken a lányok vihorásznak. Komolyan egyikkel sem lehet megbeszélni semmit.

- Bár benne vagyok a baromkodásban, de bejön a stílusod, remélem nem fogsz bennem csalódni. Irtó hosszú lesz a két óra nélküled, de ígérem, hasznosan fogom eltölteni.

- Köszí, ari vagy! Várlak, szia!

HETEDIK FEJEZET AZ ELSŐ CSÓK

1.

Bevált a napi két óra együtt tanulás, ami a hétvégén háromra bővíthetett, háromtól hatig lehetett Zsófi Norbival.

Utolsó héten nem volt tanulnivalójuk, minden jegyből le voltak zárva, de öttől hétig ezután is együtt voltak. Ha az idő engedte, a tetőterazon pingpongoztak. Első alkalommal Norbi csodálkozva nézett körül.

- Érdekes megoldás. Vajon itt miért nincs még egy emelet?

- Dini bá' úgy gondolja, statikai meggondolásból lehet. A lakásunk a ház közepén van. Ebben a lépcsőházban ez foglalja el az ötödik emeletet. Bár kétszintesre lett kialakítva, de szerinte nem csak a lépcsősor van fából, a többi is könnyűszerkezetű. Amint látod, a két szélső lépcsőházban hét emelet, plusz padlás van. Előttünk állítólag előkelőségek lakták. Anyu ötlete volt, hogy vegyék meg, amikor megtudta, hogy eladó.

Egyik nap egy átadásnál Norbi úgy ütötte el a labdát, hogy ahhoz a falhoz menjen, ami három oldalról zárt. Amint Zsófi a labdáért ment, ott termett. Megfogta a lány kezét:

- Olyan szép vagy, nem tudok betelni veled. Főleg a gyönyörű, különlegesen zöld, csillogó szemeid varázsolnak el - suttogta halk, gyengéd hangon.

- Jesszus, Norbi, mi történt veled?

- Megbabonáztál, egyre szerelmesebb vagyok beléd. Zsófi, én még lányt ennyire nem akartam meghódítani, mint téged. Hallottál már róla, hogy érzéseink tolmácsolására ajkunk a legalkalmasabb szervünk, mert abban van a legtöbb érzőidegsejt?

- Legalábbis Dr. Pándy Mária szerint - akart hátrálni, de Norbi kezénél fogva tartotta vissza.

- Szóval, olvasod te is a cikkeit?

- Igen, olvasom. Norbi, pingpongozzunk.

- Fogunk, de előtte szédülni akarok! Zsófikám, szédülj velem - karolta át gyengéden.

- Tudományos alapon? - próbálta elviccelni a komolyra fordult helyzetet.

- Úgy, vagy mit tudom én, hogy, csak szédülj, oké? - fogta könyörgőre.

- Jaj, Istenem, milyen vagy. Ne kunyizd már annyit azt a csókot.

- De miért ne, amikor azt mondják mások, oltári klassz a csókolózás.

- Meg azt, azzal lehet elrontani mindent a legkönnyebben.

- Ne csigázz, te örök ellenkező angyal, gyakorlati tapasztalatra vágyom, kinek lehet igaza. Szeretném bebizonyítani az állításod ellenkezőjét. Gyere, próbáljuk ki, mi lehet abban olyan jó?!

- De, Norbi, bármikor feljöhetnek anyuék.

- Becsuktam az ajtókat, amikor feljöttünk, hallani fogjuk őket.

- Te már akkor? Ó, de ravasz vagy.

- Sokkal inkább fogalmaznék úgy, oltári szerelmes! Hetek óta vágyom rá, hogy kettesben legyünk, hogy megtörténhessen köztünk is a mások által állított csoda - vonta magához.

Ajkát Zsófi ajkához érintette. Mindketten beleborzongtak. Norbi Zsófi hátát simogatva csókolta, amíg nem viszonzta.

- Ne menekülj. Olyan jó összesimulva lenni. Neked nem volt kábítóan szédítő?

- De. De akkor sem akarom még egyszer.

- Emlékszel, miket írt Pándy doktornő a csókolózásról?

- Jaj, hagyj már békén azzal a tudományos micsodával! Inkább felmondom a leckét, tanár bácsi: ilyenkor amfetamin meg mit tudom én még milyen ópium származékok szabadulnak fel agyunkban.

- Nem az agyunkban.

- Ja! Igazad van, a szervezetünk vegykonyhájában.

- Tudod hol van, vagy megmutassam?

- Tudom. Ugye megmondtam, hogy mindent el lehet vele rontani - próbált elhúzódni.

- Szerinted mi romlott el köztünk?

- Nem tudom, de én nem vagyok olyan, mint azok a lányok, akikkel jártál.

- Komolyan nem jártam még senkivel, csókolózni most először veled akarok. Szeretném, ha nem félnél annyira az érzésektől, és ha tudnád, minden elmélet annyit ér, amennyit abból a gyakorlat igazol. Különböznék éreztem, benned is dolgozik a feniletamin, kár, hogy még nem eléggé - csókolta meg mosolyogva.

- Norbi, nem ofő órán vagyunk, hogy mindenáron le akarj győzni. Különböznék meg a szervezete-
temnek én parancsolok, nem az nekem.

- Lesz ez még a fordítottja is. Egyébként pedig ofő órán lehetsz győztes, de itt nagyon nem szeretnék engedni a lehangoló meggyőző erőnek - simogatta a karját. - Legalább egyetlen egyszer próbáld ki, milyen az, amikor elengeded magad és átéled az érzéseidet. Naa?! - temette arcát vállgödrébe.

- Nem akarom. Figyelj rám, Norbi! Hallod, szeretném, ha rám figyelnél.

- Egyedül rád figyelek, csak azt ne kérd, hogy engedjelek el. Szeretném magamba szívni a bőröd illatát.

- Figyuzz már! Igazad van, jó szédülni és nem szeretném, ha kiábrándulnál belőlem, de én még nem akarom annyira komolyan. Azaz akarom, de még testileg nem. Értesz engem?

- Értelek, hogyne értenélek. Mondd, te édes kis ártatlanság, ejtetted már ki a szád az a szót, hogy szexualitás?

- Nem, de akkor is szeretném, ha megértenél. Mi egyetemre akarunk menni. Ne kapkodjunk el semmit.

- Zsófikám, a szerelemben sok minden beletartozik. Igen, a testiség is, de főként a türelem, a hűség az, ami tartóssá tehet egy hosszú távú kapcsolatot. Nekem fontos, hogy hozzád búj-
hassak, magamba szívhasam a bőröd bódító illatát.

- Igen, de pont ezek azok, amiktől el lehet veszíteni az önkontrollt. Egyezzünk meg egy kötelező játékszabályban, amint átléped a Zsófi-korlátot, öri-hari. Legalábbis, amíg ki nem engesztelsz - nevette el magát.

- Egy életemen át foglak engesztelni, mert a korlátok arra jók, hogy átlépjük őket.
 - Látod, milyen vagy?! Már is ki akarod játszani a jó indulatú alkukészségemet.
 - Erről szól a szerelem, meg arról, hogy kötelező figyelembe vennünk az imádott személy óhaját.
 - Bizti?
 - Istók ziher, becsszó, meg ilyesmi, csak adj rá esélyt, hogy bizonyíthassak neked! Akarod?
 - Akarom, de most már pingpongozzunk, jó?
 - Becsszóra úgy lesz, ha még egy icipicit engeded dolgozni a vegykonyhát - vont a ismét magához.
 - Istenem, hogy te milyen erőszakos tudsz lenni - mosolyodott el.
- Összeölelkeztek, percekig csókolóztak, majd Zsófi gyengéden, de határozottan kibontakozott az öleléséből.
- Hozd azt a pingpongütőt, te örök győztes - öltött rá nyelvet grimaszolva.
- Amikor Zsófi megnyerte a szettet, visszavágót akart, de Norbi nemet intve azt mondta:
- Lesz visszavágó egy kis közjáték után. Adjunk magunknak negyedóra pihizést. Üljünk a nyugágyra és közben a kezedet szeretném fogni.
 - Ha mesélsz magadról és a családról, benne vagyok.
 - Magamról nem sok mindent tudok - ültek le. - Ovis korom óta most kezdek változni. Eddig, mint magad is tapasztalhattad, igyekeztem mindig középpontban lenni, utáltam, ha helyettem akartak dönteni. Már sokkal fontosabb, hogy a te érdeklődésed középpontjában lehessenek. Egyedüli személy vagy, akitől elfogadom az irányítást, az akaratom megvételét. Ez neked is kell, hogy jelentsen valami fontosat.
 - Jelent is. Nagyra értékelem és valami ilyesmi miatt tudlak beengedni a magánszférámba.
 - Csak ismételhetem magamat, a távolságtartásod régóta izgatja a fantáziámat, örülök, hogy le tudtam küzdeni a gátlásaimat.
 - Én is, mert így legalább van egy jó barátom.
 - Család? Apa és a kishúgom a legfontosabbak nekem. Apa belgyógyász professzor. A műtétek és konferenciák mellett igen kevés ideje jut a családjára. Mondtam is neki, kénytelen leszek félénként fényképet csinálni róla, hogy megismerjem - mosolyodott el.
 - Akkor hogy van ez? Azt mondtad a buszon, mindent megbeszéltek.
 - Boszorkányosan osztja be a kevéske idejét. Odafigyel ránk. Rólam mindig tudja, hogy állok a csajokkal. Rengeteg tanácsot kapok tőle e téren. Anyu abban a kórházban laboráns, ahol apu gyúri az ipart. Ott ismerkedtek meg és szerettek egymásba. Jórészt anyura hárul a család gondja, amibe igyekszik engem mindjobban bevonni. Van egy bátyám, aki érettségi után el-linkeskedte a továbbtanulást, inkább engedte magát befíróltni az első csajnak, aki útjába esett. Mára már három gyerek apukája. Ő tíz évvel idősebb nálam, Esztinkó, tízzel fiatalabb. Ő a család kis kedvence. Imádom én is. Vele lógok általában. Félttem őt, mert egy igazi vadóc. Nekimegy válogatás nélkül mindenkinek, aki beleköt.
 - Egész életében nem foghatod a kezét.
 - Nem, de még kicsi ahhoz, hogy meg tudja magát mindenki vel szemben védeni. Abban a reményben kapja tőlem a fejtágítókat, hogy egyszer csak befészkelem magát az öntörvényű

fejecskejébe - nevette el magát, majd kis hallgatás után folytatta: - Van egy nyaralónk a Börzsöny aljában, jó időben odajárunk. Iskolai táborozáson, üdülésen soha nem voltam, utálok a kötöttséget. Te voltál ilyesmin?

- Nem, bár anyu bepróbálkozott vele, de elfogadta az élénk tiltakozásomat. Amíg apu velünk élt, az ő tesójánál nyaraltam vidéken az unokatesóimmal. Nekik volt sátruk, amit felállítottak a kertben. Mi, gyerekek ott aludtunk. Nem kedvelem a nomád körülményeket, de velük klassz volt.

- Oltári buli sátorban aludni. Az anyai nagymamám is vidéki, nála én is az udvarukban sátoroztam először az unokabratyóimmal.

- Ti színházba, moziba sem jártok együtt?

- Nem. A bratyót soha nem érdekelték komoly dolgok, anyu mindig fáradt, apu meg ugyebár... Én nem hagytam ki, a hugit most kezdem izzítani.

- Akkor neked sem volt túlságosan jó gyerekkorod.

- Bár más szempontból, mint neked, de valóban nem.

- Én azért nem éltem meg rossznak, mert anyu mindenhova magával vitt. Most meg Dini bá' aktivizálja magát programszervezés terén. Nyárra dunántúli körutazást javasol, mert valahol ott akarnak házat építeni.

- El akartok Pestről költözni? - kérdezte lehangoltan.

- Igen.

- Ez gáz. Én azt hittem, hogy, na mindegy - állt fel.

- Mit hittél és mi bajod lett hirtelen? - fogta meg a kezét.

- Hogy te meg én. Zsófi, én komolyan gondoltam veled.

- De nem értelek. Járhatunk egy városban egyetemre, nem?

- Nem hiszem. Anyu nem engedne el. Szerinte én vagyok az egyedüli támasza.

- Olyan messze van az még, addig bármi történhet.

- Nem tudom. Mennem kell, lejárt az időnk - nézett az órájára.

- Norbi, nem akarom, hogy ilyen rosszkedvűen váljunk el.

- Igazad van, az érettségi még odébb van - karolta át a mellé lépő lányt. - Búcsúzóul kapok tőled egy csókot?

- Ha megígéred, hogy nem leszel rosszkedvű.

- Ígérem, te édes virágillatú angyal! - vonta magához.

Lementek. Ezúttal Zsófi egészen a lépcsőház kapuig kísérte le Norbit. Megnyugodott, amikor a már megszokott, édes mosolyával köszönt el tőle. Amikor visszament a lakásba, elmesélte, mivel töltötték az idejüket. Nem hallgatta el a csókolózást sem. Júlia csodálkozva kérdezte:

- Miért lett rosszkedvű az elköltözésünk miatt?

- Azt mondta, ő komolyan gondolja velem.

- A szerelem mindent legyőz. Ha komolyan gondolja, megoldást is talál majd rá - jegyezte meg Dénes. - Anyukáddal élő bizonyítékok vagyunk erre.

- Hh. Nem tudom hogy lesz, de az még olyan messze van - zárta nagy sóhajjal rövidre a témát Zsófi.

2.

Zsófinak rossz éjszakája volt. Végig az járt a fejében, Norbinak milyen rosszkedve lett, amikor a költözésről beszélt. Lehet, hogy máris lazítani akar kapcsolatukon, azért nem hívta fel este jó éjszakát kívánni? Biztosan, mert amióta először megtette, egyetlen napot nem hagyott ki. Igen-igen, csak így lehet, hiszen egyik pillanatról a másikra romlott el a hangulata. Kezdett neki is mind rosszabb kedve lenni. Rettenetesen sajnálta, mert eddig minden olyan oké volt és talán lehetne, ha máris nem az elválás gondolata fészkelné közékük magát. Nem tud szabadulni tőle, a tegnap mindenre rá fogja nyomni a pecsétjét. Hogyne nyomná, amikor ezentúl nem számolhatnak egymás személyével hosszú távon. Mi lesz, ha tényleg így van és már sulis előtt sem jön elé? Ez borzalmas lenne. Hogy állíthatna be egyedül az osztályba? Azonnal nevetségessé válna, mindenki tudná, hogy szakítottak. Biztos, hogy elsírná magát, ha Norbit ismét a barátai között látná. Képtelen lenne elviselni, hogy egyik napról a másikra ne legyen közük egymáshoz. Nem, ezt nem tudná felvállalni, ha nem jön elé, nem megy iskolába. Géza bácsi biztosan igazolná a hetet, csak anyukájával kell elfogadtatnia. Talán sikerül, hiszen tudja, hogy nem lógni akar, minden jegye le van zárva.

Felkelt, kedvetlenül készülődött. A szokásosnál korábban ment ki a konyhába. Szerencséjére édesanyja egyedül volt még. Megállt az ajtóban és majdnem elsírta magát, amikor megszólalt:

- Anyuci drága, én olyan rosszul érzem magamat.
- Mi történt, kincsem, megfáztál?
- Nem. Sokat gondolkodtam a tegnapon. Norbival biztosan vége.
- Hogy lenne már vége? Hiszen olyan jól megvoltatok.
- Eddig. De ő hosszú távra tervezett velem. Nagyon megváltozott, miután a költözködésről beszéltem neki. Fel sem hívott, amikor hazaért.
- Ha szeret, ilyen hirtelen nem lehet vége. Lehet, hogy csak a rossz hangulatával nem akart téged keseríteni. Nem szabad mindjárt rémeket látni.

Nem vették észre, hogy Dénes állt meg az előszobában és figyelte a beszélgetésüket.

- Nem tudom, de én arra gondoltam, ha nem jön elém, nem megyek suliba. Nekem már nem kell felelnem semmiből, a doki bácsi biztosan adna a hétre igazolást.
- Zsófikám, édes kislányom, te soha nem lógtál még.
- Nem, de ha Norbival vége, én nem akarok vele egy teremben lenni. Nem tudnám elviselni, hogy rajtam nevessenek. Nem, inkább kifutok a világból - sírta el magát.
- Nincs semmi baj, kis hercegnő, ha Norbi nem jön eléd, itthon maradsz - szólalt meg Dénes mögötte.

Mindketten meglepetten néztek rá.

- Átgondoltam én is, igazad van, ha kell itthon maradsz, majd én beszélek Géza dokival - mosolygott Zsófia Júlia.
- Tényleg, anyukám, drága anyukám, beleegyezel? - ugrott a nyakába.
- Persze, csak ne keseregj - ölelte magához.
- De mi lesz utána? Nekem annyira fáj, hogy Norbi emiatt szakít velem.
- Azt még nem tudjuk, hogy fog minderre reagálni - simogatta Júlia.

- Figyelj rám, te édes kiskorú! A szerelem nem így működik. Vannak mélypontok, amin át kell lendülni, de az igaz szerelmeket nem lehet minden szíre-szóra szétszakítani. Igaza van anyukádnak, lehet, hogy csak téged akart megkímélni tegnap este a rosszkedvétől, de biztos vagy benne, ha úgy van, ahogy mondta neked, nem fog meghátrálni! Ha mégis, akkor nem beszélhetünk mély érzelmekről részéről, aminek előbb-utóbb szakítás a vége, amitől te csak még jobban szenvednél.

- Akkor nekem nem marad más, mint hogy drukkolok - szipogta Zsófi.

- Gyere kicsim, egyél, mert kihűl a rántotta - ment vele Júlia az asztalhoz.

- Ha itthon maradhatok, könnyebb lesz mindent elviselnem.

- Nyugi. Szeptemberre senkinek nem lesz feltűnő, ha mégis elmaradtok egymástól. Fiataloknál könnyen megy az ilyesmi - fűzte hozzá Dénes.

- Igaz. A lányok gyakrabban váltogatják a srácokat, mint más a... - hallgatott el fülig elpirulva.

- Értelek - mosolygott rá Dénes.

Júliáék indultak el előbb. Zsófi izgatottan állt az ablaknál és az utcát figyelte, de hiába, Norbi nem jelent meg. Mégiscsak jól érezte ő, vége - sírta el magát. Elkecseregettségében a kanapéra dobta magát zokogva.

*

Norbinak sem telt különben az éjszakája, mint Zsófinak. Nem tudott úrrá lenni rossz hangulatán. Hat éves kora óta nem sírt, de most már útközben könnyeivel küszködött. Nem lett volna rá képes, hogy jópofáskodva beüljön a családdal tévézni, mint máskor. Egyedül akart lenni. Amikor hazaért, azt mondta, fáj a feje, nincs étvágya, lehet, hogy napszúrást kapott, megylefeküdni. A húga sajnálkozóan simogatta a fejét, amikor megpuszilta:

- Reggelre gyógyulj meg, Norbins, jó?

- Meggyógyulok, prücsök és majd elmeséled a filmet, jó?

- Akkor jól oda kell figyelnem. Jó, elmesélem.

Bement a szobájába, magára zárta az ajtót. Nem bírta elviselni a gondolatot, Zsófit el kell felejtetnie. Nem, ez lehetetlen! Nem éli túl, ha elköltözik Pestről. Elkecseregetten dobálta le magáról ruháit. Zuhanyozni sem volt kedve. Lefeküdt és szabad utat engedett könnyeinek. Közben járt az agya, de nem talált megoldást bánatára.

Reggel a tükörbe nézve elképedt. Ilyen állapotban nem mehet a lány elé. Mit mondhatna, mi a franc baja van? Neki azt kell tennie, amit a szülei akarnak. Akárhogy csúri-csavarja, nem lát megoldást, le kell mondania róla. Valahogy lazítani kéne. Ne járjon át naponta? Ezt el sem tudná képzelni. Húzta az időt, nem akart senkivel találkozni, magyarázkodni. Mire lezuhanyozott, mindenki elment otthonról. Bekapott két zsömlét pár karika szalámmal és régi szokásához híven - amikor még nem járt Zsófi elé -, rohant az iskolába, nehogy elkéssen.

Jelzőcsengetésre ért az osztályteremhez. Lihegve lépett be. Lesújtva nézte Zsófi üres helyét. Miért nem jött suliba? - töprengett elkecseregetten. Leült a helyére, senkinek nem válaszolt, hiába faggatták. Első szünetben bement a tanáriba Klári nénihez, az osztályfőnökükhöz elkéredzkedni a második óráról. Azt hazudta, otthon felejtette az ellenőrzőjét. Lélekszakadva rohant a buszhoz. Nem volt lent a lift, gyalog rohant fel az ötödikre. Zsófiék ajtaja előtt megállt, kicsit meg akart nyugodni. Fülelt, semmi zajt nem hallott bentől. Háromszor nyomta meg a csengőt, mire végre lépteket hallott. Zsófi kisírt szemmel nézett ki a kis ablakon. Meglepetten állt, szólni sem tudott.

- Szia, Zsófi, miért nem jöttél suliba?
- Nem tudtam - nyitotta végre az ajtót.
- De miért, beteg vagy? - kérdezte még mindig a lépcsőházban állva.
- Lehet, nem tudom, gyere már beljebb.
- Zsófi, mi történik velünk?
- Nem tudom - sírta el magát.
- Tudnunk kéne. Hallod, Zsófikám, valahogy meg kell oldanunk, hallod?
- Nem lehet. Megértettem, te szakítani akarsz, én meg ezt nem tudom feldolgozni.
- Dehogy akarok én veled szakítani! Zsófi, megijedtem, amikor mondtad, hogy elköltöztök, de én nem tudnék lemondani rólad. Drága Zsófikám, ne sírj?! Nézz már rám?!
- Akkor miért nem hívtál este? Miért nem jöttél reggel?
- Rösi elmondani, mert borzasztóan férfiatlan dolgot tettem. Hat éves koromban sírtam utoljára, de este keserűségemben átbögtém csaknem az egész éjszakát. Reggel nem akartam senkivel találkozni otthon. Neked sem tudtam volna mit mondani, utolsó pillanatban indultam suliba. Lesújtó volt az üres helyedet látni. Legszívesebben visszafordultam volna, hogy eljőjtek hozzád. Most sem tudok mit mondani, csak azt tudom, nem akarlak, nem tudlak elveszíteni. Zsófi, ilyet én még soha nem éreztem. Miért nem jöttél suliba?
- Mert biztos voltam benne, szakítani akarsz velem és képtelen lettem volna elviselni, hogy ismét a barátaiddal legyél. Azt mondta Dini bá', ha két ember szereti egymást, mindig van megoldás.
- Akkor bízzuk magunkat a jövőre - ölelte át a könnyes szemű lányt. - A nagy ijedséget, elkeseredést oldjuk fel, jó?
- Jó - ölelték át egymást, percekig csókolóztak, majd Zsófi szólalt meg: - Most már elmondhatnád, hogy tudtál idejönni ilyenkor?
- Elkéredzkedtem Klári nénitől. Na és te?
- Anyu igazoltatta volna a körzetisünkkel a hetet.
- Hogy tudtad elképzelni, hogy szakítok veled? - puszilgatta magához ölelve.
- Nem kellett képzelődnöm, hiszen magamra hagytál.
- Ó, dehogy! Ha nem jössz suliba, nem megyek én sem.
- De ha nem szakítasz velem, holnap megyek én is.
- Becsszóra?
- Persze, akkor miért ne mennék?
- Jöhetek ma is hozzátok?
- Ha megígéred, hogy nem marad el az esti telefon és jössz elé, igen.
- Hípp, hípp, hurrá! Akkor kóser! - pördült meg örömeiben a lánnyal.
- Elesünk, te bohókás - nevetett.
- Édes vagy, ahogy a könnyeiden át mosolyogsz. Megyek, csak még egy csókot, hogy kibírjam délutánig!
- Úgy ölelték egymást, mintha soha nem akarnák elengedni. Norbi karjába kapta, úgy csókolta.

- Norbi! Tegyél le azonnal!
 - Nem akarlak, de azt sem, hogy őri-hari legyen. Ugye ez egyszer még nem lesz? - tette le.
 - Nem, de több kihágásod nem nézem el.
 - Nem lesz több, csak legyél az én édes, aranyos hercegnőm?! Ugye, leszel?
 - Szeretnék az lenni.
 - Nekem ennyi elég.
 - Menned kell, mert elkésel a második óráról.
 - Megyek. Délután mikor jöhetek?
 - Anyuék fél ötre vannak itthon.
 - Negyedre itt vagyok, várom őket és velük jövök fel, jó?
 - Jó, így nagyon jó lesz - mosolygott rá.
- Norbi jókedvűen száguldott vissza az iskolába.

NYOLCADIK FEJEZET SZÜNIDŐ KEZDETE

1.

Mióta kirobbant a nyári szünet, Zsófi törte a fejét, hogy lehetnének többet együtt Norbival úgy, hogy az az édesanyjának is elfogadható legyen. Annál is inkább gyötörte a megoldáson magát, mert Norbi is ezzel nyúzza. Egyik nap kipattant agyából az isteni szikra: Norbi hozza el magával Esztinkót, akkor lehetnének délelőttönként együtt. Hárman kimennek a ligetbe labdázni, napozni, sétálni. Drukkolt, hogy zöld utat kapjon az elképzelése. Aznap alig várta, hogy Norbi hazamenjen. Már vacsora előtt belefogott a témába:

- Anyci, szeretnék veletek megbeszélni valamit, de kérlek, mielőtt nemet mondanál, hallgass végig.

- Én meg téged arra, kislányom, ne legyél velem szemben ilyen tartózkodóan bizalmatlan, mert mi nem így szoktuk a dolgokat megbeszélni.

- Igaz, de most Norbiról van szó és abban túl óvatos vagy, pedig én mindent elmondok nektek.

- Lehet, hogy jobban féltetek a kelleténél, de hidd el, ellened, ellenetek nem fogok fordulni. Mondd bátran, mit találtál ki, mert hogy a te ötletedről van szó, afelől nincs kételyem - nevette el magát.

- Igen, én ötlöttem ki, mert én vagyok itthon egész nap egyedül, de Norbi is szeretné, ha többet lehetnének együtt. Arra gondoltam, délelőttönként velünk lehetne a kishúga, Esztinkó, úgyis mindig sírva megy a napközibe. Elmennénk hárman a parkba vagy a ligetbe. Be is vásárolhatnánk mind a két családnak. Ebédre hazajönnék enni, előkészíteném neked a főzést és délután itt lennénk Norbival.

- Próbáljátok ki. Ha működik, nem lesz ellenvetésem, és neked? - nézett Júlia Dénesre.

- Ámulatból bámulatba esek, Zsófi milyen precízen gondol át mindent. Lassan elérjük, helyettünk fog megoldásokat találni az életünkre. Gratulálok, kis hercegnő, remek kislány, mit kislány, felnőtt nagylány vagy!

- Köszí, Dini bá', ari vagy, de én még mindig nem szeretnék felnőtt lenni. Akkor mondhatom Norbinak így, ha megint azzal nyúz, legyünk többet együtt?

- Egész nyugodtan - mosolygott rá Júlia.

Másnap délután kellemesen hűvös volt, Zsófiék a tetőteraszra mentek pingpongozni. Zsófi látta, Norbi rosszkedvét próbálja palástolni.

- Miért lógatod az orrod? - kérdezte szerva átadás közben.

- Esztinkó miatt - állt le. - Üljünk le, most beszélgetni lenne kedvem. Azt tudod, hogy utál napközis táborba menni - fogta meg a kezét, amikor mellé ült. - Ma végképp kitört otthon a botrány, mert hozta az értesítést, hogy augusztus első felében lesz az iskolai táboroztatás. Anyu, ahogy a pénzügyeket intézni szokta, borítékba tette, hogy adja oda Gabi néninek. Esztinkó sírva jelentette ki, nem akar táborba menni. Bár anyu visszafogta magát, de a húgom makacssága kihozta a sodrából, üvöltözött vele. Végül tehetetlen dühében neki akart menni, de közjük álltam. Esztinkó sírógörcsöt kapott és azt kiabálta szegénykém: nem megyek, nem akarok! Leültem, az ölembe vettem. Anyu döbbenet nézett, hogy merem a védelmembe venni, amikor látom, hogy makacsul ellenáll neki. Azt válaszoltam, ilyesmit nem szabad

ordítózással elintézni. Beszéljük meg. Emlékezzen rá, engem sem tudott sem napközis táborba, sem a másikba küldeni. Erre ellenem fordult, hogy akkor ne veled, hanem a húgommal töltsen az időmet. Tiltakoztam a kijelentése ellen, de megoldást kell keresnem, hogy békesség legyen otthon. Bánt az is, hogy téged sem tudlak meggyőzni, itt a szünet, lehetnének többen együtt.

- Tudod, hogy nekem sem mindegy. Végre van egy ötletem. Anyuékkal megbeszéltem, zöld utat kaptam, úgyhogy már csak a ti beleegyezésetek hiányzik.

- Nem mondd? Tényleg? És olyan, ami nekem is jó? - karolta át a derekát.

- Még szép! Hiszen a félmegoldás nem megoldás - nevetett.

Elmondta az elképzelését. Norbi először tágra nyílt szemmel hallgatta, majd felderült az arca, magához ölelte a lányt, felszabadult boldogsággal puszilta meg, amiből percekig tartó csókolózás lett.

- Imádlak, én okos szerelmem!

- Jól van már, jól van - csitította, de a fiút nem lehetett leállítani.

- Boldogságomban legszívesebben a karomba kapnálak és körbe-körbe táncolnám veled a teraszt.

- Hogyisne, hogy még a végén elszédülj és leejts - puszilta meg és kibontakozott ölelése szorításából. - Figyuzz rám!

- Figyuzok, mondd, iszom a szavaidat!

- Te vásároltál már be nagy bevásárló csarnokban?

- Egyedül nem, de anyuval már sokszor, úgyhogy ne aggódj, megoldjuk.

- Anyuval már én is, de az nem ugyanaz.

- Meglátod, jobbak leszünk, mint ők.

- Akkor holnapra összeíráthatom anyuval, miket kell venni?

- Ha vásárolni akarsz, muszáj lesz. Ezt fogom én is tenni. Zsófi, még mindig ki tudnék ugrani boldogságomban a bőrömből. Mondd, hogy jutott eszedbe Esztinkó?

- Úgy, hogy abba anyu nem ment volna bele, hogy kettesben legyünk egész délelőtt. Drukkolok, hogy nálatok is nyerjen hangszórót.

- Azt nyer. Te édes angyal, fogalmad nincs, hogy fog ennek örülni Esztinkó. Régóta könyörög azért is, hogy megismerhessen téged. A délutánokat tölthetjük ezután is kettesben?

- Abban nincs változás. Remélem, már van kedved pingpongozni.

- Van, te szép szemű angyal, csak még egy dolgot szeretnék veled megbeszélni. Mivel apa mindig elfoglalt, nálunk akkor név- és születnapozunk, amikor hétvégén otthon van. Őt Lászlónak hívják, ami a múlt héten volt. Anyu szombatira szervezi apu és az én névnapom megünneplését. Annyira szeretném, ha eljönnél. Bár anyu messziről látott már téged, de szeretnének közelebbről megismerni ők is.

- Jesszus! Ez váratlanul ért. Kicsit barátkozom a gondolattal, jó?

- De ugye, ez nem azt jelenti, hogy nemet akarsz mondani?

- Nem, csak idegenkedem az ismerkedéstől. Kik lesznek nálatok?

- Feleannyian sem, mint szoktak, mert a rokonság nagy része nyaralni van. A keresztszüleim a két unokatesómmal, apu szülei, anyu anyukája. A tesóim velünk egyidősek, jó fejek, tőlük nem kell tartanod. Mi általában nem vagyunk együtt a felnőttekkel. Végigmarhuljuk a napot.
- Elmegyek. Addigra már Esztinkóval is összebarátkozom, de beszéljük meg, mit vihetek apukádnak?
- Ne hozzál zavarba. Szerintem semmit.
- Ne butáskodj, akkor inkább lemondok róla. Nem állíthatok be vendégségbe üres kézzel.
- Tudod mit? Apu édesszájú, holnap kinézünk neki valami fincsi bonbont.
- Szerinted nem inkább valami italfélét kéne?
- Nem bizony. Azt vegyenek a felnőttek. Apu különben csak a társaság kedvéért fogyaszt valamicske szeszes italt. A bárszekrényünkben ott sorakoznak az ajándékba kapott italok, amiket aztán továbbajándékozunk. A csokoládénak viszont nem tud ellenállni, pedig anyunak nem tetszik, mert szerinte az édesség miatt túlsúlyos apu.
- Elég idegölő munkája van, neki szüksége van rá. A csokoládé állítólag oldja a stresszt.
- Ezzel védekezik ő is - nevetett Norbi. - Gyere, folytassuk a partit, hadd egyenlítsek ki. Ciki mindig vesztésként távozni a tett színhelyéről.
- Nem is mindig, még csak kétszer nyertem ellened.

2.

Másnap reggel fél nyolckor csengettek Norbiék. Amint kinyitotta Zsófi az ajtót, Esztinkó a nyakába ugrott:

- Szia! Én már ismerlek tégedet, mert sokszor látlak, amikor anyu vagy apu elvisz a suliba. Már az osztálytársaimnak is megmutattalak, mert te olyan vagy, mint egy igazi angyal. Eddig csak azt hittem, úgy nézel ki, de már tudom, nem csak, mert még azt is el tudtad intézni, hogy nekem ne kelljen abba az utálatos napközis táborba mennem.
- Szia, Esztinkó - ölelte magához a cserfes kislányt.
- Szia! Erre ugye nem számítottál?
- Szia, Norbi. Nem, de így legalább túlvagyunk az ismerkedési fázison - ringatta karjában a kislányt.
- Hugi, szállj le csak a földre, nem te vagy az angyal - mondta nevetve Norbi.
- Nem, de annyira örülök, hogy veletek lehetek. Tudom ám, hogy téged Zsófinak hívnak. Szép neved van. Képzeld el, anyu annyi mindent felírt, hogy nem fért ki egy füzetlapra.
- Akkor jobb lesz, ha indulunk, mert az én listám sem mondhatnám rövidnek. Mibe fogtok vásárolni? - nézte Norbit.
- Ebbe - mutatta a hóna alatt összehajtott kerekese bevásárló kocsit.
- Azt így el lehet tüntetni?
- Ráadásul ez nem is egy, hanem kettő.
- Igen, és még van benne nekem is szatyor, amit majd nekem kell vinni, mert az anyu megparancsolta.

A Fővám téri csarnokba mentek. Mire kétszer körbejártak és mindent megvettek, majdnem dél volt. Norbiéknak nem maradt másra idejük, mint hazakísérték Zsófit. Amíg Norbi felvitte a cuccokat, Esztinkó lent vigyázott az ő két megtömött kocsijukra.

- Nem is rossz ez a bevásárlás, így legalább nem kell tőled a csókod nélkül elválnom - ölelte magához a kipirult lányt az előszobában. Összeölelkeztek, ajkuk egymásba forrt.

- Menned kell, ne várokoztasd az utcán azt a kislányt - próbált kibontakozni Norbi öleléséből.

- Megyek, de ugye délután bepótolhatom a hozzád bújást?

- Be, csak most tényleg menj, nehogy baj legyen Esztinkóval.

Még egyszer megcsókolta és száguldott le a lépcsőkön. Zsófi az ablakból figyelte őket. Amikor kifordultak az utcából ment kipakolni. Közben hívta fel Júlia érdeklődni, milyen eredménnyel jártak.

- Szia, anyukám! Megdicsérehetsz, maradt ezer forint a kapott pénzből.

- Szia, kicsim, ez igen! Ha ilyen jól tudsz spórolni, a maradék a tied lehet.

- Kösz! Mindent olcsóbban kaptam, mint ahogy számítottunk rá. Még Esztinkónak is vettem egy kis népművészeti babát.

- Örülök, kincsem. Milyen volt önállóan dönteni?

- Klassz. Néha még Norbi helyett is nekem kellett. Azt mondta az a kis hantás, hogy ha feleségül veszel, én leszek a család pénzügyminisztere - nevette el magát.

- Akkor jobb lesz, ha komolyan veszed a dolgot, hogy rutinos miniszter lehessen belőled. Mi meg átnéztük a munkaterv naplót. Úgy néz ki, július tizenötől augusztus második szombatjával bezárólag leszünk szabin.

- Másfél hét és indulunk?

- Bizony-bizony. Nézd át, csillagom, a ruhatáradat, mit kell pótolnunk?

- Elrámolom ami még kint van, eszem, előkészítem a borsólevest, tojásos nokedlit, és kipakolom a szekrényeket. Úgy tűnök magamnak, mintha híztam volna, akkor pedig nyári rucim nincs, mert már tavaly is elég passzentosan álltak rajtam. De a naci-jaim, blúzaim még klasszak.

- Ezek szerint Norbival úgy beszéld meg, hogy holnap vagy holnapután az üzleteket járjuk veled.

- Klassz, legalább szombaton nem naciban kell mennem Norbiékhoz. De ugye, kettesben vásárolunk?

- Természetesen, kincsem, mint régen. Nőnapot tartunk, a fiúk szabadságot tartják magukat.

- Azt ugyan nem. Norbi kimenőt nem kap tőlem.

- Ne aggódj, Dini sem tőlem. Hogyne, hogy még a végén hoppon maradjunk - nevetett. - Jézusom, kicsim, elköszönök, mert gyilkos tekintettel néz rám - kacagott.

Mire hazaértek, Zsófi túl volt a ruhapróbákon.

- Úgy van, ahogy gondoltam - jegyezte meg Zsófi.

- Akkor Norbival beszéld meg, hogy merénylet készül ellene - mosolygott sejtelmesen Júlia.

- Ne nézz így rám, semmi komoly - nevetett Zsófi Norbi elkomolyodott arca láttán.

- Szerintem van mitől tartanom, de én meg azt szeretném kérni, ma menjünk el sétálni.

- Rendicsek, akár indulhatunk is.

Amint leértek az utcára, Zsófi beavatta Norbit a sejtelmes célozgatásokba.

- Szóval, egy egész hónapra magamra hagysz?

- Igen, de beszélünk már erről.

- Beszéltünk, csak hirtelen került testközelbe. Akkor bánatomra, nem tehetek mást, Esztinkóval mi is kimegyünk a nyaralóba.

- Mit csináltok ott ketten?

- Talán nem leszünk ketten, ilyenkor van ott a nyaralószomszédság zöme. Közös főzőgetéssel a kajánk is biztosítva lesz.

- Kik főzőcskéznek?

- Általában a fiatalság, csajok, srácok közösen.

- Jó buli, mi? - kérdezte Zsófi kissé epésen.

- Nem mondom, jókat lehet marhulni. Ilyenkor be van fogva az ifjúság kicsitől nagyig. Esztinkó is kiveszi a részét rendesen.

- Hogy oldjátok meg a mosást?

- Van két mosógép, eddig bedobtam én is a cuccainkat a közösbe, de épp ideje, hogy befogjam hugit és mossunk magunkra.

Zsófi elhallgatott, majd megállt:

- Norbi, haza szeretnék menni.

- Pingpongozni?

- Nem. Egyedül akarok lenni.

- Arról szó nem lehet. Egy hét és elmentek, előtte az üzleteket járjátok. Zsófi, hogy gondold ezt?

- Nincs kedvem veled lenni. Szoktatom magamat a gondolathoz, hogy...

- Zsófi, miket beszélsz?

Mivel nem válaszolt, a park végében megfogta a karját és beirányította a sűrűbe. Fél kézzel eligazgatta az ágakat, a másikkal átkarolta a könnyeivel küszködő lányt.

- Válaszolj - kérlelte lehalkítva remegő hangját.

- Nincs mit. Igazad van, én megyek el, miért is unatkoznál itthon egyedül, amikor kint, a nem is tudom hol, bulizhatsz kedvedre úgy, hogy még szólni sem szólhatok ellene. Nem is fogok, de én ezt - sírta el magát - nem tudom elviselni.

- Nem tagadom, örülök a féltékenységednek, de hogy emiatt lerázz engem, azt már nem! Zsófi, hogy tudod elképzelni, hogy én téged megcsallak? Hogy, mondd? - ölelte magához szorosan.

- Nem tudom. De Norbi, hallottam épp elégszer a suliban, milyen kedvesen tudsz évdni a lányokkal. Tutira veszem, ott is mind beléd van zúgva.

- Egyet kivéve, pedig szívemből szeretném, ha éppen az az egy bolondulna belém, hogy együtt szédülhessünk.

- Nem akar, nem mer beléd esni, mert túl menő vagy te ahhoz a csajok körében, hogy az az egy biztonságban érezhesse magát melletted. Értsél már meg, én nem tudom lezseren felfogni az ilyesmit. Egy perc nyugtom nem lenne, ha tudnám, hogy amikor nem velem vagy, csajok vesznek körül. Ismerem magamat, bármilyen rosszul esik is, inkább lemondok rólad.

- Én nem tudom, mit teszek veled, ha azonnal vissza nem vonod ezt az agyrémet! Drága Zsófinckám, édesem, egy teljes hónapig nem tudok mit kezdeni Esztinkóval itt a városban. Ott, Nagymaroson, egész nap jó levegőn lehet és megvan a kialakult baráti köre. A főzésben valóban be kell szállnunk, mert nem tudnánk mit enni, de különben te jársz majd minden gondolatomban: hol járhatasz, hogy érzed magadat nélkülem?

- Hiszek neked, biztos vagyok benne, egy, esetleg két hétig így lenne, de magamból kiindulva, utána egyre dühösebb lennél rám, hogy hagyhatlak ilyen hosszú időre magadra. Áá, talán jobb is, ha nem gondolom tovább.

- Klasszul vezetted végig, nehezen tudnék szembeszállni az érveiddel, ha arról lenne szó, hogy a te elhatározásod lenne, és főleg rajtad múlna. De anygalkám édes, nekem nem egy vagy a sok közül, hanem az egyetlen, akinek a közelségére, csókjaira vágyom. Vonzol a kisugárzásoddal, minden porcikáddal. Imádom a bőröd virágillatát magamba szívni. Kényes vagyok a szagokra, fel nem cserélnélek senkivel. Észrevetted? Tanulom a leckét. Már tudok úgy hozzád bújni, hogy beérjem annyival, amennyi neked is jól esik. Eleinte piszok nehéz volt apa tanácsa szerint negatív gondolatokra terelni az agyamat, de az ódzkodásod hamar rákényszerített. Szóval elhiszed, ha tehetném, veletek mennék? Pénzem lenne rá bőven, de anyukádék biztosan meggyőzhetetlenek lennének, Esztinkót is pácban hagynám, mert akkor ismét napközis táborba kéne mennie.

- Hogyhogy lenne rá pénzed bőven?

- Minden hónapban kapok zsebpénzt, amit takarékbetétkönyvbe teszek. Apa minden nyáron be akar fizetni társas utazásra, amihez egyedül semmi kedvem, de ezzel a pénzzel is számolhatnék.

- Ha mégis megpróbálnám anyuékkal megbeszélni, eljönnél velünk Esztinkóval?

- Boldog örömmel!

- Mit szólnának hozzá anyukádék?

- Velem bárhova elengedik a kis csajszit, tudják, hogy a szemem fényénél jobban vigyázok rá.

- Akkor én megfűzöm anyut.

Norbi csókolózás közben olyan hevesen szorította magához, hogy Zsófi alig kapott levegőt.

- Hé-kás! Kiszorítod belőlem a szuszt - nyöszörögte elhaló hangon.

- Most muszáj. Zsófi, Zsófikám, ha sikerül, eszemet veszttem boldogságomban.

- Akkor törj össze, mert egy tébolyodott sráccal mi a fenét kezdjek? - nevette el magát.

- Ugye, soha többé nem beszélsz ilyen butaságokat?

- Csak ha te mással akarsz bulizni, nem velem. Sétáljunk, mert olyan cikisen érzem magamat.

- Olyan jó, hogy nem csak cikisen érzed magadat, de meg mered velem osztani.

- Jó hozzád simulni, de most inkább sétálni szeretnék.

- Mikor beszélsz anyukáddal?

- Vásárlás közben lenne jó. Őt nehezebb ilyesmiben meggyőzni, de nem nyugszom addig, amíg nem sikerül. Figyuzz csak, neked szállodára is lenne pénzed?

- Nálunk az ilyesmi nem anyagi kérdés. De gondolom, ilyen hosszú időre anyukádék sem ötcsillagos szállodában gondolkodnak.
- Dehogy! Családias hangulatú, kis panziók vannak betáblázva.
- Akkor ezerrel drukkolok, hogy belemenjen anyukád.

3.

Másnap Zsófiéknak szerencsájuk volt, a közelükben lévő két butikban megkaptak mindent. Júlia még magának meg Dénesnek is vett ezt-azt. Hazafelé beültek egy maszek cukrászdába fagyizni. Júlia kezdte a társalgást:

- Mostanában, mint nem egyszer te is észrevetted, gyakran leszek rosszul. Eddig csak sejtettük Dinivel, tegnap elkísért a nőgyógyászhoz, és már biztos, januárban kistesóid lesznek.

- Kistesóóóim?

- Igen Zsófikám. Dini vágyott rá, hogy legyen egy-két közös gyerekünk. Eleinte ódzkodtam ellene, de meggyőzött, te pár év és önálló életet kezdesz, nekünk pedig utolsó lehetőség, hogy belevágjunk a babakérdésbe. Mire nyugdíjba megyünk, felnőttek lesznek ők is. Mit szólsz hozzá?

- Első pillanatban furcsálltam, de eszembe jutott a könyv, ez így természetes. Szeretem a kis gyerekeket, úgyhogy őszintén örülök neki.

Pár percig némán kanalizgatták a fagyijukat, majd Júlia szólalt meg:

- Min gondolkodsz ilyen elmélyülten?

- Részben azon, hogy nem nagy bátorság részedről, hogy munka helyett babázni fogsz, ráadásul egy teljesen új környezetben?

- Bár talán várhattak volna még, de érzelmileg biztosak vagyunk egymásban. Nem számítottam rá, hogy az első alkalomból baba lehet, de már nagyon nem bánom. Látom, még mindig töprengsz valamin.

Összeszedte minden bátorságát és előadta a nyaralásra vonatkozó elképzelését. Júlia levegő után kapkodott. Törte a fejét, hogy vétózhatná meg Zsófi újabb elképesztő ötletét úgy, hogy az lánya előtt hiteles legyen, nehogy Dénessel kerüljön összeütközésbe miatta. Hogy megpróbálja Zsófit elbizonytalanítani, Esztinkó felől érdeklődött: hány éves? A válasz, hogy hét, meglepte. Egy hét éves gyerekkel még sok a gond, de hogy magyarázza ezt el Zsófinak? Érezte, ebből ismét családi vihar kerekedhet, ha ki nem talál valamit a meggyőzésére.

Nézte a lánya rátapadó, várakozó tekintetét. Közben próbálta mérsékelni indulatát, de visszavonhatatlanul tódultak agyába a tiltakozást kiváltó érvei, amiket ki kell mondania, ha nem akarja, hogy dühroham formájában törjenek ki belőle. Óvatosan bár, de Zsófi rázúdította őket. Azzal kezdte: vajon Norbi átgondolta, mit vállal? El tudja képzelni, hogy egy ilyen út, ahol legkevésbé játékról szól a történet, egy ekkora gyereknek még rendkívül fárasztó? Mit kezdenek vele, ha unja az egészet és haza akar menni? Hova rohangálnak vele, ha netán lebetegszik? Szerinte egy ilyen körút a felnőtteknek is kimerítő. Gondoljon bele Zsófi, városról városra fognak vándorolni. Három-négy napnál többet sehol sem töltenek, ami azt jelenti, annyiszor új környezet, új körülmény. Bár nem fogyott ki felvetéseiből, de Zsófi elkomorodott arca láttán elhallgatott.

Zsófi percekig nem szólalt meg. Ellenérveket keresett anyukája felvetéseire. Végül rászánta magát az ellentámadásra. Azzal kezdte: Norbi biztosan tudja, mit vállal, hiszen rengeteget van Esztinkóval és nem csak itthon, de nyaranta a hétvégi házukban is. Mesélte, hogy fáradhatatlan, este tízkor alig lehet ágyba parancsolni. Zsófi szerint is masszív kislány. A csarnokban sem volt vele semmi gondjuk, állandóan körülöttük volt, nem nyafogott semmiért. A strandon Lila anyukája el volt ragadtatva tőle, milyen szófogadó. Elég volt, ha egyszer azt mondta, azt nem lehet, oda nem mehettek, Esztinkó fogta vissza a többieket. Végül azzal zárta rövidre, semmi értelme az erőlködésének, mert elképzelésével szemben anyukájának akkora az ellenállása, hogy tízszeres ellenérvvel is képtelenség lenne őt meggyőzni, de elmondja Norbinak, hogy tisztán láthasson ő is.

Közben beültek az autóba. Zsófi szótlanná vált, hangulata percről percre romlott. A kerület kertes ház negyedén mentek keresztül, ahol Norbiék laktak. A játszótéren kint volt a fiú a húgával. Mire Zsófi meglátta őket, Esztinkó rohant hozzájuk, Norbi meg utána.

- Szia, Zsófinca! Jaj, de jó, hogy megláttalak! Annyira szeretlek! - kiabálta és majdnem beugrott örömeiben a kocsiablakon, hogy megpuszilja a lányt.

- Szia, kis prűcsök, látom, sokat szaladgáltál, kiizzadtál rendesen.

- Igen, labdáztunk a srácokkal. Csókolom! - nézett Júliára. - Gáncs Eszter vagyok, a bátyám húga - pillantott Norbira. - Nem szeretem a nevemet, ha úgy mondják, Eszti meg Esztike, ezért apuci kitalálta nekem ezt a szép nevet, Esztinkó, és azt szeretem, ha mindenki így hív - hadarta egy szuszra.

- Szia, Esztinkó - mosolygott rá Júlia.

- A néni biztosan Zsófinca anyukája, csak még azt nem tudom, mi lehet a néni neve.

- Júlia néni vagyok, anyyalka.

- Nem, nem én, Zsófinca az angyal. Olyan szép a haja meg mindene, meg még nagyon is aranyos, amiért nekem nem kell napközis táborba mennem. Olyan jó volt mindent vásárolni abban a csarnokban.

- Jól van, Esztinkó, tedd már magadat takarékra - fogta meg a kezét Norbi, miközben a komoly lányt nézte.

- Nem jártatok sikerrel?

- De igen. Mindent megvettünk az itteni butikokban.

- Akkor miért vagy ennyire letörve, fáradt vagy?

- Igen, azt hiszem, nagyon.

- Nem tetszik rám haragudni, ha holnap délelőtt is átmegyünk Zsófihoz? - nézett mosolyogva Júliára.

- Nem. Tudjátok már, mit fogtok csinálni?

- Igen. Ha Zsófinca akarja, megint strandra megyünk, de ha azt megunjuk, a szigeten sok minden mást is lehet csinálni - vette vissza a szót a kis cserfes.

- De ha ennyit szövegelsz, téged bezárlak a lakásba - csitította Norbi a húgát.

- Miért, amikor Júlia néni meg is kérdezte, hogy mit fogunk csinálni?

- Először is nem téged kérdezett, másodszor: sokszor megmondtam már, a nagyközség beszédébe nem illik beleszólni.

- Tudom, de ha megkérdeznék...

- Akkor sem. Még egy szó és holnap mész a táborba.

Esztingó szája azonnal sírásra görbült.

- Bocsánat, hogy feltartottuk Júlia néniéket - mondta Norbi Júliát nézve.

- Nem tartottatok fel. Aranyos kishúgod van.

- Igen, csak túlzottan szeret a középpontban lenni.

- A legkisebb a családban mindig kivívja, hogy mindenki ráfigyeljen.

- Majd én lenevelem róla, mert ezt sokan nem szeretik. Még egyszer elnézést kérek, elköszö-nünk. Zsófi, nyolc és kilenc között leszünk várhatóak.

Zsófi csak helyeslően biccentett.

- Valóban aranyos húga van Norbinak. Mellette aztán nem lehet unatkozni.

Zsófi ismét csak a fejével biccentett.

- Zsófikám, ne csináld ezt velem, kislányom.

- Nem csinállok semmit.

- Egyezzünk meg abban, megbeszéled Norbival is még egyszer, hármasban is és próbáljuk megoldani a dolgot.

- De te nem szeretnéd és így nem lehet jó vége az egésznek.

- Tudod, hogy minden újdonsággal szemben ellenérzésem van elsőre, de aztán letisztulnak bennem az aggályaim.

- Tényleg bízhatok benne, hogy belemész?

- Ha Norbi szüleinek nincs ellenvetése és Dini is jónak tartja, nem fogom ellenezni. Tudom, hogy jól érezted magadat a múltkor a strandon, de furcsállom, mert velem mindig csak rá-beszéléssel jöttél el.

- Csak azért, mert folyton bámultak a srácok. Most nem bámul senki. Beavathatom az új fürdőnácimat?

- Hogyne avathatnád. Nem azért vettük, hogy hordd?

- De, csak azt hittem, hogy azt is a nyaralásra kaptam.

- Hova mentek, a Palatinuszra?

- Biztosan. Ott voltunk a múltkor is - mondta már jókedvűen.

- Annyi pénz elég lesz, amennyi nálad maradt?

- Jaj, hogyne lenne elég, hiszen az ötezresen kívül még ezresek is vannak a brifkómban.

- Fölmegyünk és vacsora előtt szeretném, ha felpróbálnád a ruháidat, nem kell-e valamilyiken igazítanom valamit.

- A kék érdekel, szombaton abban szeretnék elmenni Norbiékhoz.

- Egész nap a lakásban lesztek? - nyitotta fel a csomagtartót.

- Nem. Bár Norbiék itt is családi házban laknak, de az anyukája nem szereti, ha fel van forgatva a lakás. Ha minden meghívott eljön, leszünk vagy húszan. Idejönnek értem és megyünk Nagymarosra, a hétvégi házukba.

- Sziasztok! Látom hazahoztátok a fél áruházat - jött le eléjük Dénes.

- Áá, a felét talán nem, de nem áruházban, csak itt a butikokban voltunk - szedegette elő a szatyrokat a csomagtartóból Zsófi.
 - Ezek szerint holnap irány a Belváros?
 - Nem, nem, megvettünk mindent - mentek fel a lakásba.
 - Meg sem kérdeztem még, hogy lett belőled Zsófiné? - nézett mosolyogva Júlia a lányára.
 - Esztinkó heppje. Norbit is Norbincsnak szólítja.
 - Akkor, ahogy megbeszéltük, futás ruhákat próbálni! - nyomta Zsófi kezébe a négy szatyrot.
- Ő pedig, amíg vacsorát készített, elmesélte Dénesnek a délutánjukat.

*

Másnap a strandon ismét szerencsájük volt, kint voltak Esztinkó barátnőjének egy másik osztálytársnőjével együtt, így vállalták a kislányt arra az időre, amíg Zsófiék úszni mentek.

Amikor kettesben maradtak, Zsófi beszámolt az előző délutánjáról.

- Rossz volt téged olyan szomorúnak látni. Biztos voltam benne, az utazással kapcsolatban történt valami. Emiatt nem volt jó éjszakám, pedig jó hírem van nekem is.
- Nem álltam messze a sírástól. Épphogy rám zúdított anyu mindent, amikor odajöttetek, de aztán visszavonta agarait. Mondd, neked milyen jó híreid vannak?
- Egy van, de az tényleg jó. Anyuék egy héttel később vesznek ki három hetet, mint ahogy ti indultok és azt mondták, ha elviszem is Esztinkót, érte jönnek és magukkal viszik.
- Egy hét pedig tényleg nem lehet megterhelő neki - gondolkodott hangosan Zsófi.
- Persze, hogy nem. De nem mertem volna magammal vinni, ha csak a fele probléma lenne vele, mint amit anyukád felsorolt.
- Norbi, de klassz lesz! Annyit, de annyit fényképezünk, hogy csak na!

KILENCEDIK FEJEZET SZÜLETÉSNAP

1.

A megbeszélte időben, szombaton reggel hétkor kanyarodott be Zsófiék háza elé Norbiék autója. A fiú mosolyogva intett fel az erkélyen álló lánynak.

- Szia, Zsófikám! Maradj fent, felmegyek a táskáért.

- Szia, Norbi! - ment be a szobába.

Megállt a nagy tükör előtt, megfordult, jól áll-e mindenhol a ruhája. Elégedetten vette magához a ridiküljét, kötött kabátját. Épphogy megpuszilta az édesanyját, Dénest, Norbi csengett.

- Ugye hallunk rólad napközben? - kérdezte Júlia.

- Ahogy szoktuk, mindent megbeszélünk, csak ne nyugtalankodj.

- Jó reggelt, Dini bácsi! - üdvözölte Norbi az ajtót nyitó férfit.

- Szevasz, kishaver. Itt a kishölgy táskája - mutatott egy tekintélyes nagy táskára.

- Szent ég, visszük a szekrény tartalmát?

- Ja kérlek, aki hölgyekkel foglalkozik, annak ehhez hozzá kell szoknia. Egy napra egy hétre való cucc - nevetett Dénes.

Megjelent Zsófi. Norbi hozzáment, megpuszilta.

- Hallom, kifogásolod a táska méretét - mosolygott rá a lány. - Ne borzadj el, de lesz még egy váltástám is.

- Nem borzadok, csak eddig azt hittem, egyedül az anyukám pakol tele egy ilyen táskát, ha csak kimozdulunk otthonról. Mehetünk?

- Igen, már elkészöntem, megkaptam anycitól az útravaló jótanácsokat.

Norbi is elkészönt. Megígérte Júliának, jobban vigyáz Júlia és az ő szeme fényére, mint magára. Gyalog mentek le. A harmadik emelet fordulójában Norbi megállt:

- Nem ülhetünk be a kocsiba, amíg a csókot nem érezhetem - ölelte át a lányt.

- Jó, de egy emelettel lejjebb. Az most üres, mindenki nyaral.

- A világon a legszebb vagy, de most még azt is felülmúlod - húzódtak be a folyosóra. - Istenien áll a ruhád kék színe a rózsaszínű díszítéssel. Remek ízlésed van.

- Jó-jó. Kösz, édi vagy, de ne szoríts annyira magadhoz. Hallod?! Norbikám, kéérlek.

- Hallom, csak még egy csókot és megyünk. Egy percre nem mozdulok mellőled.

Zsófi beleborzongott, amikor a fenekén siklott végig a fiú meleg keze.

- Menjünk, mert még rájönnek, miért érünk le olyan sokára.

- Anyuék nem tudják mikor indultunk, anyukádék meg talán elnézik nekünk a pár kisajátított percet - fogta a kezébe a táskát, indultak le.

A nagy körbeüdvözlés után Krisztina - Norbi anyukája - megkérdezte:

- Mit hozol annyi mindent, Zsófikám?

- Anyuval tegnap este süttünk pár süteményfélét, bepaníroztunk pár csirkecomb, és előkészítette az anyuféle töltött csirkemelleket, amit már csak be kell rakni a sütőbe.
 - Te jó ég! Nem egy hétre jössz, kicsim.
 - El fog fogyni, majd meg tetszik látni.
 - Tudom, az öt kamasz és a másik négy kiskamasz nagy kajatemető, de nem ezért hívtunk meg.
 - Anyu így látta jónak.
 - Remélem, hoztál váltóruhát, mert ebben a szépségben nem sok mindent csinálhatsz a telken.
 - Igen, többet is - nézett nevetve Norbira.
 - Te már hurcolkodtál a kocsiba - nézett Krisztina Norbira -, amikor felhívott Sári nénéd. Elhalasztották az utazást, úgyhogy kint lesznek ők is mind az öten.
 - Igen és képzelj el, Robi magnót is hoz - szólalt meg Esztinkó.
 - Mi a francnak? - morogta rosszkedvűen a bátyja.
 - Norbi, fiam, nem szeretném, ha ismét hajbakapnátok, mert esküszöm, ott hagyok csapot-papot - mondta fenyegetően László, a papája.
 - Tudod, apa, hogy soha nem én kezdem.
 - Tudom, tudom, mindig úgy kezdődik, hogy a másik visszaütött.
 - Én Zsófival leszek, nem fog érdekelni Robi eszetlenkedése.
 - Azért nem árt, ha miheztartás végett nem feledkezel meg róla, apu pihenni szeretne ezen az egy szabad hétvégén - szólt közbe Krisztina.
- Közben kiértek Nagymarosra. Zsófi nagy, kerek szemekkel nézte a gyönyörű környezetet. A telek felhúzódik a Börzsöny lankáira. A kert végét sűrű erdő zárja le.
- Norbi, hogy itt minden milyen csodaszép!
 - Szeretek itt lenni, főleg akkor, ha magunk lehetünk. Keresztanyuék már valahol az erdőben csatangolnak - nézte a kocsijukat. - Mit szólnál hozzá, ha elmennénk megkeresni őket?
 - Benne lennék, de mit szólnak hozzá anyukádék?
 - Semmit. Mindig nekem kell összeretelni a bandát. Anyu! Amíg kipakoltok, megkeressük keresztéket - szólt fel a teraszon ténykedő anyukájának.
 - Rendben, de előtte megmutatom Zsófikának, melyik szobában lesznek a holmijai.
- Norbi fogta a táskákat és indultak a házba. Zsófi itt is el volt ragadtatva mindentől.
- A nagy táskát a konyhába vidd, az mind ennivaló - mondta a szobába igyekvő fiúnak.
- Norbi lepakolt és indultak az erdőbe.
- Van róla fogalmad, merre kell keresnünk a keresztmamádékat?
 - Persze. Ide nem messze van egy kis fennsíkszerű képződmény, ott szeretnek napozni, a kis-csajok virágot szedni.
 - Te nem kedveled a Robi unokatesódat?
 - Leginkább ő nem kedvel engem. Tavaly nyáron kihozta ide a csaját. Nem nagy szám, de mint már te is kifogásoltad a stílusomat, akkor is azzal volt baj. Eszem ágába nem volt lecsapni a kezéről, de Edit - így hívják a lányt - jókat kacagott a bemondásaimon, amitől Robi

bezsongott. Azóta ki nem áll és beígérte, hogy visszaadja a kölcsönt. Tudom, hogy veled nem tud revansot venni, de a cirkuszoslástól tartok.

- Rajtam ugyan nem, de jó, hogy elmondtad, így biztos, hogy a szokottnál is jobban fogom kerülni őt.

- Zsófikám, édesem, pár perc és az emelkedőhöz érünk - karolta át. - Muszáj feltankolnom a csókokoddal.

- Ugye, nem fogod átlépni a Zsófi-korlátot?

- Nem, ígérem, jó leszek - ölelte magához nevetve.

Csókolózás közben hallották, közeledik nagy hangon Esztinkó.

- Nem fél anyukád ide elengedni a húgodat?

- Csak nagyobbakkal jöhet az erdőbe. Lehet, hogy megjöttek Robiék.

Indultak fel az emelkedőn. A keresztszülők és a három gyerek valóban ott voltak. Örömmel üdvözölték Norbit. Brigitta főleg Zsófinak örült, végre neki sem kell egyedül lennie annyi fiúval.

- Brigi, nem azért jött Zsófi, hogy téged szórakoztasson - puszilta meg nevetve Norbi.

- Csak nem fogsz állandóan a nyakán lógni?

- Még szép, hogy igen.

2.

Felért a másik kis csapat, akik Robi kíséretében szökdécseltek. A fiú gyönyörködő tekintettel mérte végig Zsófit, ami nem kerülte el Norbi figyelmét sem. Bemutatkoztak egymásnak. Amíg a keresztszülők felszedelőzködtek, Robi Zsófival próbált pár szót váltani, de egyszavas válaszoknál nem méltatta többre a lány, ami szemmel láthatóan bosszantotta őt, de nem akarta feladni.

Lefelé menet állandóan ott settenkedett Zsófi körül. Nem zavarta Norbi jelenléte, sőt élvezte, hogy unokaöccsét bosszanthatja. Amint a lány Esztinkóra nézett, igyekezett ő szóval tartani. Már attól olvadozott, ha egy igen vagy nem biccentést neki szánt Zsófi. Még attól sem riadt vissza, hogy a kislányt távol tartsa maguktól, amiért Esztinkó fennhangon méltatlankodott:

- Robi, ha nem engedsz oda Zsófinchhoz, megmondlak apunak, hogy nem hagyod Norbinccsal beszélgetni, pedig ők nem veled akarnak lenni.

- Hugi, szállj már le rólam! - szólt rá bosszúsan.

- Nem szállok, mert Zsófinc a mi vendégünk, nem a tied.

- De én nem akarok tőle semmit, csak egy kicsit szeretném megismerni.

- De ő nem akarja. Nem veszed észre, te lüke? - fogta meg durcásan Zsófi kezét. - Zsófinc, mondd meg neki, hogy te nem akarod.

- Én veled meg Norbival beszélgetek, ezt neki is észre kell vennie.

- Azért, mert te nem vagy olyan megmondós, mint én?

- Sajnos, nem, de szeretnék olyan lenni - mosolygott a kislányra.

- Nem baj, meg tudom én helyetted is mondani neki, mert nem félek tőle, amiért ő olyan nagy. Különben is, ő csak erős, de én meg sokkal jobban tudok futni és úgysem ér utol.

- Bátor kislány vagy, de azért vakmerőnek nem szabad lenni, mert egyszer ráfizethetsz.

- Azt nem értem, mi az a vakmerő, de eddig még nem tudott megfogni senki, de ha mégis elkap, majd jól összekarmolászom, megharapom, meg még meg is rugdosom.

- Te tudod - csóválta rosszállóan Zsófi a fejét. - Különben vakmerő az, aki erősebbekkel kezd ki.

Közben visszaértek a nyaralóba. Zsófi bezárkózott a neki kijelölt szobába átöltözni. Nem igyekezett vissza a társaságba, jól esett neki a magány. De tartott attól is, hogy Robi pulikutya szerepétől Norbi előbb-utóbb bezsong és abból megint baj lehet. Kellemetlen lenne, ha Robi otrombaságával magukra haragítaná Laci bácsit. Törte a fejét, hogy oldhatná fel a kényelmetlen helyzetet, de nem talált megfelelő megoldást. Végül is tud ő úgy viselkedni, hogy kerülje Robi, de mégiscsak vendégségben van, és nem mindegy, milyen vélemény alakul ki róla Norbi szüleinek. Mentő ötlete támadt, felhívja Dini bá'-t, ő biztosan tud segíteni.

- Szia, anycikám! Eddig nem tudtalak hívni, mert nem voltam egyedül.

- Szia, kincsem! Nagyon vártam a hívásodat. Hogy érzed magadat?

- Tulajdonképpen jól, Norbi nagyon édes, a szülei kedvesek, de azért van egy kis gondom és szeretném, ha Dini bá' tanácsot adna, mit tegyek.

- Akkor adom neked, vigyázz nagyon magadra és azért hívj, ha tudsz.

- Hívlak, ne izgulj.

- Szia, kis hercegnő, mi történt, mesélj!

- Szia, Dini bá'! Nem nagy ügy, de úgy tűnik, kifog rajtam.

Elmondta Robi mesterkedését az előzményekkel együtt.

- Az ilyen rém kellemetlen tud lenni. Jobb ötletem nekem sincs, minthogy lépten-nyomon érzékeltessd vele, unod és terhes a társasága.

- Nem bunkóság ez? Én itt csak vendég vagyok.

- Ezzel a viselkedéssel kizárólag Robit sértheted meg. Szerintem Norbi és a szülei jó néven vennék, ha látnák az ellenállásodat. Ezzel megkönnyíthetnéd a dolgukat, mert azontúl, hogy egyértelműsítetted, neked nem tetszik a srác nyomulása, észhez téríthetik őt anélkül, hogy a szülei zokon vehetnék.

- Akkor meg vagyok nyugodva. Elköszönök, mert már régóta magam vagyok. Pusziak benneteket és amint módomban áll, hívlak.

- Rendben, érezd jól magadat, pusziunk mi is téged.

Zsófi ült a fotelben. Élvezte maga körül a csendet és ösztönözni próbálta magát, meg kell keresnie a társaságot, mert hirtelen elcsendesedett a ház. Felállt. Abban a pillanatban halk kopogtatást hallott az ajtón. Megijedt, ki lehet az. Kiszólt:

- Ki az?

- Krisztina néni és Norbi, nyisd ki az ajtót, angyalka.

- Mi történt, miért nem jössz ki? - kérdezte Norbi aggódó hangon.

- Nyugodj meg, semmi. Átöltöztem és felhívtam anyciékat. Épp a keresésekre akartam indulni.

- Norbi megijedt, hogy Robi miatt vonultál félre.
 - Bár nehezen viselem, ha valaki nem veszi magát észre, de emiatt Norbit nem hagyom cserben.
 - Apu azonnal felfigyelt rá, hogy valami nem gömbölyű Robi és köztem. Hármasban letárgyaltuk a dolgot. Apu helyre rakta Robi lelkivilágát, remélem, elég lesz neki ennyi. Elmondtad anyukádnak?
 - Igen, mert nagyon nem szeretném, ha a névnapozás helyett erről szólna a nap.
 - És haza akarsz menni? - kérdezte Norbi ijedten.
 - Nem. Ismersz erről az oldalamról, le tudom én rázni, aki zavarja a köreimet, de itt mégiscsak vendégségben vagyok.
 - Emiatt ne zavartasd magadat, kicsim. Ha valaki arcátlanul nyomul, rázd le nyugodtan, mi nem fogunk megsértődni - simogatta meg az arcát Krisztina.
 - Köszönöm. Ilyesmit mondtak anyuék is, de így sokkal hitelesebb.
 - Akkor gyere bátran velünk - indultak ki a kertbe a többiekhez.
- A nap további részében már minden az ünneplésről szólt. Ebéd után Robi közölte, délután programja van, neki haza kell mennie. A fiatalság Zsófi és Norbi kivételével a fürdőmedencében rajcsúrozott.
- A társaság kint maradt éjszakára. Próbálták Zsófit meggyőzni, eredménytelenül, mert nem akarta anyukáját ilyen váratlan helyzet elé állítani. Így Norbi és a papája vitték haza. László lent maradt, mert csak amolyan otthonosan ült be a kocsiba.
- A fiú a második emeleten behúzódott a lánnyal a folyosóra. Becsukta az ajtót. Magához ölelte Zsófit:
- Ugye nem veszed zokon, ha nem csak puszival akarok tőled elköszönni?
 - Nem, ismerlek már, de nekem is volt ilyen gondolatom - fonódtak rá karjai.
- Hosszan csókolóztak, alig voltak képesek elengedni egymást. Végül Zsófi próbált kibontakozni a fiú szoros öleléséből, sikertelenül.
- Holnap háromra jöhetek érted? - temette arcát vállgödrébe.
 - Örölnék neki, de...
 - A „de” annyi, ma kint maradok, holnap ebéd után jövök hozzád - halmozta el apró puszijai-val.
 - Kösz, édi vagy!
 - Szerelmes, szinte elviselhetetlenül szerelmes! Zsófikám, drága Zsófikám, egy icipicit ugye te is az vagy?
 - Csak egy icipicit legyek az? - próbálta lefejtetni magáról a fiú görcsösen ölelő karjait.
 - Nem, azt szeretném, ha annyira, mint én, de megpróbálom beérni kicsivel is, ha...
 - Nincs ha, szeretlek, fontos vagy nekem, de megfulladok, ha most nem engedsz el.
 - De amikor olyan jó hozzád bújni. A bőröd virágillatát magamba szívni.
 - Nekem is jó a karodban, de vár apukád.
 - Megyünk, csak még egy csókot!

3.

A vasárnap délutánt a ligetben töltötték. Sokat sétáltak, de ha leültek pihenni, Norbi igyekezett romantikus padot keresni, ahol elbújhattak mások szeme elől. Ekkor átölelte a lányt, szorosan hozzábújt és szinte folyamatosan puszilgatta.

- Anyuék azzal fogadtak tegnap, vasárnap helyett pénteken délután indulunk. Nyugatváradban és Királyváron akarnak legtöbb időt tölteni.

- Nem tudod miért?

- A kettő között vacillálnak, hova lenne jobb költözni.

- Ha már mindenáron menni akarnak, jobb lenne Királyvár, az Nyugatváradhoz képest mégiscsak majdnem fele út.

- Eljönnél meglátogatni?

- Afelől ne legyenek kétségeid, de ugye néha eljössz te is hozzánk?

- Biztosan. De ha véletlenül összeházasodunk, hol fogunk lakni?

- Mi az, hogy véletlenül? Zsófikám, te nem lehetsz másé, csak az enyém! - szorította magához.

- Jesszusom, kiszorítod belőlem a szuszt. Bízom benne én is, de soknak tűnik az öt év, ami előttünk áll.

- Szerintem ne foglalkozzunk vele, az idő mindent megold.

- Én nem fogok rajtad kívül mást szeretni - túrta kezét a fiú sűrű hullámos hajába.

- Hh, én sem rajtad kívül, de mi más történhet, mint amit akarunk?

- Dini bá' szokta mondani, utánozhatatlan drámaíró a sors. Csak reménykedjünk benne, nekünk nem drámát szán - birizgált ujjával a hajában.

- Ha ilyeneket gondolsz, félek a jövőtől. Én úgy érzem, nem választhat szét bennünket, de ha megpróbálná, vetődj bárhova, megkereslek. Bízni akarok benne, közös utunk lesz, mert nekem csak téled kellene a gyerekek! - csúsztatta kezét a lány csípőjére.

- Norbi, ezt ne. Hallod...

- Hallom, de annyira jó. Csak egy kicsit engedd meg, jó?!

- Édeske, sétáljunk, jó?

- Jó leszek, csak kicsit ne sétáljunk még. Te nem vágyódsz a közelségemre?

- De igen, csak...

- Zsófikám, szeretjük egymást, akkor meg miért akarunk úgy csinálni, mintha csak barátok lennénk?

- Ezt nem tudom jól elmagyarázni, de én még nem vagyok arra felkészülve, amire te talán igen. Meg azt is gondolom, ha szeretjük egymást, akkor más is összeköthet bennünket.

- Azt, amiről beszélsz, még én sem merném bevállalni akkor sem, ha szeretném, hogy megtörténjen. Igazad van, összeköthet bennünket más is, de nekem fontos, hogy hozzád bújhaszak, hogy puszilgathassam a nyakadat, hogy csókolózz velem.

- Ezek ellen én sem ódzkodom, csak amikor olyan erősen ölelsz magadhoz, mindig azt hiszem, hogy többet akarsz.

- Zsófikám, hogyne akarnék, ha csak rád nézek akarom, amire gondolsz, de ezt már megbeszéltük. Hidd el, nem fogok mindent elrontani türelmetlenségből.

- Figyuzzka, mindjárt fél hat, sétáljunk még kicsit, jó?

- Ha hozzád bújva kapok tőled egy elkészítő csókot, máris indulunk.

Zsófit áramütésként érintették a fiú mozdulatai. Akkora forróság öntötte el egész testét, amelyet még soha nem érzett. Először fordult vele elő, hogy rosszul esett neki a szétválásuk. Nagyot sóhajtott és próbálta terelgetni gondolatait.

- Akkor frizura igazítás és indulás - próbált mosolyogni. - Közben elmondhatnád, te jártál már azokban a városokban, ahova menni fogunk?

- Drávadban, Közugon, Riahely környékén rokonaink élnek. Drávadból mentünk át Nyugatváradra, de nem sokat láttam belőle. Közugot ismerem. Osztálykiránduláskor jártunk Királyváron is, de csak a várat jártuk be. Diákváron veletek leszek először. Na és te?

- A dunántúli részen még csak Székváron és Királyváron voltam. Mi általában az Északi-hegyvidék környékére mentünk kirándulni: a Bükkbe, a Mátrába. Alig várom, hogy induljunk. Szerintem klassz lesz!

- Szerintem is. Frankó volt tőled, hogy bevállaltad anyukád előtt az együttutazást. Apuék szombathoz egy hétre jönnek hugiért Nyugatváradra. A napot velünk töltik és este visszamennek Drávadra.

Miután Norbi hazakísérte, Zsófi szokásától eltérően hallgatag volt. Vacsora közben is épp csak a hozzá intézett kérdésekre válaszolt. Júlia próbálta faggatni, Norbival vagy velük van gondja, de arra is csak a fejét rázta mosolyogva.

- Mondjál már valamit, kincsem, te még soha nem voltál ilyen.

- Hidd el, ancyi, semmi bajom. Ne haragudjatok, de most egyedül szeretnék lenni - állt fel és felment a szobájába.

- Mit szólna ehhez? - nézett kérdően Dénesre.

- Még nem tudom mi, de valami fontos történhetett Norbi és közte. Az mindenesetre egyértelmű, szerelmes a lányod. Emlékszem rá, ilyen idős koromban mennyire nem bírtam elviselni a szüleim faggatózását. Lehet, hogy összezavarodott benne valami, de hagyni kell, hadd tisztuljon le benne. Zsófi őszinte lány, be fog bennünket avatni, ha lesz mibe. Várd meg, amíg ő kezd beszélni. Nyugodj bele, te leszel az első, aki megtudja, ha gondja van, vagy mondjuk komolyra fordul a kapcsolatuk minden téren.

- Te jó ég! Azt nem szeretném. Zsófi fiatal hozzá. Még egyetemre akar járni.

- Beszélgettél ilyesmiről vele? Felvilágosítottad őt szexuális téren?

- Beszélgettem, de még csak olyan szinten, hogy milyen veszélyei vannak az alkalmi kapcsolatoknak. Először szerelmes, nem gondoltam rá, hogy komolyan kell vennem a kapcsolatukat.

- El kell beszélgetned vele, de ne rohand le. Csak óvatosan. Ne a kapcsolatukra kérdezz rá, hanem annak kapcsán próbáld megközelíteni a témát.

- Rendben. Átgondolom és mielőbb sort kerítek rá, nehogy elkéssünk.

Zsófi ez idő alatt magába roskadva töprengett. Érezte, ma valami olyasmi folyamat indult be köztük, amit nem fog tudni leállítani. Igaz, elsősorban Norbi tud úgy bezsongani, hogy alig képes uralkodni magán, de őt is magával sodorja. Neki is nagyon jó, amikor magához szorítja, úgy simulnak egymáshoz, hogy még a légzését is érzi. Először megijedt, amikor mellei neki-

feszültek Norbi mellkasának, de már élvezi a bizsergető érzést. Ma meg csókolózás közben, amikor simogatták egymás hátát, ágyékánál érezte Norbi ágyéka kidudorodását. Ez már biztosan azt jelenti, hogy egyszer csak arra kéri, amit ő még nem akar. De vajon tényleg nem akarja? De talán igen, csak fél, és erősebb benne a tilalom, nekik még nem szabad. Akkor is rossz eltávolodni ilyenkor tőle és most is egészen kimelegszik a gondolattól, milyen jó volt a karjában lenni, hozzásimulni. Ó, de nagyon jó volt. Felállt, muszáj lesz lezuhanyoznia, hogy meg tudjon nyugodni.

Egészen langyos, majdnem hidegvízzel permetezte magát. Felfrissülve képes volt higgadtan gondolkodni: igen, minden nagyon jó, csak nekik még nem szabad. Még az érettségiig is van egy évük és az egyetem. De hogy beszélhetné ezt meg Norbival annál jobban, mint ahogy már megpróbálta. Pedig meg kell értetnie vele. Kár, hogy anyukájával ezt nem beszélheti meg. Nem, mert talán még el is tiltaná Norbitól. Azt nem bírná ki. Szereti őt, de ha megtenné, biztosan szembeszállna vele. Norbival kell egyezsége jutniuk. Az elképzelhetetlen, hogy ne csókolózzanak, ölelkezzenek, ne simogassák egymást.

Hülye helyzet. A neten nem kutakodhat, mert még soha nem zárta el anyukája elől a gépét. Áá! Vágott agyába, vannak neki ilyen témájú könyvei, azokat böngészheti kedvére, anélkül, hogy észrevenne bármit. A könyvespolchoz ment, három könyvet vett magához, kiült velük a kicsi erkélyre. Az egyedül az övé, ott nem lepheti meg az anyukája.

TIZEDIK FEJEZET JÚLIA CSALÓDOTTSÁGA

1.

Júlia aggódott, felelőtlenség volt beleegyezni a közös nyaralásba. Három hétig lesznek négyesben, kivédhetetlen, hogy ne legyen külön programjuk a fiataloknak, amikor bármi megtörténhet majd köztük. Dénesnek nem tetszett az elképzelése, hogy előre fixálják le elvárásait egymással szemben. Végül azzal a feltétellel egyezett bele, ha Júlia felnőttként kezeli a fiatalokat éppúgy, mint a témát. Júlia másnapra beszélte meg Zsófival a közös beszélgetést. Zsófi rossz érzéssel ült be a nappaliba.

- Gondolom, egyértelmű, a témánk az utazás. Lehet, hogy kicsit körülményes leszek, de úgy látom jónak, beszéljük meg, mi az elvárásunk egymással szemben. Előre bocsátom, örülök Zsófikám, hogy nyílt és őszinte vagy velünk Norbival kapcsolatban. Ennek köszönhetően tisztában vagyunk vele, hol tart a kapcsolatotok. Nem hagyom figyelmen kívül az örök igazságot, ha tiltva nevelsz, hazugságra tanítasz. Megbízunk bennetek, de tudnotok kell, az elkövetkező hetekben az éjszakát leszámítva mindig együtt lesztek, ami felgyorsítja a köztetek történeteket. Ennek ellenére nem akarunk a sarkatokban lenni, de az sem lenne jó, ha valami nem kívánatos történe, mert azzal tönkretelhetitek a jövőtöket. Ezt azért tartom fontosnak figyelmetekbe ajánlani, mert Norbit nem ismerem eléggé, de neked Zsófikám ő az első szerelem az életedben és ezen a téren nem rendelkezel semmiféle tapasztalattal. Nehéz dolog a szerelem, aminek buktatóiba belefut sok felnőtt is. Nem tudom, mennyire voltam érthető, de ezzel kapcsolatban szeretnék tudni, hogy gondolkodtok, mi a véleményetek? - pillantott Dénesre, aki elmosolyodva bólintott.

Kis hallgatás után Norbi szólalt meg:

- Szerintem pontosan értem Júlia nénit. Nekem is Zsófi az első komoly kapcsolatam. Szeretek a lányokkal évdni, randizgattam is egyszer-kétszer ezzel azzal, de egyedül Zsófi érintett meg annyira, hogy akarjak vele járni. Tudom, komolytalannak hangzik tőlem, de biztosan érzem, nekem életre szólóan van szükségem őrá. Tudjuk, fiatalok vagyunk még, sok-sok tanuló év és egy tervezett költözködés áll előttünk, amik mind-mind szétválaszthatnak minket, de nem fogjuk engedni! Harmadrészt, rendkívül örülök, hogy elmehetünk Esztinkóval Júlia néniéssel. Becsületbeli ügy, hogy ne éljünk vissza Júlia néniék jóindulatával. Ráadásul, apu fejére sem hozhatok szégyent - mosolyodott el.

- Szóval, értsük úgy, diplomaszerezés után akartok összeházasodni?

- Nem feltétlenül, anyukám. Norbit annyival egészíteném ki, ha nem szakít szét bennünket a távolság, az utolsó évben összeházasodunk. Akkor már jöhet a baba is, ha akar. Magamat ismerve, tudni fogjátok, ha valami fontos történik köztünk - nézett elmosolyodva Norbira.

- Eleinte furcsálltam, hogy úgy történnek köztünk az események, mintha mindig velünk lennének Júlia néniék, de Zsófit jobban megismerve, elfogadom - mosolyodott el. - Még azt is mondhatom, tetszik ez a tulajdonsága. Építeni lehet rá. Sőt, megkönnyít köztünk sok mindent. Pontosan felmérhetem, hányadán állunk egymással.

- Szóval, száz szónak is egy a vége, megfontoltak vagytok, nekünk nincs félnivalónk - szólalt meg Dénes.

- Erre ígéretet teszünk, ugye Norbi? - mosolygott a fiúra, aki határozott igennel erősítette meg a lány szavait.

- Sok csomagotok lesz? - nézett Dénes kérdően Norbira.
 - Két bőrönd biztosan és hugi iskolatáskája, amibe annyi kedvencét pakolhatja el, amennyi belefér - mosolyodott el.
 - Jó lenne, ha előző este áthoznátok mindent, hogy kényelmesen elrendezhessük és reggel időben indulhassunk. Esztinkóka meddig szokott aludni?
 - Hozzá nem kell alkalmazkodni, akkora benne az izgalom, szerintem aludni is majd csak a kocsiban fog.
 - Ezek szerint indulhatunk reggel hatkor?
 - Természetesen.
 - Akkor a családi tanács berekesztve - állt fel Dénes nevetve.
- A két fiatal indult fel a tetőteraszra. Zsófi nehezen oldódott.
- Ne legyél már olyan komoly - karolta át a lányt.
 - Olyan ciki. Te biztosan dedósnak tartod anyutól a dolgot.
 - Nem. Zsófikám, nem csak mondtam, tényleg megkaptam aputól én is az ukázt. Sokkal jobb így, mintha állandóan a sarkunkban lennének, nehogy olyasmi történjen, amit ők még nem szeretnének.
 - De zavar anyu túlóvatoskodása.
 - Az anyukák már csak ilyenek - mosolyodott el Norbi. - Júlia néni mérsékelt volt anyuhoz képest. Legszelídebb fenyegetése az volt, kitekeri a nyakamat, ha panasz lesz a viselkedésemre veled kapcsolatban.
 - Akkor spuri az asztal túloldalára, te nevetlen kamasz! mondaná Péter bá' - puszilta meg nevetve Zsófi.
 - Az a ronda erkölcsöcsősz, aki minden tornaóra előtt ott örökdi, nehogy átkukkolhassunk az öltözőtökbbe? - kajánkodott Norbi. - Különben el ne hitesd magaddal, hogy ilyen olcsón megúszod - vont a magához. - Alig várom a holnaputánt. Zsófikám, olyan jó lesz mindig veled lenni - hajolt hozzá, hogy behajthassa az adósságát.
 - Nekem is, de most már ne ravaszkodj, gyérünk a túloldalra!
 - Csak még azt áruld el, ha módunkban áll majd, mersz velem kettesben kirándulni?
 - Azt hiszem, igen, de mire gondolsz pontosan?
 - Kerülgetem kicsit a témát, mint macska a forró kását. Este a szokottnál jobban hiányoztál. Csak ültem az ágyamon és az járt a fejemben, a srácok minden hétfőn reggel azzal hecceltek, kivel töltöttem a hétvégét? Miért nem próbálom ki, milyen klassz csajjal aludni. Szóval azon töprengtem, vajon te mernél-e velem?
 - Nem értem pontosan a kérdést, hiszen mi még nem tartunk ott.
 - Te nem tudod elképzelni, hogy fiú és lány együtt aludjon minden komoly történés nélkül?
 - Veled nem. Félnék, hogy a hevességed belesodorhat olyanba, amit még nem akarok.
 - Pedig, ha az lenne a tét, akkor igen, ha a simizésen kívül más nem történhet, biztosan be-tartanám.
 - Abban az esetben talán belemennék, de még nem most.
 - Szerinted időhöz van az ilyesmi kötve?

- Nálam nem időhöz, hanem ahhoz, hogy stabilnak érezzem a kapcsolatunkat.
- Mi nálad a stabil kapcsolat feltétele?
- Mondjuk például az, hogy túléljen egy komoly nézeteltérést.
- Zsófikám, ha köztünk nem lesz olyan, feleségül sem jössz hozzám?
- De igen. Ha öt-hat évig nem lesz ilyen, boldog örömmel - puszilta meg nevetve.
- Addig csak csókolózni akarsz velem?
- Nem, de négy hónap kevés a komoly dolgokhoz.
- Szerintem ez butaság.
- Lehet, de ha nem fogod azonnal kezébe az ütőt, bedobom a durcát.

2.

Dénes háromnegyed hat után kanyarodott be Norbiék háza elé. Krisztina jött ki, egy nagy táskát hozott, ami száraz és egyéb süteményekkel, sült húsfélékkel, füstölt, házi kolbásszal volt megrakva.

- Ejnye, nálatok kihalt az erősebbik nem? - szorította be a csomagtartóba.
- Laci tegnap délután óta műt, Norbi Esztinkóval harcolt, hogy ne akarjon több játékot magával vinni, ezért kicsit megkésett a készülődéssel, de percek kérdése és itt lesz - ölelte magához az álmos szemű kislányt. - Ugye betartod, amit ígértél? - puszilgatta.
- Igen, majd meglátja Norbincs, jó leszek. De azért szomorú vagyok, amiért a nagy alvós babámat nem engedte elhozni.
- Igaza volt kicsim. Tudod, hogy arra a babára vigyázni kell, mert a nagyika nem tud neked több olyat venni.
- Az autóban is tudok rá vigyázni.
- Épp az imént ígérted meg, hogy jó leszel és máris vitázol velem. Ül be szépen az autóba. Nézd, Dini bácsi milyen klassz helyet csinált neked.
- Én fogok a párnás székben ülni?
- Bizony te, kis prücsök. Adj szépen puszt anyucinak és gyere, drága, hadd szíjazzalak be.

Megérkezett Norbi. Amíg búcsúzkodtak, Dénes beállította a GPS-t. Nagy integetések közepette elindultak. Amint kikanyarodtak az utcából, Esztinkó mély álomba zuhant.

- Jó helyetek van hátul? - nézett hátra Júlia.
- Igen, remek.

Annyira elfoglalták magukat, egy-kettőre Drávadon voltak.

- Norbi, szerinted hol érdemes itt megállnunk? - szólt hátra Dénes.
- A hídnál, ahol a Duna, a Rába és a Dráva egymásba ömlik. Én órákat tudok ott tölteni. Menjünk tovább két utcával és egy jobbra kanyarral oda érünk ki.

Amíg Júlia Zsófival a hűtőtáskákból reggelit varázsolt elő, Dénes Norbival összeállította a kempingasztalból, -székekből az étkezőt. Bereggeliztek, Norbi navigálásával egy nagyot sétáltak. Egyszer csak Esztinkó hatalmas csatakiáltással futni kezdett. Norbi és Zsófi utána eredtek.

- Kereszt, megjöttünk! - futott oda a meglepett középkorú asszonyhoz, aki egy üzletből lépett ki.

- Szia, csillagom, ti hogy kerültök ide? A jövő hétre vártunk benneteket.

- Csókolom Kató néni! - állt meg Norbi. - Nem keresztanyuékhoz jöttünk, csak átutazóban vagyunk. Reggelizni álltunk meg. Bemutatom Kató néninek a kislányt, akivel járok - nézett Zsófi.

- Súlyom Zsófia vagyok - mosolygott Zsófi zavartan.

- Szia, angyalom, én Gáncs Árpádné, Kató néni vagyok, Norbi keresztmamája.

- Ők meg Zsófi anyukája, apukája - mutatott Esztinkó rájuk és indultak feléjük.

Bemutatkozás után Kató meg akarta őket hívni magukhoz, de Dénes udvariasan elmagyarázta, hogy kerültek oda, ahova tartanak. Elköszöntek és visszasétáltak a kocsihoz. Nyugatváradig még egy parkerdőszerűségben megálltak fényképezni, sétálni. Dél volt, mire a városba értek. A nyugatvárad hegység lankáira épült városnegyedben kerestek szállást maguknak. Kipakoltak a kocsiból és a háziak útbaigazításával elmentek ebédelni egy családi kisvendéglőbe. Ebéd után Júlia fáradtnak érezte magát, ők hazasétáltak Dénessel, a három fiatal elment felfedezni a környéket, amiről annyit tudtak: a várostól délre, illetve nyugatra elterülő dombvidék, Nyugatvárad üdülőövezete. Séta közben Esztinkó megcsodálta a városnéző kisvonatot, az elektromos buszt, kisautót. Mindegyikbe be akart ülni. A trolival mentek pár megállót. Innen csodálták meg a dimbes-dombos fák sűrűjében megbúvó színes villákat, hús verandáikat.

- Minden ház egy elvarázsolt mesebirodalom - nézte Zsófi elmélázó tekintettel a hol itt, hol ott felbukkanó házakat.

- Igen az - jegyezte meg Norbi kurtán.

- Bocs, Norbinckám. Első fellángolás volt, ne haragudj! Itt talán meg sem tudnál látogatni - fogta meg a kezét.

- Azt nem bírnám ki, de sokkal ritkábban, mintha közelebb lennél, az biztos, de sajnos nem te döntesz. Ráadásul lenyűgözően vonzó a környék.

- Egyharmad részt én fogok. Meglátod, ezer kifogásom lesz majd.

- Édes vagy! - fogta meg most ő a lány kezét.

Olyan meleg szorítással tartotta kezében, hogy Zsófi kábulatában egészen mellé húzódott. Közben hallották, a következő megállónál lehet felsétálni a város legifjabb, fából készült kilátójához.

- Hugi, gyere, itt leszállunk és gyalog megyünk tovább.

- És ti hol fogtok fényképezni? - fogta meg a bátyja kezét.

- Majd fent, onnan lehet mindent jól látni.

- Ugye nem baj, ha előre futok?

- Nem, de csak látóhatáron belül, és ha kereszteződés van, megvársz bennünket.

- Okesz, úgy lesz! - iramodott neki az enyhén emelkedő körútnak.

- Most úgy érzem magamat, mint egy komoly anyuka - mosolyodott el Zsófi.
- Akkor ballagjunk a kiscsaj után szépen, öregesen - mókázott Norbi.
- Nézd, milyen gyönyörű itt minden!
- Lesz mit lencsevégre kapnunk, kis anyukajelölt. Hugi állj meg!
- Már úgyis meg akartam, mert megfájdult a lábam - ballagott vissza hozzájuk.
- Nézd csak, ott egy pad, csücsülj le, amíg mi fényképezünk.
- Jó, de utána segíts majd nekem is - mondta ásítva.

Mire mindent megörökítettek, Esztinkó mély álomba szenderült. Norbi a karjában vitte vissza a szálláshelyükre. Júlia megijedt, hogy valami baja történt.

- Ne aggódj, anyukám, csak az álomtündérek rabolták el tőlünk.
- Annyit szaladgált, nem csoda, hogy kifáradt. Leteszem őt aludni, mindjárt jövök - mondta Norbi.
- Vacsorázni kéne neki előbb - nézte a bátyja vállán alvó kislányt Dénes.
- Majd bepótolja. Hiába kelteném fel, ilyenkor úgysem lehet belediktálni semmit - indult át a szobájukba.
- Ne menjek segíteni? - szólt utána Zsófi.
- Nem lenne rossz. Nehéz ilyenkor levetköztetni a kisasszonyt.

3.

Másnap a Belvárost vették célba. A pár mondatos ismertetőt Norbi vállalta magára.

- A hármaskorú évszázadok építkezésének eredménye. A három méter széles falat bástyákkal erősítették meg. Északon és délen szekérrel járható kaput nyitottak rajta. A fal előttünk álló sétánnyá kialakított részéről nézhetjük meg a város régi védelmi rendszerét. Végig-sétálunk rajta?
- Természetesen, indulhattok!
- Nem vagy fáradt, aranyom? - nézte Dénes a sápadt asszonyt.
- Kicsit talán igen, de szeretném látni.
- A Színház utca mögött juthatunk el a Megyeháza udvarára, majd onnan a Fő térre vezető vasbeton kapuig, ami a városfalat áttörve épült a huszadik században. Amíg a kapuhoz érünk, az evangélikus templomról beszélnek: ezerkilencszázhuszonegyben a trianoni békeszerződés után az osztrákok és történészek által szorgalmazott népszavazás eredményét - a város és környéke Magyarországhoz tartozik - a harang mély, öblös kondulása jelezte a lakóknak. A nap azóta a város ünnepe, amit emléktörvénybe foglaltak. Továbbhaladva eljutunk az előkapuhoz. A tizennegyedik-tizenhetedik század között kialakult megtört vonalú utca a Tűztorony védelmét szolgálta.
- Amit mi a nagyokat pislogó prücsökre és Júliára való tekintettel majd csak holnap nézünk meg. Most irány ebédelni! - adta ki a jelszót Dénes.

Ebéd után Júlia és Esztinkó lefeküdtek aludni. Dénes a két fiatallal bement Nyugatvárad belvárosába alaposabban körülnézni. Elsétáltak a Petőfi térre. Az itt látható színházat a tizen-

kilencedik században építették. Amit ugyancsak Petőfi Sándorról neveztek el. Az a legenda járja: a tér nevezetes épületében, a Régi kaszinóban három alkalommal adott Liszt Ferenc hangversenyt, aminek egyikére az akkoriban itt katonáskodó Petőfi kiszökött a kaszárnnyából, hogy meghallgathassa a világhírű művész zongorajátékát.

Innen átmentek Magyarország leghosszabb terére, a Deák térre, ami Európában is az előkelő második helyet foglalja el ebben a tekintetben.

- Az itt csordogáló Rák patakot a tizenkilencedik században fedték le.

- A csodálatos parkot nézve, hihetetlen, hogy a lábunk alatt patak csörgedezik - mélázott el Zsófi.

Körbesétáltak a téren. A két fiatal itt is mindent megörökített. Mivel kiruccanasuk belenyúlt a vacsoraidőbe, járművel mentek vissza a szálláshelyükre, ahol meglepetés várt rájuk, mert Júlia Esztinkóval ínycsiklandó vacsorát készített.

A másnap nem szándékuk szerint alakult, mert Júlia ismét gyengélkedett. Így alkalma nyílt Norbinak húga kérésének teljesítésére, játszóteret kerestek, amit három utcával arrébb meg is találtak. Amíg Zsófi és Norbi fényképeztek, a kislány minden fából készült játékot végigpróbált. Alig tudták elcsalogatni onnan.

A Fő teret másnap járták körbe, ahol minden ház műemléképület. A tizenharmadik században épült templomot nézték meg tüzetesebben, ami történelmünk során három koronázás és öt országgyűlés színhelye volt. Innen az ötvennyolc méter magas Tűztoronyhoz mentek.

- Egyes muzeológus szerint az alsó, szögletes rész Árpád-kori építmény, mások szerint a tizennegyedik századból való - magyarázott Norbi -, de az tény, évszázadokon át szolgálta a város biztonságát. Innen figyelték az ellenség, a nagyméltóságú látogatók érkezését, és azt, hogy a város területén hol üti fel fejét a tűz.

Belső csigalépcsőn mentek fel az árkádos, reneszánsz körerkélyre, ahonnan eléjük tárult a város csodálatos panorámája. A csaknem kétszáz csigalépcsőn már csak a három gyerek ment fel az erkély betonkoszorúján lévő őrtoronyba, ahonnan a várost övező környéket kaphatták lencsevégre. Lementek, kissé távolabbról csodálták a torony felső részét, a rézkupolát a nyitott lámpással.

- Hugi, figyelj még egy kicsit, hadd fejezzem be, jó? - fogta meg a kezét a kavicsokat rugdosó kislánynak.

- Jó, de ugye elmegyünk még arra a játszóra, amit Zsófi talált meg nekem?

- Ha most szépen figyelsz rám, délután odamegyünk. Szóval a torony melletti barokk stílusú ház a város egyik legszebb palotája. Ennek a háznak tizenötödik században élt lakói fogadták és látták vendégül a Bécset ostromló Mátyás királyt. Én ennyit jegyeztem ki az útikönyvből. De amint látom, többre nem is lenne kapacitás. Ej-ej, hugi, mondd, hogy megyünk mi délután játszótérre, amikor máris gyufaszállak támogatják a szempilláid? - puszilta meg a nagyokat pislogó kislányt.

- Addig nem alszom el. Otthon nem is szoktam délután aludni.

4.

A hét további napjain már csak környékbeli sétákat tettek, Esztinkóval a játszótérre mentek. Utolsó előtti nap Zsófi javasolta, menjenek el a közeli kilátóba, de Norbit kivéve, nem aratott sikert az ötletével. Júlia bátorította őket, menjenek el hárman. Esztinkó sírásra görbülő szája láttán Dénes szólalt meg:

- Ne vigyétek el akarata ellenére. A játszóra nem tudom elvinni, mert Júliával ebédet főzünk, de ha benne vagy, prücsök, a Gazdálkodj okosan-ban párszor kiverlek - mosolygott a kislányra.

- Engem ugyan nem! - élénkült fel.

- Majd meglátjuk. Hozd csak elő gyorsan. Ti meddig szándékoztok elmaradni?

- Az erdön átvágva jó két óra az út. Közben megpihenünk kicsit - nézett Norbi az órájára -, legkésőbb négyre itt vagyunk.

Júlia telepakolt egy táskát étellel-itallal. Bár kényelmes aszfaltút visz át a dimbes-dombos vidék tiszta levegőjű erdein, Zsófiék a közelében lévő ösvényt választották. Norbi átkarolta a lányt, andalogtak.

- Hol a kezed? Itt is érvényes ám a demarkációs vonal betartása! - tolt ujjait lejjebb a melle alól.

- Ne legyél már olyan szigorú - puszilt a nyakába.

- A bizalommal csúnya dolog visszaélni.

- Csúnya, de amikor olyan jól esik - vont szorosan magához. - Nézd csak, mindjárt kiérünk valahova, ritkul az erdő.

- Ó, tényleg! Ilyen hamar odaértünk volna?

Nem a kilátóhoz, még csak egy tisztásra értek. Zsófi órájára nézett, majdnem dél volt.

- Szerintem kajáljunk - segítette le a fiú hátáról a táskát.

Letelepedtek. Ettek, ittak. Miközben Zsófi pakolta össze a maradékot, Norbi átkarolva ült mellette.

- Evés után jöhet a pihizés - dőlt el a lánnyal.

- Norbi nee, menjünk fényképezni.

- Fogunk, csak egy kicsit romantikázunk előtte. Zsófikám, egy hete csak röpke csókokra volt alkalmunk.

- De Norbi, így fekve?

- Így még nem csináltuk, pedig izgi lehet. Gyere, próbáljuk ki?!

- Ha ilyeneket csinálunk, mindig lelkiismeretfurdalásom van anyuval szemben.

- De Zsófikám, édesem, ez butaság. Neki biztosan nincs veled szemben, amikor Dini bá'-val szerelmeskednek.

- Jó, de ő már felnőtt nő.

- Szerinted ez nem volt buta érv? Nem az a fontos, hogy szeretjük egymást?

- De igen, csak...

- Nincs csak, bújj ide gyorsan hozzám, mert nem tudom mit teszek veled, ha állandóan alkudozol velem - puszilta, ahol érte.

Zsófi szabadulni próbált, de Norbi szenvedélye hamar magával ragadta. Egész teste bizsergett a fiú simogatásától.

- No-Norbii, me-me-menjünk to-tovább - kérlelte.

- Édes dadogós szerelmem. Merj itt maradni nálam. Olyan izgalmas egymáshoz simulni. Ne félj annyira, drága?! Add az ajkad és érezni szeretném az ujjacskáid birizgáló játékát a hajamban. Ez az, imádom, ahogy csinálod.

Percekig csókolóztak, majd Zsófi megmozdult karjában.

- Megint menekülni akarsz?

- Nem, jó hozzád simulni, de már tényleg mennünk kéne.

- Annyira szeretném, ha egyszer végre mernéd, a szavaiddal élve, cikisen érezni magadat a karomban. Hallod, drága, csak egy kicsit?!

- Jó, de még nem akarom.

Hanyatt feküdtek. Norbi kezébe vette Zsófi pici kezét és hogy levezesse feltörő vágyát, erősen meg-megszorította.

- Képzeld el, januárban kistesóim lesznek. Azért van anyu mindig rosszul, mert babákat vár.

- Kistesóid? Jesszusom! Én már Esztinkót is kicsinek érzem magamhoz.

- Elsőre én is meglepődtem, de anyut azzal győzte meg Dini bá', én egy-két éven belül önálló életet élek és ők még fiatalok. Mire nyugdíjasok lesznek, a tesóim is felnőnek.

- Azért kicsit irigyellek, mert emlékszem rá, mennyire szerettem hugit tologatni a baba-kocsijában. Szedelőzködjünk, drága, mert mindjárt egy óra - ültek fel.

Meglepődtek, hogy mindössze tíz percre voltak a kilátótól. Jó pár fényképet csináltak a tetőteraszok mindkét szintjéről. Négy órára értek vissza. Esztinkó türelmetlenül várta őket a kapuban. Épp csak lepakoltak, lezuhanyoztak és indultak vele a játszótérre.

5.

Vacsora után Júliáék szokásuktól eltérően nem vonultak félre, beültek a nappaliba. Zsófi anyukája komolysága láttán sejtette, most következik Norbinak a feketeleves. Nem tévedett, Júlia némi torokköszörülés után megszólalt:

- Lehet, hogy korainak tartjátok még a véleménynyilvánítást, de szeretném tudni a véleményeket. Nekem annyira tetszik úgy a város, mint a környéke, ki merem jelenteni, szívesen élnék itt.

Mivel mindketten hallgattak, méregette Dénes eltűnődő, Zsófi értetlenkedő arckifejezését.

- Hallgatásokat vegyem néma tiltakozásnak? - kérdezte már-már reményvesztetten. - Szóaljak már meg! - nógatta őket.

Zsófi mellkasa összeszorult, legszívesebben felállt volna, hogy Norbival együtt elhagyja a nappalit. Végig sem merte gondolni, mit gondolhat, érezhet ő most ezekben a percekben. Nem hagyhatja cserben, hiszen ígérete van rá, harcolni fog kettőjük érdekéért. Ki kell ötlenie valami meggyőzőt. Még hozzá nem támadóan, mert nem lenne jó vesztesként kikerülnie belőle. Dénesre nézett, de annyira magába zárkózott, tőle ezúttal nem remélhetett segítséget. Végül elszánta magát, megszólalt:

- Tetszik a környék, magával ragadóak a tüneményes villák. Nyaralni boldog örömmel jönnek ide bármikor, de idegennek érzem itt magamat. Az emberek udvariasan távolságtartóak. Akkora a különbség Pest és Nyugatvárad között, amit szerintem én képtelen lennék megszokni. A másik gondom, én pestinek érzem magamat akkor is, ha a körülményeket időnként

kritizálom. Nem tudnék a szülővárosomtól teljesen elszakadni. Biztos vagyok benne, szükségem lesz rá, hogy időnként elmenjek oda, körüljárjam a gyerekkorom, fiatalságom színhelyeit.

Júlia lehangoltan hallgatta a lányát. Már biztos volt benne, Dénesnek sem egyezik vele a véleménye. Ránézett, a döntésére várt. A férfi nagyot sóhajtva szólalt meg.

- Nehéz a döntés. Őszintén mondom, nehezen mondok nemet a felvetésedre, de Zsófinak igaza van. Ide születni kell, hogy az ember ne turistának, vagy ufószerűségnek érezze magát állandóan. A szállásadóinkból is csak a vendégnek kijáró udvariasságot tudom kicsalni, pedig tisztában vannak az elképzelésünkkel. Te hallottál tőlük egyetlen biztató szót? Mert én nem.

- Én sem, de Pesten mennyivel különb ebben a tekintetben?

- Annyival feltétlenül, hogy mi odaszülettünk, nekünk az a város jelenti azt, amit az itteni lakóknak Nyugatvárad. Persze ez a dolgok érzelmi oldala, ennél sokkal komolyabb érv szól amellett, hogy Zsófi álláspontját képviseljem és Pesthez a lehető legközelebb próbáljunk új otthont találni. Amíg hallgattam, a jövőnk járt a fejemben. Komolyan gondoltam, amiről már nem egyszer beszélünk. Nem akarom ott hagyni a biztosat a bizonytalanért. A cégnél az utolsó szögig ismerek mindent. Álmomban fújom a gyártási folyamatokat, a technológia minden előnyét, hátrányát, aminek a megreformálását szándékozom megvalósítani újításaimmal. Kísérletezésre engedélyt kapok a szabadalmaztatás előtt, ezt már letisztáztam a vezérrel. Ahhoz pedig napokra, de inkább hetekre lesz szükség. Innen nem járhatok fel naponta. Nem azért kezdtem új életet, hogy ingázó férj, apuka legyek. Be kell látnom, a munkám engem Pesthez köt.

Zsófi fellélegezve hallgatta Dénest, izgatott kíváncsisággal várta anyukája véleményét. Júlia maga elé nézve hallgatott jó pár percig, majd lehangoltan legyintett:

- Igazad van. Csak a csalódottságommal tudnék mit kezdeni. Kár volt idejönni. Biztos vagyok benne, évekig a környékről fogok álmodni, de azt én sem szeretném, ha napokig, hetekig kéne távol lenned tőlünk.

- Ne szomorkodj, nincs semmi veszve, szép helyek vannak máshol is az országban.

*

Péntek reggel érkeztek meg Norbi szülei. Jó hangulatban töltötte a napot a két család. A kertben napoztak, beszélgettek, miközben bográcsban rotyogott az ebédjük. Ebéd után sétáltak a környéken. Esztinkó boldog örömmel mutatta meg a játszóteret, amit annyira megkedvelt. Este pityeregve bár, de örömmel ült be a kocsiba a nagy alvó babájával, amit anyukája elhozott neki.

Miután elmentek, Júliáék összecsomagoltak, bepakoltak a kocsiba, hogy reggel aztán időben a lovak közé csaphassanak. Norbi már négy órakor útrakész téblábolt a teraszon. Megörült, amikor a lány szobájából mocorgást hallott. Kisvártatva meg is jelent:

- Szia, Norbi, mióta vagy kint?

- Szia, te édes, álmos kis angyal! Kábé negyedórája. Lenne kedved egy búcsúsétához?

- Naná! - élénkült fel.

Dénes jött ki hozzájuk:

- Az utazás izgalma kergetett ki benneteket az ágyból ilyen korán?

- Engem biztosan - bólintott mosolyogva Norbi.

- Engem a meleg. Rossz éjszakám volt, alig aludtam. Épp arról beszéltünk Norbival, jó lenne egy utolsó sétát tenni, amíg alszotok.

- Anyukád még az igazak álmát alussza, úgyhogy semmi akadály, de ne maradjatok el sokáig.

- Egy órán belül itt leszünk - nézett az órájára Zsófi.

Az utcára érve ismét ő szólalt meg:

- Tényleg megkedveltem a várost. Legfőképpen a környéket. Örömmel jönnek ide nyaralni, de nélküled biztosan nem lesz hozzá kedvem.

- Annyira drága vagy, muszáj, hogy megcsókoljalak - állt meg magához vonva a lányt.

- Édeske, nyílt utcán vagyunk.

- Ott bizony, ahol egyetlen lélek nincs ébren rajtunk kívül.

- Nana, Dini bá' neked senki?

- Ha valaki, hát ő nem leselkedik utánunk. Frankó fickó, egészen megkedveltem őt. Igazad volt, csuda klassz, hogy felnőttként, de mindenképpen partnerként kezel bennünket - vette birtokába a lány ajkát.

Továbbsétálva a játszótérnél egymásra néztek:

- Még ez is a szívemhez nőtt az egy hét alatt - jegyezte meg Norbi.

- Nekem is. Vagány kishúgod van, megörökítettem pár felvételen.

- Ezentúl nem úszom meg, Pesten is el kell vinnem őt a ligetbe.

- Nem a világ vége, egy járművel ott vagytok.

- Ez rosszul esett. Nagyon idegenül hangzott tőled.

- Jól van, biztosan lesz olyan is, hogy veletek tartok.

Közben visszaértek a szálláshelyükre. A reggeli már az asztalon volt. Miután elfogyasztották, elbúcsúztak a háziaktól. Júlia vált meg legnehezebben a várostól. Könnybe lábadt a szeme a Nyugatvárad tábla láttán.

- Bocsánat. Csodálatos volt reggelente a dombtetőről végignézni a környéket.

- Királyvár környékén is lehet hasonló élményben részünk.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

KIRÁLYVÁR

1.

Alig háromnegyed óra alatt Közugra értek. Keresniük sem kellett, még útközben rátaláltak a nekik legideálisabb szálláshelyre: egy kisvendéglő kertjében, ahol közös teraszról három külön bejáratú szobát vehettek ki. Mindháromhoz tartozott fürdőszoba. Az ablakok a Közug-hegységre néztek.

Miután behurcolkodtak a kocsiból, megebédeltek a háziasan elkészített választékból. Ebéd után Júlia lepihent, Dénes a laptopján bogarászott. Zsófiék bementek a városba.

- Kijegyzeteltem pár dolgot a Wikipédiából, ebben a kellemesen árnyas parkban leülhetnénk kiválasztani, mit érdemes megnéznünk.

- Jaj, de édi! - nézett körül Zsófi, majd leült Norbi mellé.

A főteret és környékét jelölték be. Norbi továbblapozva szólalt meg:

- Nézd, ezt is a netről töltöttem le. A Kék-túra útvonala, ami a főtérről indul, de úgy néz ki, sajnos, nem lesz rá szükségünk.

- Ebben ne legyél annyira biztos. Ha anyu többet pihen, mint sétál, elmegyünk ketten, de előre bocsátom, nagy túrára ne számíts.

- Klassz lenne! Este átböngésszük veled és kijelölünk belőle egy rövidebb szakaszt. Odass! Mekkora adag fagyikkal jönnek ki a cukrászdából! Kóstoljuk meg - mentek be.

- Isteni fincsi! - lelkesedett Zsófi.

- Olyan eltűnődő az arcod, min töprengsz közben?

- Azon, vajon megfordult-e a fejedben, ha hat év múlva együtt leszünk, hol lenne kedved élni velem, mint férj és feleség, Pesten vagy vidéken?

- Elszomorít, hogy te ennyire nem bízol az együtt maradásunkban. Különben, ahol majd a szívem hölgye óhajtja - válaszolt lehangoltan.

- Norbincs, igazán, nem akartalak megbántani. Bízom benned, a kapcsolatunkban, de azért nem merem még magamban sem tutira venni, mert félek a csalódástól. Hogy is fogalmazzak, nehogy megsértselek, szóval, nem tőlem hallod először, életem során te vagy az első családon kívüli kapcsolatom. Annyira szeretlek, az életem részének érzlek. Azért tudtalak a bizalmamba fogadni. Próbálsz engem megérteni?

- Próbállak, de nehéz. Zsófi, épp te mondtad nem rég, a negatív gondolatok bevonzzák a rosszat.

- Igaz, de bennem nincs negatív érzés. Visszatérve az eredeti kérdésemre, te nem ragaszkodsz Pesthez?

- Én mindig hozzád fogok ragaszkodni - karolta át.

- Ó, Norbi, lehetnénk már öt évvel idősebbek!

- De sokszor kívánom én is ezt magamban. Ugyanúgy félek az elkövetkezendő évektől, mint te.

- Akkor biztosan megértesz. Bízunk benne, jó próbaidő lesz az eljövendő közös életünkhöz.

- Én a bizonytalanságotól tartok. Abban biztos vagyok, egyikünk sem fog hűtlenkedni. De belém ülteted a kisördögöt. Próbáljuk meg rövidre zárni ezt a sóhajjal teli beszélgetést.

- Szerintem is. Van még egy évünk. Te tudod, merre van az arra, amerre visszajuthatunk az apartmanba? - nézett körül.

- Tudom, séta közben memorizáltam.

A másnapot újból kettesben bolyongták végig, mert Júlia még a szobájukból is csak enni jött elő. Harmadnap mentek be a belvárosba. Ezúttal is Norbi vállalta az idegenvezetést. A város régmúltját bővített tömondatokban foglalta össze, miszerint:

A város történelmi múltja az ókorra húzódik vissza, aminek ékes bizonyítékai: a Közugfalván, a város környékén feltárt villagazdaságok, valamint Közug délkeleti határában húzódó Borostyánút. A település a nevét egy Árpád-kori várról kapta, melynek maradványai az egyik csodálatos panorámát nyújtó kilátónál tekinthető meg. Közug sokszor töltött be jelentős szerepet Magyarország és Ausztria múltjában. Például: a török időkben eredményesen verték vissza a török csapatokat, ezért a császár kegyeibe fogadta a várost. A külső és belső várból álló erődítmény ekkor kapta mai formáját, ami a város kulturális központja lett. A belső várban várszínház működik. A két világháború pusztítása elkerülte Közugot, ennek köszönhetően műemlékekben az egyik leggazdagabb városunk, ahol három kultúra keveredik: magyar, német, horvát. A város katonai líceumában tanult Ottlik Géza, az Iskola a határon című regény írója.

Legtöbb történelmi műemlék itt is, akárcsak Nyugatváradon, a főtéren található. Elsőként a teret uraló főtorony, amit a tizenkilencedik század végén építettek az ostrom négyszázadik évfordulójára. Mellette áll a Tábornokház, ma városi múzeum. Innen lehet felmenni a hősök tornya kilátó loggiájára, ahonnan legvarázslatosabb a belváros panorámája. Mivel Júliának nem volt ínyére a lépcsőjárás, csak a két fiatal ment fel.

- Finom fagyik és sütik vannak a közeli cukrászdában - mutatta Zsófi, hol várhatják meg őket.

- Rendben, fényképezetek nyugodtan - mosolygott rájuk Dénes.

- Ha eddig lettek volna elképzeléseid saját lurkókra vonatkozóan, anyu most elveszi a kedvedet az ilyesmitől - mosolyodott el Zsófi.

- Bizony-bizony, de helyette engedélyt kérek inkább az öröendezésre, mert nekünk direkt jól jön anyukád gyengélkedése - karolta át a lépcsősoron. - Állj már meg, használjuk ki, hogy rajtunk kívül senki nem kíváncsi jelenleg a város panorámájára.

Összeölelkeztek, de Zsófinak járt a szeme, nehogy észrevegye őket valaki.

- Ejnye, veled csókolózni sem lehet igazán?

- Nyilvános helyen nem.

Miután minden létező pontot megörökítettek, a cukrászdába mentek fagyizni, sütizni. Ezt követően fejezték be a főtéri sétát. Miközben visszamentek az apartmanba, Dénes a fiatalok további program-elképzelése felől érdeklődött.

- Norbival szeretnénk bejárni a Kéktúra egy rövid szakaszát.

- Anyukáddal úgy gondoltuk, hétvégéig maradunk, addig bőven belefér. Diákváron csak körülnézünk és megyünk Királyvárra.

- Akkor, ha Norbi nem vétózza meg, akár holnap mehetünk is - nézett rá, aki sűrűn bólogatott.

*

Júlia este összekészítette az enni-, innivalókat, úgyhogy reggel bekaptak pár szendvicset, és hatkor nekivágtak a túrázásnak, hogy a hőség előtt a kijelölt csúcson lehessenek.

- Klassz ötlet volt tőled, hogy este megkérdezted a háziakat, hol van a csónakázó tó - mondta elismerően Zsófi.

- Butaság lett volna becsattognunk a főtérre, amikor a térkép szerint itt vagyunk a közelben.

- Cuki tavacska - álltak meg.

- Lássuk, merre is indult a virtuális barátunk? - nézte a netről letöltött térképet. - Aha, nem vészes. Itt máris magasabban vagyunk, mint a belváros. Akkor uccu neki, vágjunk bele! Irány a Kálvária-hegy!

Zsófi nagy tempót diktált, így gyorsan felértek. Ittak, elmajszoltak energiabombának két szelet csokit, körbefényképeztek mindent és indultak tovább az erdőirtáson át, hogy felkapaszkodjanak a következő hegytetőre, ahova ugyancsak meredek ösvényen visz fel az út. Itt újfent lencsevégre kaptak mindent. Norbi Zsófiról is készített pár felvételt. Amikor észrevette, ráöltötte a nyelvét:

- Bebebee, csináltam én is rólad még a Kálvária-hegyen.

Norbi átkarolta a derekát, magához vonta, hevesen csókolta a kapálózó lányt.

- Ha nem maradsz békén, ledoblak a fűbe és olyat, de olyat teszek veled, amire régóta vágyom!

- Azt mondd meg inkább, merre megyünk tovább?

- Változatosság kedvéért kis séta után lefelé visz az utunk a Hétforráshoz.

- Iható?

- Miért, elfogyott az italunk?

- Nem, csak langyos, el sem veszi a szomjam - kerekedtek fel.

Kis szakaszon aszfaltúton mentek. Egy szép gesztenyésnél tértek le róla.

- Jesszusom! Ezen a majdnem függőleges lejtőn kell lejutnunk?

- Ezen. Mész egyedül, vagy segítsek?

- Megyek, ne küszködj velem, legfeljebb nadrágféken érkezem - nevetett.

Beteljesedett a jóslata, középtájon megcsúszott, leült és úgy folytatta. Norbi ért le előbb. Amint elérte a kacagó lányt, karjába kapta. Egyik kezével magához ölelte, a másikkal a nadrágját porolta. Közben gyengéden meg-megsimogatta a fenekét.

- Norbi, tegyél le és tudod, a demarkációs vonal, hh, hallod, tegyél már le!

- Oké, iszunk és nyomulunk tovább.

- Sok van még hátra?

- Megegyezésünk szerint egy szakasz, úgyhogy pihizhetünk, ha fáradt vagy.

- Az vagyok, de fel akarok végre érni és elnyúlni, mint a béka.

- Nem vészes, itt már csak az utolsó szakasz meredek. De ha gondolod, befejezhetjük itt is a túránkat.

- Nem gondolom. Én soha nem hátrálok meg!

Az utolsó komoly emelkedőn már úgy vonszolta fel magát, de délre csak felértek. Erőtlenül terült el a fűben. Norbi árnyékos helyet keresett, lerakta a hátizsákját és a lány mellé ült:

- Odavigyelek az árnyékba? - puszilta meg.
- Ne. Csak egy kicsit pihizek, nem kapok levegőt.
- A tűző napon csak rosszabb lesz. Gyere, felsegítelek - karolta át és az árnyékba kísérte. - Sajnálom, hogy ennyire megviselt. Nem gondoltam, hogy ilyen gyakorlatlan vagy a túrázásban.
- Nem volt kivel gyakorolnom - mosolyodott el.
- Eszünk, vagy pihizünk előbb?
- Iszunk, de sokat-sokat!

Megitták az egyik kétliteres pillepalack forrásvizet. Zsófi kezdett magához térni, már enni is volt kedve. Gyorsan eltüntettek mindent a hátizsákból. Panaszosan mondta a telefonba Júliának, készítsenek sok-sok kajcit, mire visszaérnek, mert bőven ettek volna még, ha lett volna mit. Norbi eldőlt a fűben, maga mellé vonta Zsófit.

- Ide sem akarsz jönni hozzám? Gyere, próbáljuk ki, milyen lenne, ha veled fekhethnék le este. Persze, a szigorú szabályaid szerint.
- Hiszi a piszi. Te már megint sántikálsz valamiben.
- Amennyiben fekvé lehet, még azt is megpróbálom. Annyira jó veled mindenkitől távol, egészen kettesben lenni. Ilyen még nem is volt kapcsolatunk során - ölelte magához. - Ne legyél már annyira elhúzódozó, csak nem félsz tőlem?
- Neem. Csak ez most annyira intim, annyira komoly.
- Áá, dehogy. Engedd már el magad egy icipicit! - ölelte magához.
- Norbinsz, itt nem szeretném cikisen érezni magamat.
- Nézz a szemembe. Ölelj át, a csókodra vágyom. Naa, kicsi szégyenlős Zsófinca, igazán, csak egyszer, jó? Túrj a hajamba, azt annyira szeretem. Olyan édesen csinálod.
- De tudod, anyuék megbíznak bennünk.
- Meg is bízhatnak. Semmi olyat nem csinálunk, amit ne szerelemből tennénk. Azt pedig mindenkinek, még nekünk is szabad. Különben nem aggódna annyit, ha te nem számolnál be neki minden egyes mozdulatunkról.
- Azt akarod, hogy hazudjak, elhallgassak előtte dolgokat?
- Nem. Én sem hazudok apának, amikor felőled faggat, csupán úgy gondolom, vannak dolgok, amik kizárólag kettőnkre tartoznak.
- De mi még majdnem gyerekek vagyunk.
- Inkább majdnem felnőttek, amikor azért történhet köztünk ez-az. Drága Zsófinckám, szeretjük egymást. Vagy csak én téged?
- Neem, csak kicsit ijesztő az egész.
- Biztosan olvastad azt is, a kamaszkor az érzésekkel való ismerkedés, a tapasztalatszerzés időszaka. Ha mindent megvonunk magunktól, hogy jutunk hozzá az ismeretekhez, tapasztalatokhoz? Hm. Mondd, hogy?
- Fogas kérdés. Ezen még gondolkodnom kell - ölelte át végre.

Csókolóztak, simogatták egymást. Amikor Norbi egyre hevesebben szorította magához, a lány passzivitásba vonult.

- Értem, iszunk, megnézzük a középkori védelmi rendszer egyik erődtornyának maradványait, és felmegyünk az egyik tornyából épült kilátóba, onnan lehet klassz képeket csinálni.

Az utolsó estére Dénes jegyet szerzett egy fergeteges kabaré előadásra a Várszínházba.

2.

Reggel korán indultak Diákvárra. Fél kilencre már a főtéren sétáltak. A nevezetességeket csak kívülről járták körül. Délután a külvárosban sétáltak, majd indultak Királyvárra.

A Séd patak völgyében szálltak meg egy régi felújított csárda apartmanjában, mondhatni, luxus körülmények között. A vársétát kihagyták, mert Zsófin kívül mindhárman többször is jártak ott, ő pedig úgy ítélte, lesz rá ideje, ha odaköltözik. Annál több időt töltöttek a kertváros és Királyvár külterületének körbejárásával, megfelelő telek keresésével. Végül a Balatonhoz közelebb eső déli részen néztek ki egy csendes, zsákutca végében lévő kitűnő fekvésű, nem mindennapi látványt nyújtó telket.

A négyzet alakú terület hátsó része kissé felkúszott a mögötte emelkedő hegyoldalra, amit majd a mindenkori évszakváltás tesz változatosá. Az utcafront felől mindkét oldala mélyen benyúlt a szomszédos telkek mögé. Egyik felől kellemes virágos rét, a másik felől parkosított játszótér határolja.

Bár Júlia kissé romantikusnak tartotta, de megvigasztalva érezte magát Nyugatváradért. Dénes igyekezett megnyugtatni:

- Az utca felől biztonságos, de az tény, a telek három oldalát megfelelő erősségű szöges drótkerítéssel fogjuk védeni. Addig bele sem foghatunk az építkezésbe, amíg ezt meg nem oldjuk.

- Jó-jó, de nem fogja az nagyon megdobni a költségeket?

- Valamiért valamit. Időnk van, nem hajt bennünket a tatár.

- Igen, de arról volt szó, ha csak lehet, a pesti lakásunkat megtartjuk.

- Azt mindenképpen. Komolyabban átgondolva, szükségünk lesz rá. A munkám miatt esetleg hetekig kell majd bejárnom a céghez. Nem hagylak magatokra, velem jöttök.

- Jesszusom! Én meg addig itt maradok egyedül a hatalmas házban? - kapta fel ijedten a fejét Zsófi.

- Bízz bennem, nem hagyunk itt egyedül. Majd úgy hangolom össze a munkámat az egyetemi elfoglaltságaiddal, hogy velünk jöhess.

Ilyen és hasonló beszélgetések, viták zajlottak, mindig új és új felvetésekkel. Ott tartózkodásuk alatt napi programjukká vált a környék alapos felfedezése, az építkezés körülményeinek feltérképezése. Fejben többször tervezték át a ház belső és külső beosztását. Dénes több ízben beszélgetett a csárda tulajdonossal, mire kell számítaniuk az építőanyag beszerzése során, tudna-e ajánlani megbízható szakembereket. A segítőkész férfi összehozta őket a sógorával, aki tervezőmérnök és saját szakgárdája van. A mérnök kulcsátadással vállalta a munkát, előre bocsátva, az ősz folyamán csak előkészítési munkálatokat végezhet, mert brigádja másik két épület befejezésével van elfoglalva. Szerinte legkésőbb október elején tudnának felvonulni. Mivel Dénes biztosítottak láta a következő nyári befejezést, megegyezett vele.

Annak ellenére, hogy Zsófi nem hagyta figyelmen kívül Norbit - külön sétákat tettek, esténként időben kivonta magát szülei beszélgetéseiből -, a fiú kezdte fölöslegesnek érezni magát. Szótlanná, visszahúzódomóvá vált. Nem tagadhatta maga előtt sem, rosszul esett hallania a lelkes

ábrándozásaikat, hiszen ezek mind elválasztják őt Zsófitól. Dénes felfigyelt a változásra. Egyik este sétálni hívta őt. Nehezen tudta beindítani az érdemi társalgást, de addig ügyeskedett, amíg a fiú meg nem nyílt előtte.

- Értem a hangulatváltozásodat, de rossz irányba viszi a kapcsolatokat. Ha két ember igazán szereti egymást, nem akarja elveszíteni, akkor nem is fogja. A szerelem olyan erős kötelék, ami háttérbe kell, hogy szorítson mindent.

- Ebbe kapaszkodok én is. Biztos vagyok az érzelmeimben, Zsófit nem szoríthatja ki senki a szívemből. Nem csak érzem, de tudom, ő is szeret, mégis tartok tőle, az öt év távolság, de négy mindenképpen, szétválaszthat minket.

- Én nem így látom. Nem egy egyetemre akartok felvételizni, ami külön elfoglaltságot jelent. Nem kell hozzá nagy fantázia, az együtt tölthető szabadidőtök hétvégékre szorítkozna akkor is, ha egy városban élnétek. Királyvár kontra Budapest nem leküzdhetetlen távolság.

- Nem, de anyu nem enged kiszakadni a családból. Persze tudom én, azért kapaszkodik belém tíz körömmel, mert apu állandó elfoglaltsága miatt magára van utalva mindenben.

- Ja, fiacskám, ez a harc még Zsófi is vár Júliával szemben. Ő is tyúkanyóként akarja maga mellett tartani őt. De akkor már nagykorúak lesztek, a felnőttkor küszöbén. Meg kell tanulnotok harcolni az érdekeitekért, úgy lavírozni, hogy abból ne ti gyertek ki rosszul. A boldogságáért mindenkinek meg kell küzdenie. Meg kellett nekünk is Júliával.

- Dini bá', az szerintem más eset volt. Júlia nénivel napi kapcsolatuk volt.

- Igaz, de a körülményeink ennek ellenére rosszabbak voltak. Júlia amennyire tudta, távol tartotta magát tőlem, mert akkoriban még távházasságban éltem. Ráadásul emiatt közénk furakodhatott vetélytársként a kollégám. Csak azért kerülhettem ki győztesen, mert tisztában voltam Júlia érzéseivel, ódzkodásának okával. Nem volt könnyű mutatvány a mindennapjává válnom, de ma már az én babáimat hordja a szíve alatt. Mire elköltözzünk, titeket jó egy év igaz szerelem köt össze, úgyhogy fórban leszel, fiú, velem szemben - nevetett. - Nem akarlak anyukád ellen hangolni, de nem köthet magához. Neki apukáddal kell megoldania a családi gondjait, nem veled.

- Apu komolyan veszi Zsófival a kapcsolatunkat, de anyu nem. Ha próbálom meggyőzni, mindig ilyesmi frázisokat puffogat: gyerekek vagytok még, fiatalság bolondság stb. Nem akarom elveszíteni Zsófit. Ő nem csak kiegészíti a hiányosságaimat, de remekül kezeli azokat. Édesen meggyőző tud lenni. Addig érvel, amíg ellenérvem van vele szemben. Úgy tudja irányítani a kapcsolatunkat, ahogy én csak szeretném. Szóval a jobbik énemnek érzem őt.

- Megvannak a kapaszkodóid, élj velük! Veled együtt tanulhatnánk mérsékletet, odaadó figyelmességet, kedvességet tőle. Zsófinak megvan az a különleges adottsága, pontosan ráérez, kit fogadhat bizalmába. Szerencsésnek érzem magam, engem azonnal elfogadott, nem úgy, mint az elődömet, akivel szemben ádáz harcot folytatott. Akaratán kívül rengeteget segített ezzel a küzdelemben. Előtte ugyanis soha nem tagadta le őt, ha telefonon hívtam. Ezért fogok mindig melléállni, ha úgy látom, valahol megtorpan.

- Szerencsésnek érzem magamat én is, amiért a magányát velem osztja meg, de be kell vallanom, annak ellenére, hogy bízom a hűségében, kísértésnek érzem, hogy nemcsak kivételes szépség, de különleges egyéniség, amit nem nehéz felfedezni benne.

- Ezek mind igazak voltak rá előtte is, hogy összejöttetek. Zsófi céltudatos lány, hihetetlen kitartással harcol azért, ami fontos neki. Amint látom, te az vagy. Ráadásul szerencsédre, nem barátkozó típus, ebben nem fog változni. Ne rombold le a nehezen felépített kapcsolatokat

féltékenységgel, rossz hangulattal. Ha nem küzdöd le magadban az előre gyártott kételyeidet, megette a fene az egészset.

- Dini bá' szerint a félelem bizalmatlanság?

- Legalábbis félreérthetően közel áll hozzá. Jó emberismerő vagyok, ezért be merlek vonni egy családi titokba. Bízom benne, élni és nem visszaélni fogsz vele. Szóval: bár Zsófi bevon bennünket mindenbe, ami köztetek történik, de beleszólni nem enged az anyukájának. Nemegyszer kell közbelépnem tűzoltóként, nehogy elmergesedjen köztük az eddig szoros és jó kapcsolat.

Norbi eleinte kételkedve hallgatta a férfit, ellenérvekkel próbálkozott, amik egyre gyengébbeknek bizonyultak. Miután ezekből kifogyott, pár percig némán sétáltak egymás mellett. Ez idő alatt belátta, komolyan kell vennie Dénes szavait, oda kell figyelnie tanácsaira, érveléseire. Beszélgetésük végére egészen feloldódott, el-elmosolyodott, helyeslően bólogatott.

- Köszönöm, Dini bá', a figyelmességét, és azt, hogy ennyi időt szánt a megnyugtatómra. Jól tetszik látni a helyzetünket. Tudom, Zsófi hűséges lány, megpróbálok jobban hinni benne, a távollét nem idegeníti el tőlem.

- Remélem, elég volt rá egy este, hogy megértessem veled, a kapcsolatodok halálra van ítélve elzárkózással, rosszkedvűséggel. Harcolj sokkal keményebben!

- Harcolni fogok akkor is, ha emiatt szembekerülök anyuval! Szeretem a kishúgomat, amit tudok, megteszek érte, de nem a kapcsolatunk veszélyeztetése árán.

- Bocsáss meg, ha kissé nyers lesz a véleményem, de nem te akartad, hogy anyukádék összerúljenek, Esztinkó megszülessen. Elnézést a kirohanásomért, de nehezen viselem az igazságtalanságot. Ne engedd magadat kihasználni!

- Nem fogom. Örülök, hogy fel tetszett nyitni a szememet. Ezentúl csak annyit vállalom az otthoni dolgokból, ami Zsófin kívül belefér és ezt amint hazamegyek, le fogom tisztázni anyuval. Csúnyán hangzik, de komolyan gondolom, az életét neki kell megoldania, nem nekem.

- Helyes, Állj a sarkadra, nem lehetsz te a vesztes. Holnapra van program-elképzelések?

- Igen, szeretnék körülnézni a közeli erdőben. Zsófi állandóan a természetbe kívánczik, de nekem sincs ellenemre.

- Bár nem veszélytelen helyismeret nélkül, de nem féltetek benneteket - mosolyodott el Dénes.

- Apa nagy túrázó volt, amíg az ideje engedte. Három éves koromtól mindenhol magával vitt. Bejártuk vele szinte az egész országot. Annyi gyakorlatra feltétlenül szert tettem mellette, hogy eltévedni biztosan nem fogunk.

3.

Úgy elbeszélgették, sétálták az időt, hogy mire hazaértek, Zsófi bedobta a durcát és lefeküdt. Sejtette, hogy Dénes neki akar segíteni, mégis erőt vett rajta a féltékenység. Ennek kapcsán gondolkodott el rajta, mi lesz, ha hazamennek? Sokkal kevesebbet lehetnek majd együtt és el kell fogadniuk, családban élnék, ahol kötelezettségeik vannak. Valahogy rá kell erre hangoztatnia - próbálta magát nyugtatni.

Norbit is lesújtotta, hogy nem köszönhetett el Zsófitól, nem adhatott neki jóéjt puszit. Jókedve elpárolgott, órákig ült az ágyán, mereven maga elé nézve. Lehet, hogy holnap kirándulni sem mennek majd. Törte a fejét, hogy békítse ki? Hogy magyarázza el, szüksége volt a beszélge-

tésre Dini bá'-val? Elkeseredésében ahogy volt, ruhástól dőlt el az ágyon. Rémálmok gyötörték. Hajnalban lezuhanyozott, kiült a nappaliba a lányt várta, aki ugyancsak tőle szokatlanul korán, rosszkedvűen jött ki a szobájából.

- Szia, Zsófi, nagyon haragszol rám? - ment oda hozzá.
 - Nem tudom. Fáj a fejem, semmihez nincs kedvem.
 - Az erdőbe sem jössz el velem?
 - Miért, ha nem, elmész egyedül? - nézett rá meglepetten.
 - Bocs, rosszul fogalmaztam. Szóval oda sincs kedved?
 - Nem tudom. Megyek, segítek anyunak. Hol töltöd a délelőttöd? - kérdezte a sírást visszafojtva.
 - Zsófikám, édesem! Ne csináld ezt velem - ölelte magához.
 - Megőrültél? Bármikor kijöhetnek anyuék.
 - Most nem érdekel. Angyalka, mindent megbeszélünk, de kérve kérlek, ne taszíts el magadtól.
 - Dehogy taszítalak. Nem válaszoltál a kérdésemre.
 - Ott, ahol te. Arra gondoltam, vállaljuk el, hogy ma ketten készítünk ebédet kint a grillezőnél.
 - Komolyan gondoltad? - nézett rá békülően.
 - A legkomolyabban. Közben elmondok mindent, amikről Dini bá'-val beszélgettünk.
 - Akkor csinálj tüzet a bográcshelyen, mert nem csak grillezni fogunk, jó?
 - De még mennyire. Nincs harag?
 - Nincs, te ronda, de nem felejttem el, hogy magamra hagytál egy egész estére.
 - Kárpótolni foglak. Kapok egy békepuszit?
 - Mert ha nem?
 - Akkor sírok - temette arcát a lány vállgödrébe.
 - Norbi, igazán, ne csináld! Te édes hízog hallod?!
- Épp jókor indultak a konyhába, Dénes jött ki a szobájukból.
- Srácok, baj van. Júlia gyengélkedik, nem engedem felkelni, segítetek a reggelit felhozni?
 - Igen, úgyis meg kell beszélnünk a főnökkel, hogy Norbival bográcsozni, grillezni szeretnénk. Ugye velünk tartotok?
 - Lehet erre nemet mondani? De mi ez a különködés?
 - Kicsit bedurrant az agyam a tegnapiért, ezért engedem magamat Norbinak kiengesztelni és ráuntam az éttermi kajákra.
 - Jól értem, ugrott a délutáni program is, durci-murci hercegnő?
 - Nem, elmegyek vele. Szerencséje, hogy nem tudok rá igazán haragudni.

A délután mindnégyüknek másképp alakult, mint tervezték. A két fiatal ebéd után nyakába vette az erdőt. Már jócskán bent jártak, amikor éjszakai sötétség borult rájuk. Nem sok töprengenivalójuk volt, mert hatalmas égzengés jelezte, menedéket kell keresniük. Versenyfutásban mentek vissza, de így is bőrig áztak a rájuk zúduló esőfüggönyben. Meglepetésükre Júliának hűlt helye volt.

Miután rendbe szedték magukat, szárazba öltöztek, Norbi magához ölelte Zsófit:

- Gyönyörű vagy! Jó érzés rád várni, de alig várom a napját, hogy ne külön kelljen készülőd-nünk.

- Aranyos vagy. Nézd, ezt hagyta anyu az asztalomon:

Zsófikám, nagyon idegesek vagyunk, amiért nincs veletek a mobilotok és nem tudunk értetek menni ebben az ítéletidőben. Hívott bennünket telefonon a tervezőmérnök, ha ráérünk, menjünk át hozzá, mert van egy szabad délutánja, át kéne tüzetesen beszélni az elképzelésünket, hogy mielőbb elkészíthesse a tervrajzot, hogy a hasznos idő már ne ezzel teljen majd. Remélem, vacsorára visszaérünk. Ha hazaértek, egyetek, ne várjatok ránk.

Millió puszi anyutól

- Mit szólsz hozzá?

- Örülök neki. Látod milyen jók hozzánk az égiek? Megajándékoztak bennünket egy egész délutánnal - csókolta meg a lányt.

- Te megint valami huncutságban sántikálsz.

- Felhívod anyukádat, hogy megnyugodjon, jó helyen vagyunk, mert komolyan szeretnék veled beszélgetni - ült le az ölébe vonva.

- Hé-kás! A demarkációs vonal. Még nem is beszéltem anyuval - próbált felállni.

- Zsófikám, mikor érem el veled, hogy első reakciód ne a menekülés legyen?

- Nem tudom. Gyors a tempód.

- Nem tagadom, szeretném szorosabbra fűzni a kapcsolatunkat, de tartom az ígéreteimet.

- Norbinsz, én mindenben a kiszámíthatóságot szeretem, csak akkor érzem magamat biztonságban.

- Drága félénk madárkám, a szerelmünk akkor lesz tartós és izgalmas, ha kapcsolatunkban csak az egymás iránti hűségünk lesz kiszámítható. Hívjad, drága, az anyukádat! - puszilgatta.

- De hogy, amikor elvonod a figyelmemet az összpontosítástól?

- Ha átölelsz és idesimulsz hozzám, engedlek összpontosítani - nevette el magát.

Júlia örült Zsófi jelentkezésének. Nem sokat tudtak beszélni, mert a tervezőmérnök rá várt. Amint Zsófi letette a kézibeszélőt, Norbi magához vonta:

- Becsszóra beérem ennyivel, de meghitten így lehet beszélgetni. Szóval, Dini bá'-val való beszélgetésünk eltökéltté tett, nem nyugszom addig, amíg anyu bele nem egyezik, ide jelentkeznek én is felvételizni.

- De klassz lenne! - lelkesedett. - Látsz rá esélyt?

- Sajnos nagy harc lesz, de nem adom fel! Kenyértörésre nem akarom vinni, de nem fogom bírni nélküled.

- Én sem nélküled. Szerintem ez ösztönöz majd minket megoldás keresésre.

- Már az is megfordult a fejemben, ha te Pesten maradnál, együtt élnék veled. Jó lenne házasságban, de ha a szüleink ellenállnak, anélkül.

- Anyu szerintem egyikbe sem menne bele.

- Istenem-istenem, ezek az anyukák! Pedig megoldást kell keresnünk! Apu azt mondta, állná az anyagiakat, ha vidéki egyetemre jelentkeznek. Ezt fogom meglovagolni.

- Ezerrel drukkolok, hogy sikerüljön - puszilta meg. - És ígérem becsszóra, nem mondom el anyunak, hogy egész délután az öledben tanyáztam - nevetett.
- Olyan édes vagy az őszinteségeddel, a pironkodó szégyenlősségeddel - puszilta meg. - Úgy sem hinné el, hogy csak ennyi történt, de te hiszel benne, hogy aludhatnál bátran velem?
- Miért annyira fontos ez neked?
- Mert akkor, ha úgy adódna, mernéd az éjszakát velem tölteni. Nekem fontos, hogy mindenképpen bízzál bennem.
- Lehet, hogy nem tőled, magamtól félek jobban. Vacsizzunk, jó?
- Rendben, vacsizzunk, nézd, várnak ránk a csillagok!

TIZENKETTEDIK FEJEZET BALHÉ AZ ISKOLÁBAN

1.

Nyaralás után mindnégyüknek, de különösen a két fiatalnak nehéz volt visszatérni a hétköznapi ritmusába. Az egy hónap alatt Zsófin is teljes erejével eluralkodott a hol gyönyörű, hol gyötrelmes érzés, a szerelem. Bár az utazás előtti rendszerben folyt az életük, az együtt töltött időt mindketten átbúslakodták a ritkuló találkozások miatt.

A délelőtti órák voltak könnyebbek, ilyenkor ugyanis Esztinkó gyerekes jókedve, állandó csacsogása, játékgénye kizökkentette őket kamaszos gondjaikból. De nehezen váltak el, amikor Norbinak haza kellett mennie ebédelni és kívánnia, amíg Zsófi előkészíti Júliának az esti főzést. Szívesen segített volna neki - ki is próbálták -, de Esztinkó állandó érdeklődésével, nyüzsgésével kizökkentette Zsófit a megszokott ritmusából, amit nehezen viselt. A békesség kedvéért úgy látta jobbnak Norbi, ha otthon próbálja lekötni izgága hűgát.

Persze Zsófinak ez sem volt jó, munkája közben legtöbbször a könnyeit nyelte. Különösen azt viselte nehezen, amikor egyszerű ételt kellett előkészítenie, mert nem tudott mit kezdeni a felszabadult idejével. Ilyenkor beült a szobájába, könyvet vett a kezébe, de semmi nem tudta lekötni figyelmét. Állandóan az járt a fejében, Norbi hol lehet, mit csinálhat.

Végül mindig odalyukadt, a nyaralás izgalmas napjait idézte magában vissza. Ilyenkor adott igazat anyukájának, a sok együttlétet kellett hozzá, hogy benne is kialakuljon ugyanaz az érzés, ami Norbiban már előtte dúlt. Ő, ha rajta múlnának a dolgok, ki tudja, mára hol tartanának. Kellemetlen szembesülnie a ténnyel, ő is egyre nehezebben kezeli az érzéseit Norbi karjaiban. Édesen gyengéd vele, aranyosan könyörög, ha ellenáll valamiben. Forróság önti el ilyenkor a testét, bizsereg minden porcikája. Erősen kell koncentrálnia, hogy le tudja állítani csókolózás közben a simogatását, mert a kis huncut állandóan azon mesterkedik, hogy léphetné át a „demarkációs vonalat” - mosolyodott el visszaidézve a fiú ügyeskedéseit. Ezzel az a baj, hogy hiába határozza el előre, nem várja meg, amíg ott lent megkeményedik Norbinak, mindig elkészik. Ráadásul, ha sikerül a melléhez érnie, úgy érzi, azonnal robban benne valami olyan érzés, amihez kevés a koncentrációja. Fönn a hegyen is az történt, odahúzta maga mellé, azt akarta, simuljon hozzá elnyúlva. „Ezt nem szabad, mert egyszer csak tényleg robban bennem az az érzés és jobb nem rágondolni, de megtörténik, aminek még nem szabadna. Meleg helyzet volt. Ez arra figyelmeztet, nem egyezhetek bele az együttalvásba addig, amíg meg nem történik köztünk minden, mert az az édes kis bolondos olyan, de olyan heves, hogy le sem tudnám állítani. De hogy is tudnám, amikor annyira édesen könyörög, hízaleg. Nem érti meg, még kiskorúak vagyunk. Ráadásul előttünk állnak még az egyetemi évek. Szent ég! Még hat, de mindenképpen öt év! Hogy fogjuk ezt kibírni? Szerintem sehogy” - gondolta elképedve.

Összerezzen, amikor csengettek. Órájára nézett, örömmel ment ajtót nyitni. Norbi sejtelmes mosolya láttán türelmetlenül várta, hogy végre felmehessen vele pingpongozni. Miután váltottak pár mondatot Júliával, izgatottan indult Norbival a tetőteraszra. Még fel sem értek, nekiszegezte a kérdést:

- Mesélj, mi újság van? Merthogy valami van, azt látom rajtad.
- Van bizony. Milyen nap lesz holnap?
- Holnap? Ja! A születnapom.
- Bizony-bizony. Megbeszéltem anyukáddal, velem leszel, amíg haza nem jönnek.

- Hogyhogy veled, és Esztinkó?

- Kis ravaszsággal rásóztam őt a keresztanyánkra. Kirándulni mennek, hívtak bennünket, tartsunk velük. Kaptam az alkalmon és azt mondtam, nekem programom van, de Esztinkó biztosan örömmel elmegy. Szerencsémre, nem cáfolt rám a kis cserfes. Mit szólnál hozzá, ha most nem pingpongoznánk, hanem lemennénk a parkba?

- Benne vagyok, de ha ez volt a szándékod, miért jöttünk fel ide?

- Olyan hirtelen elindultál, csak jöttem utánad, mint a boci - ölelte át.

A parkban Norbi nem padra ült, hanem a fűbe. Zsófi meglepetten nézte.

- Nézd csak! Amikor kicsi voltam, anyu ilyen fűből szokott különböző dolgokat fonni: kecskelábú széket, asztalkát, fülbevalót, gyűrűt, meg ilyesmiket. Megtanultam tőle. Csináljak neked gyűrűt?

- Csinálj, hadd tanuljam meg én is - ült le mellé.

Norbi gondosan válogatta össze a fűszálakat. Majd két-két szálát összefogva fonta hármas fonatba. Zsófi vékonyka ujjára próbálgatta. Amikor kész lett, levette és eltette.

- Nem nekem csináltad?

- De igen, csak otthon még szépítgetek rajta egy kicsit. Kiszínezem neked, ahogy anyunak szoktam. Holnap megkapod. Most azt áruld el, hova lenne kedved elmenni?

- Hm. Hova is? Mondjuk szívesen mennék a ligetbe, vagy a Margit-szigetre.

- Elmegyünk a szigetre, onnan anyukádék elé. Mit szólsz hozzá?

- Anyuék elé? Ez meg hogy jutott eszedbe?

- Szerintem valahol ott dolgoznak a sziget körül Budán. Nem?

- De igen. Én még soha nem mentem eléjük.

- Nem? Én sokszor elmentem már Esztinkóval anyuék elé. Mindig örültek neki.

- Jó, de olyan meglepő, furi ötleteid vannak ma.

- Csak azért, mert a születnapodat szeretném úgy megünnepelni, hogy más legyen, mint a többi nap.

- Aranyos vagy! Így aztán lesz majd mire emlékeznünk.

- De izgi, milyen lehetsz majd nagymamakorodban?

- Ha a nagyikámra hasonlítok majd, akkor ugyanilyen, csak hófehér lesz a hajam, kicsit ráncos lesz a homlokom, valamivel testesebb leszek és mindig színes ruhákban fogok járni.

- Akkor nagyon szép nagymama lesz belőled. A fene egye meg, máris haza kell, hogy kísérjelek, mindjárt idő van. Holnap mikorra jöhetek?

- Amikor gondolod.

- Keresztanyu hétre jön Esztinkóért, nyolcra jöhetek?

- Jöhetsz. Anyuék félkor indulnak itthonról.

*

Másnap Zsófi izgalommal várta Norbit. Háromnegyed nyolckor csengetett.

- Szia, drága! - ölelte magához.

- Szia, te kis huncut, még nincs is nyolc óra.

Karjába emelte, miközben bevitte a nappaliba, puszilgatta.

- Atya ég, Norbi! Mit csinálsz? Tegyé! le azonnal!

- Ma nem hallgatok rád, ez az én napom! - ült le ölébe a lánnyal.

- Tényleg? Egészen eddig azt hittem, az én születnapom van, de ha tévedtem és a tiéd akkor bocs - nevette el magát.

- Tévedtél, te édes ellenkező angyal! A te napod van, de én szeretném bearanyozni - csókolta meg. - Ugye jól emlékszem, azt mondtam, emlékeztetessé teszem a tizenhetedik születnapodat.

- Ha nem is egészen ebben a megfogalmazásban, de nem kötekedek.

- Ne is, mert ma olyat fogunk csinálni, amit eddig még soha.

- De arról volt szó, hogy a szigetre megyünk.

- Megyünk, csak egy kicsit később. Drága Zsófin! Olyan, de olyan régen voltunk ennyire kettesben. Ma szeretnék felnőttesen csókolózni veled.

- Norbincs, miben sántikálsz megint?

- Tényleg olyan béna lennék én, hogy folyton sántikálok? - nevette el magát.

- Béna nem vagy, de mindig le akarsz szédíteni az egyenes útról.

- Één? Ugyan, dehogy! A legegyszerűsebb úton járok, és megpróbálalak téged is magam mellett tartani, mert amit te várnál tőlem, az egyhelyben topogás, ami ugyebár nem visz bennünket sehova.

- Az pedig, ahol te haladsz, lehet, hogy a vesztünkbe.

- Elmondod, miért félsz annyira a szerelemtől?

- Mert szeretném megvalósítani én is az álmom: először gimnáziumi nyelvtanár szeretnék lenni és csak utána anyuka.

- Drága Zsófikám, soha nem akadályoználak ebben.

- Tudom, de ha ennek ellenére becsúszik egy baba, nekem lóttak a diplomámnak.

- Nem. Legrosszabb esetben is mondjuk halasztanod kéne, de hogy befejeznéd az egyetemet, abban olyan biztos lehetsz, mint ahogy az ölemben ülsz, mert nem csak az örömünk lesz közös, de a gondunk is. Bízz bennem, higgy nekem, így lesz! - vonta magához.

- Még ezt is elhiszem, de hogy sokkal bonyolultabb lenne minden, az tuti!

- Elfogadom, nem is akarom, hogy így legyen, csupán biztosítani szeretnék, soha, semmiben nem hagylak magadra!

- Kösz, édes vagy és tényleg jól esik - simult hozzá. - De mit értettél azon, hogy szeretnél felnőttesen csókolózni?

- Ma átlépek a felső demarkációs vonalat. Ígérem, csak azt.

- Ó, Norbi, mit mondjak erre?

- Semmit, bízz bennem és éljük át együtt a kamaszkor egyik tapasztalatszerzését.

- De utána isti-bizi indulunk a szigetre?

- Esküszöm! Idejössz végre hozzám? - ölelte szorosan magához.

Csókolózás közben blúza alá nyúlt, simogatva ismerkedett a lány felső testével, majd érzékeny kezébe fogta a rugalmasan kemény melleit. Ezzel érte el, hogy kapcsolatukban először adta át magát Zsófi felszabadultan. Hogy vissza ne éljen bizalmával, nem várta meg a lány leszereplését, amint befejezték a csókolózást, megigazította a blúzát.

- Lenne még egy meglepim - vette elő zsebéből a kis ékszerdobozt és a kezébe adta -, nyisd ki.

Zsófi remegő kézzel nyitotta ki és elképedve sikított fel, amikor meglátta az arany és piros színre kifestett fűgyűrű mellett a szív alakú pecsétgyűrűt.

- Norbi, Norbins, ezt nem szabad! Édesem, ehhez még tényleg gyerekek vagyunk.

- Nem, drága Zsófikám, nem vagyunk azok. Ezzel a gyűrűvel a szívedet szeretném eljegyezni magamnak.

- Jó, de ez egy valódi aranygyűrű.

- Igen az. Amikor megmutattam apunak, mennyi pénzem maradt a nyaralásból, rosszállóan nézett rám, mert azt hitte, galádul kihasználtalak benneteket, de amikor megnyugtattam, kölcsönös volt a költekezésünk, azt mondta, a maradék pénzt költsen, amire szeretném. Arra költöttem.

- Één, igazán, nem is tudom mit mondjak. Hogy köszönjem meg.

- Annak örülnék, ha hordanád és mindig rám gondolnál, ha ránézel.

- Ó, édes szerelmem! Gondolok én e nélkül is - puszilta meg -, de tényleg, mivel tudnám elkötelezni én is a szívedet?

- Azzal, ha jó szívvel fogadnád az ajándékomat és hordanád.

- Esküszöm, még fürdésnél sem fogom levenni!

- Imádlak! Anyukádék elé azért szeretnék elmenni, hogy együtt is megünnepeljük a szülinapodat. Most pedig mehetünk, drága, a szigetre!

Zsófi könnyeivel küszködve ölelte meg. Felállt, fogta a táskáját és indultak.

2.

A szünidő utolsó napjait nagy egyetértésben töltötték. Az évnyitóra együtt mentek, amit az osztálytársak nagy meglepetéssel fogadtak. Amint teltek a napok, egyre rosszabb szemmel nézték, hogy Norbinak annyira komolyra fordult a kapcsolata az osztály üdvöskéjével, hogy minden szünetben együtt lógtak és ő is kivonta magát az osztályközösségből. A lányok azért irigykedtek, mert hoppon maradvára érezték magukat, a srácok pedig Zsófit szerették volna többen is megkörményezni, miután Ausztriában látták, Norbinak milyen könnyen ment a dolog. Ahol tudták, éreztették Norbival nemtetszésüket, amivel ő mit sem törődött. Ekkor Tóth Berci, az osztály legrosszabb tanulója, a fenegyerek be akarta bizonyítani társainak, ő majd móresre tanítja Norbit. A nagyszünetben okot is adott rá, mert a büfé előtt álló hosszú sorban maga elé engedte a később odaérő Zsófit. Már ott megjegyzéseket tett rájuk.

Becszengetés előtt, miután Norbiékon kívül mindenki a teremben volt, keresztbe állt az ajtóban. Magabiztos fölényel nézte a közeledő párt. Amikor odaértek, Zsófi nézett:

- Parancsolj, te bemehetsz, de Norbival lenne egy kis tisztáznivalóm - tette ki elé a lábát. - Áve, finyóci. Állj! Dumáljuk meg, milyen akció volt a manővered a büfé előtt?

- Semmi különös, csupán előzékeny voltam egy hölgyel szemben.

- Igen? Na és miért nem jössz április óta a kekszpartikra?
 - Hogy érted ezt? Itt az ajtóban, közvetlenül becsengetés előtt akarod velem ezt megbeszélni?
 - Itt a legalkalmasabb, egy mondatos választ várok.
 - Én meg arra, hogy elhúzz innen - nézett farkasszemet a vele egymagasságú, de jóval teste-
sebb sráccal.
 - Nem addig a', kishaver. Ugye, jól gondoljuk, az osztály szende kis szüzikéje tart fogság-
ban? - pillantott Zsófi.
 - Ne kószolgass, torkos borz, mert nyakon váglak, hogy elterülsz, mint maci a málnásban, ha
Zsófit ki nem hagyod a buliból.
 - Pedálozol nála rendesen, sikerült benyalnod magad, de a régi jó haverjaid felé is vannak ám
kötelezettségeid, nem gondolod?
 - Jól van, haver, haladj a korral és ne szövegelj a zsebembe, mert nincs rá időm, hogy kiváló-
gassalak. Turbózz előlem, mert uncsi a dumád és kezdek bepöccenni.
 - De rám ijesztettél! Ugye látod, rohadtul begazoltam, kis hülye pökhendi, rád dőlök és olyan
arculatrendezésen mész át, hogy az ősöd sem ismer majd rád - mosolygott gúnyosan.
 - Ugyan már, ecsém, ha rám akarsz ijeszteni, mondd inkább azt, hogy hú! Kevés vagy te
ahhoz, mint börtönben a vészkijárat.
 - Arról tátogj inkább, miért vagy távol a kekszpartiktól?
 - Mert úgy tartja kedvem. Tudom én, nem a kekszparti csípi a te lepénylesődet, de nem ám.
Elöttem hiába játszod a fejedet, nem fogok hasra esni, mint a többiek, amiért betonbuborékkal
nyomatod a kilométereket a sulejba. Ó, ész, hová mész? Csak nem arra vagy nagyra, hogy
ezúttal nélkülem sikerült átvergődnöd a csúszdán?
- Berci elvörösödött, magasba emelt öklét Norbi felé lendítette, amit ő elkapott és azzal a len-
dülettel magasba rántotta a karját. Berci felszisszenve rúgott feléje. Norbi félre lépve engedte
el a karját, amitől Berci kiesett az egyensúlyából és elvágódott. Norbi azonnal utána kapott,
nehogy összetörje magát.
- A matematika tanár az osztályhoz közeledve nézte végig a jelenetet. Az ajtóhoz érve fagyos
tekintettel állt meg a két fiú előtt.
- Mi történik itt!
 - Ez az állat a földre rántott.
 - Gáncs Norbi a földre rántott, de miért?
 - Tudom is én. Egyszerűen belém kötött és ennyi.
 - Norbi?! - fordult feléje.
 - Bent van az egész osztály, biztosan vannak szemtanuk, jobb lenne tanár úr, ha ők mondanák
el.
- Joós Tamás, Norbi barátja a tanárhoz ment, kezébe adta a telefonjával felvett videofelvételt.
Amint áttekintette, Bercire nézett:
- Még mindig a magyarázatot várom!
 - Dühösesek vagyunk Norbira, amiért tavaly évvége óta kivonja magát az osztályközösségből.
Ezt akartam vele tisztázni, de...

- Ehelyett azonban csak belekötöttél. Ennek még lesz folytatása, de nem matematika óra helyett. Kérem mindkettőtök ellenőrzőjét és matematika füzetét!

- Az ellenőrzőm az osztályfőnöknőnél van - mondta Berci.

A tanár, mintha meg sem hallotta volna, az asztalhoz ment. Példatárából a tábla mindkét végébe három feladatot írt fel.

- Tessék! Norbi az ablak, Berci az ajtó felőli oldalon dolgozik!

Látta, Norbi az osztálynak háttal azonnal nekilátott, amíg Berci féloldalt állva félszemmel a táblát, féllel az osztályt nézte elsápadva. Miután ellenőrizte a többiek házi feladatát, a táblához ment.

- Látom, Berci, te csak a kötekedésben vagy kiváló. Vigyázz, mert ekkora „egyetemes” tudással nem engedlek érettségire! Tanítás után mindketten itt maradtok. Az osztályfőnöknő és az igazgató úr jelenlétében fogjuk tisztázni az incidens okát. Berci fiam, te ezen az órán lapra dolgozol, mert a dicstelen füzeted nálam marad. Most pedig menjetek a helyetekre dolgozni!

Norbi öt óra után ért oda Zsófiákhöz. A lány remegett az idegességtől.

- Nyugi, anygalka, semmi gáz. Berci megkapta a maga igazgatói intőjét, nekem nem sok szerep jutott a felvétel megtekintése után. Mondhatom, csak a nézőközönség szerepét töltöttem be ez ideig.

- Mi a francot tárgyaltak ennyi ideig két perces eseményen?

- A mi afférunkról nem sokat, de ez a bátor vitéz odarendelte a szüleit és velük pepecselték el a fél délutánt. Fel voltak háborodva, amiért egyedül Bercit marasztalták el a történetekért. Az ofőnek a napló jegyeit, bejegyzéseit kellett végignézniük velük, a tanár úrnak a füzetét az enyémmel összehasonlítva. Azon én is meglepődtem. Az én füzetem kétharmada van tele, neki pár lap.

- Hogy az ördögbe?

- Házija egyáltalán nincs, de órai munkája is alig. Képzeld, Tomi állati rendes volt, kint várt a folyosón. Vele is dumáltunk. Nem értem, a francnak csinálnak ekkora hühhót belőle, amiért veled, nem velük vagyok.

- Én sem és azt sem, ilyen ellenségesek lesznek évvégéig?

- Ki a francot érdekli, ha igen? Remélem, téged nem.

- Norbi, olyan rossz volt végignézni az összezapásokat.

- Dzsúdóra, cselgáncsra jártam évekig, nem ijedek meg egyiktől sem, ettől a Gombóc Artúrtól meg végképp nem. Izom egy szál sem, hájtömeg, nem más a fickó.

- Tomi is haragszik rád?

- Nem, dehogy. Főleg azóta nem, mióta összejött Barbival.

- Észre sem vettem, hogy együtt járnak.

- Engem is meglepett, bár tudom, Tomi régóta bukik a kiscsajra.

- Nekem is van hírem. Gyuri bácsi, a tervezőmérnök hívta anyuékat délelőtt, hogy péntekre elkészülnek az alapozással, menjenek és vegyék át a munkát. Szombaton reggel mennek, vasárnap kora délután jönnek haza.

- Te nem mész velük?

- Miért, azt szeretnéd?

- Zsófi, mindjárt a kanapén találod magad - karolta át.

- Mit csinálsz! Bármikor bejöhetnek anyuék a konyhából.
- Akkor tessék meggondolni, milyen butaságokat beszélsz. De akkor sem értem, hogy engednek egyedül itthon maradni.
- Ó, édeském, érettségi előtt állunk, rengeteg a tanulnivalónk - mosolyodott el - és megkaptuk tőriből a tételsort, neki kell a maradéknak is ülni, ami még nincs kidolgozva.
- Nini, miből lesz a cserebogár. Emlékszel, mit mondtam neked nyaraláskor fenn a hegyen?
- Bár nem hittem neked, de amikor előadtam magamat anyunak, nekem is ez járt a fejemben. De hogy hitelek legyünk, ülünk neki tanulni legalább egy órát.

3.

A szeptember, október Gáncsénál nagy családi ünnep. Norbi anyai nagyanyja, keresztanyja Mária, Lászlónak a születésnapja, október elején két házassági évforduló. De mire László szabaddá tehetett egy hétvégét, jócskán benne voltak az októberben. László szervezte a nagymarosi kiruccanást. A család tinédzsereire bízta a nyaraló előkészítését: sátrak felállítását, a ház portalanítását, átszellőztetését. Mivel nyáriasan meleg volt, át kellett mosni és fertőtleníteni a fürdőmedencét, majd feltölteni. Ez idő alatt ő a hűtőszekrényeket vásárolta tele. Hogy mindez készen várja a népes családot, a kis takarító brigáddal ő már pénteken Nagymarosra ment. Norbi nagy nehezen, de rávette Zsófit, tartson velük. Mivel a lány nem merte előadni Júliának, Norbi kérte el tőle őt:

- Júlia néni, nálunk a hétvégén hatalmas családi ünneplés lesz Nagymaroson, ahol a nagyobb srácoknak kell előkészíteniük a terepet. Szeretném elkérni Zsófit, hogy ott lehessen velünk végig.
- Mégis hogy gondoljátok ezt? Még le sem érettségiztetek. Nem lesz ez korai?
- De ancyi, Norbi unokatesóival és Laci bácsival hatan leszünk.
- Akkor is, kislányom...

Dénes komor tekintete láttán elakadt a szava. Ismét neki kellett közbelépnie:

- Júliám, édesem, mikor bízol meg végre Zsófiban? Láthattad a közös nyaraláson milyen felnőttesen viselkedtek. Nem egyszer voltak kettesben egész nap a hegyekben. Mit gondolsz, ott nem azt csináltak, amit akartak? Szeretik egymást, nem kéne őt mindentől ennyire óvni.
- Igazad van, de belegondoltál...
- Igen, belegondoltam - vágott közbe. - Amint hallottad, lesz velük felnőtt, nem egészen azt csinálnak, amit akarnak.
- Értem, megint magamra maradtam az aggodalmammal, csak aztán baj ne legyen belőle. Mikor indultok?
- Pénteken, gimi után. Apa visz el bennünket. Szombaton délelőtt gyülekezik a társaság, addigra kell elkészülnünk mindennel. Nem sok időnk lesz tétlenkedésre.
- Ha vasárnap estig kint lesztek, mikor fogtok tanulni? - próbálkozott tovább.
- Nem leszünk kint. Apával megegyeztem, Zsófival szombaton este hazajövünk és vasárnap tanulunk.
- Rendben van, több kifogásom nincs.

*

Zsófi nagy izgalommal készülődött. László eljűk ment kocsival az iskolába, csak a lány holmijaiért kellett hazamenniűk. Útközben mondta el nekik, Brigi egész héten magas lázban fekűdt otthon, csűtűrtűkre Robi is lerobbant, úgyhogy kettűjűkre hárul a sok munka, mert ő a bevásárlással lesz elfoglalva. A kapuban kirakta őket és ment is tovább. Norbi bezárta nemcsak a kaput, de a ház ajtaját is.

- Ne ijedj meg, nincs hátsó szándékom, csupán nem szeretnűm, ha apa meglephetne bennűnket bármiben.

- Hogy érted ezt?

- Csak úgy, hogy sok időnk nincs, de szeretnűm, ha ideűlnűl az őlembe és úgy beszélgetnűnk.

- De ugye, maximum csak felsű demarkációs vonal?

- Nem, kicsi csillag, most az sem, mert ciki lenne, ha apa közben jűnne meg és kimelegedve, felhevűlten kéne beengedni.

- Cuki édi vagy! - űlt az őlébe, átűlelte, megpuszilta. - Mesélj, mirűl szeretnűl így beszélgetni?

- Arrűl, hogy ha lehetőségűnk lesz rá, ugye ma velem alszol?

- De Norbii, hogy kérdezhetsz ilyet? Hogy adódhatna?

- Én csak a lehetőség eshetűségűrűl faggatlak.

- Jó-jű, de akkor sem értem.

- Zsűfikám, ne bonyolítsd túl, válaszolj, én kis alkudozűm?!

- Félnűk tűle, mert mindkettűn hevűlékenyek vagyunk.

- Engedd bebizonyítani, nem fogok tűbbre csábulni, mint amire vevű leszel.

- Megegyeztűnk.

- Akkor add az édes ajkad, mert aztán bele kell húznunk a melűba, hogy végezzűnk. A holnap délelűttűt nem takarítással szándékozom tűlteni.

- Tűk égű. Fel kell hívnom anyut, de olyan ciki, hogy hazudnom kell, mert nem akarom megmondani neki az igazat, még képes lesz értem jűnni.

- Helyes. Úgysem hinnű el, hogy nem törtűnt kűztűnk semmi komoly. Hívjad, hogy rákapcsolhassunk.

Norbi kirtarta az ablakokat, és nekiláttak a ház áttakarításának. Mire Lászlű megjűtt, már csak egy szoba volt hátra. Vacsora után Zsűfiűk a fűrdűmedencűnek leselkedtek neki. Lászlű a kertben állította fel a maga kényelmes sátrát. Amikor elkészűlt, Zsűfi meglepetten nézte:

- Ez aztán a kényelem! Már csak egy zuhanyozű hiányzik a teljes komforthoz.

- Nem - mutatta Norbi az állványra szerelt kétszáz literes hordűt, amiben egész nap melegedett a víz.

- Kettű ilyen van, ha ti is kint akartok aludni, megtehetitek - nézett rájuk Lászlű.

- Nos, Zsűfi?

- Tűl fáradtnak érzem magam a kényelmetlen sátorozáshoz.

- Akkor bent alszunk. Ma még válogathatsz is a szobák kűzűl.

Este tízre végeztek a medence takarításával. Lászlű úgy állította be a vízsugarat, hogy reggelre feltűltűdjűn. Jó éjszakát kívántak egymásnak és a fiatalok bementek a házba.

- Zsófinckám, erre nem gondoltam. Döntöttél?
- Nem akarok neked csalódást okozni, de korainak érzem még.
- Meglátod, semmi olyat nem várok tőled, amit ne vállalhatnánk fel. Zuhanyozz le, amíg elkészítem a helyünket.

Mire a lány elkészült, Norbi megágyazott. Takarónak plédet készített elő. Zsófi kipirultan jött ki a fürdőszobából. Leült Norbi mellé az ágyra.

- Szabadidőruciban fogunk aludni. Ezzel meg tudtalak nyugtatni?
- Igen és olyan, de olyan édi vagy! Annyira imádlak!
- Sietek lezuhanyozni.
- Jó és ígérem, nem fogok elaludni, amíg nem jössz - puszilta meg.

Reggeli után hárman álltak neki a másik két sátor felállításának. Mire megérkeztek Krisztinának, már be is rendezték őket. Esztinkónak első dolga volt lecsapni az egyikre. Zsófi nézve mondta:

- Zsófinck, ezt kettőnknek stoppoltam.
- Édi vagy, kis manócska, de én nem alszom itt, hazamegyünk Norbinccsal, mert sok a tanulnivalónk.
- Ó, de kár! Azt hittem, egyszer végre veled alhatok.
- Nem lenne rossz buli - nevetett Zsófi.

Az ebédhez Krisztina otthon készített el mindent, kint már csak hasáburgonyát, panírozott csirkecombokat sütöttek ki az asszonyok. Zsófit itt már Krisztina nem engedte ténykedni. Mivel Norbinak sem volt dolga, összeszedték az apróságokat és kimentek velük az erdőbe, hogy ne a nyaralóban lábatlankodjanak. Fele társaság virágot szedett, a másik fele Norbiéknak segített málnát szedni. Azzal állítottak be ebéd előtt, hoztak még munkát. Krisztina örömmel fogadta. Uzsonnára jó nagy adag málnahab készült belőle.

Zsófiék hat órakor szedelőzködtek. László készült, hogy hazaviszi őket, de a lánynak vonatolni támadt kedve. Este nyolcra így is hazaértek. Zsófit meglepetés várta. Anyukájáék helyett levél fogadta őt:

Zsófikám, miután elindultatok Nagymarosról, hívott a tervezőmérnök, ha tudunk, menjünk le megbeszélni, mikor állhat neki a házépítésnek. Dinivel úgy döntöttünk, még ma este Királyvárra megyünk, hogy holnap időben hazaérhessünk. Nem tudtalak értesíteni, mert a mobilod azt jelezte, ki vagy kapcsolva. Ha éhes leszel, a hűtőben találsz húslévest, meg kukoricás rizst sült husival vagy rántott hallal. Holnap sietünk haza!

Sok-sok puszi, drága kincsem!

Amikor Norbi felhívta jó éjt kívánni neki, megörült a hírnek. Egyből felajánlotta, átmegy Zsófihoz. Így ezt az éjszakát is együtt töltötték.

TIZENHARMADIK FEJEZET

SÓLYOM ANDRÁS

1.

Az őszi beálltával az építésvezető igyekezett felgyorsítani az építkezés előkészületeit, hogy mire beáll a tél, készen legyenek az alapozással. Így októberben, novemberben több hétvégén maradt egyedül Zsófi. Bár nem mondta le emiatt Norbival az együtttanulást, de arra nehezen volt rávehető - pedig Norbi mindent elkövetett az ügy érdekében -, hogy töltsék együtt a szombat éjszakát. Elsősorban ez ejtette gondolkodóba, de volt egyéb is, amit nem tudott mivel megmagyarázni magának. Végül egyik szombat délelőtt azzal az elhatározással ment át tanulni, hogy előtte pontot tesz a benne kérdőjelekként ágaskodó dilemmákra. Zsófi már az előszobában felfigyelt komolyságára. Rá is kérdezett:

- Miért nézel így rám, valami baj van?

- Baj nincs, de mostanában egyre szaporodnak bennem a megválaszolatlan kérdések, amikre még ma szeretnék magyarázatot kapni. Ne ijedj meg ennyire, nem sorsdöntőek, csupán engem izgatnak. Naa?! Nehogy elsírd magad - puszilta meg. - Tudod mit, lazításként menjünk fel pingpongozni, jó?

- Nem, nem jó. Beszéljük meg. Addig úgysem tudok megnyugodni.

- Itt, az előszobában? - mosolyodott el Norbi.

- Ó, de hülye vagyok! Dehogy - akart kibontakozni a fiú karjából.

- Nincs kedvem hozzá, hogy elengedjelek - sétált vele ölelésében tartva a nappaliba.

- Beszélj végre, ne csigázz! - ültek le a kanapéra.

- Nehéz lesz, mert úgy tűnik, fogalmazásgátlót vettem be, mielőtt hozzád jöttem. Nem találom a szavakat. Nem szeretném, ha félreértenél, beérem annyival, amennyi történik köztünk, de kezdelek nem érteni. Csókolózás közben gyakran érzem azt, jó neked is, amit csinálunk, egyre felszabadultabb vagy. Mégsem mered magadat elengedni. Begörccsölsz, menekülsz tőlem.

- Igazad van. Elfogadható magyarázatom nincs rá. Nem tudok kitörni a kellemes biztonság-érzetből.

- Ez lett volna a másik kérdésem. Nem értem pontosan ezt a biztonságérzet-kérdést.

- Nehéz ügy. Kicsi korom óta igaz rám, beleszokom egy általam elfogadható cselekvéssorba, amiből aztán nehéz kizökkennem. Idővel persze eljutok addig, hogy muszáj, és ilyenkor jön az önmarcangolás. Addig gyötröm az agyamat, amíg cselekvésre nem tudom magamat kényszeríteni. Esetünkben ebben a fázisban vagyok. Látom rajtad, nagy zagyvaságnak tartod, amit mondok.

- Nem, dehogy! Csupán érteni szeretném.

- Nagyon szeretlek, rettegek tőle, hogy a megmagyarázhatatlan furcsaságom miatt foglak elveszíteni, pedig már szeretnék megfelelni neked. Tök ciki, hogy állandóan türelemre intelek. Áhh, úgy marhaság az egész, ahogy van - sírta el magát.

- Nem, Zsófinckám, nekem sem, de főleg neked nem az. Érzem, látom rajtad a kínlódást. Hidd el, azontúl, hogy egyre jobban szeretlek, nem tudnék lemondani rólad. Kicsi angyalka, bennünket máris annyi, de annyi száll köt össze, hogy azt képtelenség lenne elszakítani. Te nem így érzed?

- De érzem ezt is, meg azt is, hogy egyszer csak úgy gondolod majd, visszaélek a türelmeddel.
- Nem fogom úgy érezni, nem is érezhetem, hiszen alakul a kapcsolatunk akkor is, ha lassabban, mint szeretnénk. Nem vigasznak szánom, de jó is ez így, hiszen hosszú-hosszú tanuló évek állnak még előttünk. Na, drága, spórolj a drága könnyeiddel, bújj ide hozzám és add végre az édes ajkad!

Csókolózás után Zsófi folytatta:

- Megpróbálom befejezni ezt a témát. Volt már anyuval is emiatt nézeteltérésünk, mert minden téren megvan a sorrendi rögeszmém.

Részletezte, milyen sorrendben végzi délutánonként a ráváró feladatait.

- Egyik alkalommal, amikor közösen főztünk, anyut hátráltattam az általam végzett művelet-sorral. Próbált meggyőzni, de ideges lettem a gondolattól, hogy változtassak. Anyu dühöngve állt neki az én feladatomban, amiért aztán kitört belőlem a fékezhetetlen dühroham és úgy ordítottam szegénnyel, hogy hetekig nem voltam képes feldolgozni, hogy tehettem ezt vele. De talán emlékszel rá, a szünet elején köztünk is majdnem támadt emiatt nézeteltérés. Te szerencsére lokalizáltad, de ijedség fog el, ha csak rágondolok, mi történhetett volna, ha akkor haza nem viszed Esztinkót. Sajnos, ez a sorrendiség rávetül a kapcsolatunkra is. Tudom, hogy változtatnom kell, de amíg meg nem győzőm magam, nem megy.

- Anyukád hogy kezeli a helyzetet?

- A dühkirohanásom után leült velem beszélgetni. Próbálta kipuhatolni, miért nem tudok eltérni az általam felállított sorrendtől, de persze, együgyű magyarázaton kívül nem volt érvem magam mellett. De nem hagyott békén engem sem a gondolat, utánanéztem a neten azoknak a kifejezéseknek, amiket anyu a beszélgetésünkönkor használt: dühroham, makacsul ragaszkodom dolgokhoz, meg ilyesmi. Ijesztő volt, amikor egyre több találat jött ki, ezek mind az autistákra jellemzőek. Rettenetesen elkeseredtem. Végigbőgtem a délutánt. Anyu ugyan megnyugtatót, butaságokat gondolok, mert utánanézett ő is, és a legfontosabb tulajdonságoknak az ellenkezője igaz rám. Az autisták soha nem néznek senki szemébe, nem tűrik az érintést, legjobban érzik magukat a saját kis világukban és ehhez hasonlóknak. Ezek tényleg nem igazak rám akkor sem, ha mondjuk, az osztályban elzárkózó vagyok, mert a magán-életemben nem vagyok az. Nem szeretek egyedül lenni. Most mégis elbizonytalanodtam megint, mert bennem van a görcs, amiért változtatnom kell - sírt egyre jobban.

- Ne sírj, drága - simogatta. - Kezdelek érteni. Hidd el, nekem az a legfontosabb, hogy együtt lehessünk, a többi megoldódik majd. Nem kell tartanod tőle, hogy emiatt nézeteltérés lesz köztünk. Megértettem a hegyen a baba-kérdést is. Igazat adok neked, de emellett nem szeretnék én sem csalódást okozni a szüleimnek. Főleg apunak nem, mert nagyon bízik bennem. Elmondtam neki a gyűrű témát. Kis gondolkodás után elmosolyodott és azt mondta, ha ez csak a tiniszerelmünk része, kedves és szép dolognak tartja. Annyit fűzött még hozzá, nem gondolta, hogy ilyen romantikus lélek vagyok.

- Én tudom, hogy az vagy. Ez az egyik tulajdonságod, amit annyira szeretek benned.

- Elmondod, mi a másik?

- Annyi sok másik van, hogy fel sem tudnám sorolni.

- Annyira tudlak imádni ezért a tiszta őszinteségedért. Nekem meg ez az egyik, ami a legjobban vonzó benned - csókolta felhevülten.

Zsófi nyaka köré fonva karjait ölelte át. Norbi végigdőlt vele a kanapén, úgy ölelte magához. Zsófi megálljt akart parancsolni magának, de képtelen volt rá. Norbi egyik karjával magához ölelte, másik kezével a melleit simogatta. Zsófi érezte, Norbinak egyre keményebb ott lent, mégsem tudta visszafogni magát.

- Norbinc, tök cikiset szeretnék kérdezni. Miért lüktet neked ott lent annyira?

- Nagyon jó volt veled csókolózni. Bocsi, de most ki kell mennem a fürdőszobába - állt fel, kóvályogva ment ki.

Zsófi döbbenten nézett utána. Lelkiismeretfurdalás gyötörte. Miatta kell szegénykének szenvednie. Leült a heverőre, kezébe temette arcát, a sírás környékezte. Norbi megtorpanva állt meg a küszöbön, értetlenkedve nézte a magába zárkózott lányt. Odament hozzá, melléült:

- Mi történt, Zsófinckám? - ölelte át.

- Bocsáss meg, hogy miattam kellett szenvedned.

- Honnan veszed, hogy szenvedtem?

- Láttam, hogy alig tudtál kimenni.

- Igaz, kissé kellemetlen volt. Szóval, nem álltunk le időben és akkor ez van.

- Hogyhogy ez van, ezzel mit akartál mondani?

- Hogy magyarázzam el? Szóval, ha nem engedlek el időben, elszáll az agyam és akkor...

- Elélveztél volna?

- Igen. De nyugi, a hideg zuhany segített rajtam.

- De mi lesz ezután? Látod, jól éreztem én, már én is elveszítem az önkontrollom.

- Igen, erre céloztam.

- Norbinc, ugye nem kételkedsz benne, nagyon szeretlek és nem akarlak még egyszer ilyen kellemetlen helyzetbe hozni.

- Jó, drága, de jobban fel kell készülnünk az együttléteinkre, hogy ne hozzuk egymást kellemetlen helyzetbe.

- Mit értesz ez alatt?

- Egyelőre tanácstalan vagyok, majd kiokoskodjuk ketten, jó?

- Benne vagyok. Mitől vagy még mindig olyan komoly?

- Rosszul érintett, amikor anyukád azt mondta, még pár hétvége és Királyváron tavaszig befejezik a munkálatokat. Ez azt jelenti, vége az idilli hétvégéknek. Ráadásul egyre gyakrabban jut eszembe, két hónap és megszületnek a kistesóid. Ki tudja, anyukád hogy viseli az utolsó időszakot. Ha itthon marad, rád is több teher hárul majd. Szóval kezdted kapizsgálni, mire gondolkod?

- Igen, de nem lesz gáz, hiszen a második félévben komolyabban kell koncentrálnunk az érettségire. Jó indok lesz rá, hogy hétvégéken többet lehess itt, ha anyukádékat meg tudod győzni.

- Őket meg, mert mindketten örülnek, hogy kitűnőre állok és ezt kizárólag neked tudják be. Most téged szeretnélek arra rávenni, bízz bennem és használjuk ki a kevés lehetőséget, a szabad hétvégéken hadd töltsen nálad a szombat éjszakákat.

- Bízom benned, de anyukádék?

- Nekik azt mondjuk, dízsiibe megyünk.
 - Jesszus! Bár félek, hogy lebukunk, de benne vagyok.
 - Ami azt jelenti, már ma is maradhatok?
- Megszólalt a vezetékes telefon. Zsófi meglepetten nézett oda.
- Vajon ki lehet? Azon nem hív bennünket senki.
 - Akkor biztosan téves hívás.

2.

Mivel nem hagyta abba, Zsófi odament, kihangosította és felvette:

- Tessék!
- Sólyom András vagyok, Zsófit keresem.
- Én vagyok.
- Szia, kislányom! Az apukád vagyok. Ne haragudj a zavarásért, de veled szeretnék beszélgetni, ha...
- Én viszont veled nem - vágott közbe.
- Kérve kérlek, ne tedd le!
- Én meg téged arra, ne erőszakoskodj. Ha kibírtad majd tíz évig, hogy nem beszélgettél velem, most már semmi értelme.
- Kislányom, kérlek, hallgass meg?! Miután anyukáddal elváltunk, jöttem rá, milyen örültséget követtem el. Próbáltam vele megbeszélni, de szóba sem állt velem.
- Csodálsz?
- Nem, de alakulhatott volna szerencsésebben is az életünk. Képtelen voltam elviselni, hogy többé nem hozzátok tartozom. Magam ellen akartam fordulni, de a nagymamád szívatot kapott, közbelépett. Mivel nem tudtam elviselni, hogy idegenként találkozzam veletek, főleg veled, külföldre mentem. Rengeteget dolgoztam, így könnyebb volt lelkileg összeszednem magamat. Eddig bírtam, az állandó honvágy hazahozott. Nem akarom az életeteket felbolygatni, de veled szeretnék kapcsolatot tartani. Kérlek, ne tagadd meg tőlem.
- Apa, ez nem így működik. Hogy képzeled, tíz év után egyszer csak betoppanhatsz az életembe?
- Hallottam én már ennél cifrábbat is, ami végül jól működött.
- Nem tudom. Én rettenetesen haragudtam rád, amiért anyut magára hagytad és rám sem voltál kíváncsi. Ezt nem lehet máról hónapra elfelejteni.
- Ebben igazad van, nem is így képzeltem el. Egyelőre csak annyit kérnék tőled, ne zárkózz el, adj lehetőséget rá, hogy megismerhesselek, milyen nagylány lett belőled.
- Nem tudom, mit ígérhetnék neked. Anyuval mindenképpen meg kell beszélnem, őt semmiképpen nem akarom megbántani, de valahogy magammal is tisztáznom kell, akarom-e én ezt így, ahogy kéred. Adj időt.
- Természetesen, gondold át. Engem a nagymamád telefonszámán mindig megtalálsz. Szeretnék reménykedni benne, van visszaút hozzád.

- Gondolkodom a dolgon. Arra kérlek, várd meg a döntésemet.
 - Rendben van. Nem tartalak fel tovább, drukkolva reménykedem a pozitív hozzáállásodban. Puszillak, édesem!
 - Szia, apa - tette helyére kábultan a kézibeszélőt.
- Szoborként állt a telefonasztal előtt. Norbi nézte, majd odament hozzá, magához ölelte, szó nélkül simogatta.
- Mit szólsz hozzá? - szólalt meg nagy sokára.
 - Nehéz lenne bármit is. Apukád hangja meglehetősen szomorú volt. Régen nem egy ilyen filmet láttam a tévében. Mindig meghatódtam tőlük, de te kis gyerekként borzalomként élted meg az egészet.
 - Nagy önuralomra volt szükségem, hogy végighallgassam és le ne tegyem. Szerinted hívjam fel anyut?
 - Ez foglalkoztatott, amíg beszélgettetek. Nem tudom, hogy lenne jobb, de úgy érzem, nem kéne felidegesíteni, itthon nyugodt körülmények között lenne talán jobb megtudnia.
 - Én is efelé hajlok.
 - Most, amíg nem befolyásolnak az ellenérvek, lenne hozzá kedved, hogy kapcsolatotok legyen?
 - Nem tudom. Abban biztos vagyok, anyut semmiképpen nem akarom megbántani. Ha ő zöld utat ad, még mindig ott van bennem az ellenszenv, amit iránta érzek.
 - Megértelek. Adj magadnak elegendő időt, nehogy megbánhasd valaha az esetleges negatív döntésedet.
 - Ezt fogom tenni. Édeske, tanulnunk kéne. Ma még legalább két tételt kidolgozhatnánk - mondta, miközben az járt a fejében, anyukáját vagy Dénest érinti majd kellemetlenebbül a híre.
 - Nem válaszoltál a telefonhívás előtti kérdésekre.
 - Egyetértek veled, ki kell használnunk minden együtt tölthető időt, úgyhogy igen, már ma is maradj velem.
- Vasárnap még javában dolgoztak, amikor Júliának hazaértek. Norbi látta a lány feszültségét, azt javasolta, majd folytatják, ő most hazamegy, hogy Zsófi nyugodt körülmények között számolhasson be apukája telefonhívásáról. Zsófi örült a fiú tapintatosságának, és járt az agya, hogy hozakodjon elő a témával. Dénes oldotta meg a dilemmáját. Amikor Norbi elment, rákérdezett, mitől olyan komoly? Nagy levegőt vett és megmondta. Júlia elsápadt, levegő után kapkodott, majd dühtől elfúló hangon szólalt meg:
- Mi a hétszentséget akar ennyi idő után!
 - Felvettem a rögzítőt a beszélgetést, ha gondoljátok, hallgassátok le.
 - Vacsora után az lesz az első, ugye Júliám?
 - Persze. Felhívom és garantálom, elveszem a kedvét az akcióitól! Elküldöm az anyjába, a rohadt, szemét alakot!
 - Nyugi, aranyom, nyugi, árt a babáknak az izgalom. Komoly dolgokat nem lehet indulatból elintézni. Még nem is hallottad, miért jelentkezett.
 - Rendben, akkor is idegesít, még összekever Zsófi fejében valamit.

- Ugyan, anyci, hogy keverhetne. Ha nem akard, hogy kapcsolatunk legyen, nem lesz.
- Ez így nem helyes, de beszéljessünk a témáról azután tovább, miután hallottuk a beszélgetéseket - szögezte le Dénes.

Kétszer hallgatták végig. Júlia véleménye nem változott, Dénes pedig Zsófit nézte várakozóan:

- Te hogy vélekedsz? De érdekelné az is, milyen hatással volt rád a hívása?
- Lebénított. Első pillanatokban le akartam tenni, de aztán úgy döntöttem, végighallgatom. Anycit semmiképpen nem akarom megbántani, annyit nem ér nekem az egész.
- Kis hercegnő, nem erre, kizárólag a véleményedre lennék kíváncsi. Most zárjuk ki anyukád véleményét.
- Tanácstalan vagyok. Nem esek hasra a szövegelésétől, de valahol megértem őt. Azt hiszem Norbinak igaza van, időt kell adnom magamnak, hogy feldolgozzam az egészet és kellő távolságból döntsek tárgyilagosan, ne indulatból.
- Bölcs tanács, ennél okosabbat azt hiszem, mi sem adhatnánk neked. Ugye, Júliám, ezzel te is egyet tudsz érteni?
- Ezzel igen, de mi lesz, ha a zaklatásaival kényszerít ki Zsófiból választ?
- Ismersz, belőlem erőszakkal nem lehet választ kicsikarni, másfelől: hallottad a kikötésemet és az ő reakcióját.
- Igen, kicsim, hallottam és maradjunk ennyiben.
- Akkor elmondhatnátok, ti mit intéztetek Királyváron?
- Gyuri szerint három, de legkésőbb négy hét alatt hozzák úgy tető alá a házat, hogy a tél kárt ne tehessen benne. Azt javasolta, vegyük meg a belső burkoláshoz az anyagokat, mert tavasszal jóval drágább lesz. Miután felajánlotta, hogy a pincéjében tárolhatjuk, belementünk. Majd meglátod, milyen klassz kerítésünk van. A százhusz centiméter betonlajzat fele a földbe van süllyesztve. Ebbe van belebetonozva a vaskerítés, amire a vadak és egyéb kártevők ellen szöges drótot fontak kívülről. Úgy néz ki a telkünk, mint egy mérges süni - nevetett Dénes.
- Miért kell olyan mélyre mennie a betonnak?
- Hogy a vaddisznók, szarvasok ne tudják beásni magukat a kerítés alá. Az egész majd két méter harminc magas. Ti hogy haladtok a tanulással?
- Mint a villám. Már a fele töri kész. De jó is, mert Bözsi nénitől pénteken megkaptuk a magyar irodalom és nyelvtan tételsort. Még karácsony előtt várható a matek is.
- Akkor csak szorgalmasan ifjúság, szorgalmasan!

Miután elkészöntek egymástól és lefeküdtek, Zsófi egyre nyugtalanabb lett az este kialakult hangulat miatt. Most lett igazán tanácstalan apukájával kapcsolatban. Nem tetszik neki az anyukája kezdeti ellenszenves felháborodása, ami egyik pillanatról a másikra, minden átmenet nélkül csapott át érv nélküli megalkuvásba. Most mi az ördögöt kezdjen ezzel? Melyiknek higgyn? Értékelhetetlen, vajon mit akar? Legyen kapcsolatuk vagy ne legyen?

Töprengés közben visszapergette az elmúlt hónapok eseményeit. Ennek kapcsán döbrent rá, vele és Norbival kapcsolatban is mindig így viselkedett. Amint szembe találta magát az ő vagy Dini bá' ellenvéleményével vagy ellenállásával, szinte azonnal meghunyászkodott és egyetértően fogadta el álláspontjukat. Ő kis naiv pedig örült, mert azt hitte, meggyőzték érveikkel. Ezen a ponton leblokkoltak gondolatai. Tényleg jól ítéli meg, anyukája ennyire

befolyásolható? Ennyire félreismerte őt? Fájt neki a megfogalmazódó kétely, mert annyira szereti őt, még gondolatban sem akar negatívan vélekedni róla. Nem, de nem örül a felismerésnek, anyukája olyan szinten befolyásolható, amivel nem lehet mit kezdeni. Ezentúl rossz azért is, mert hiába vár tőle segítséget tanácsstalanságában, magára marad. Így hiába nem akarja megbántani őt majdani döntésével, elkerülhetetlen, hogy valami ilyesmi süljön ki belőle.

Persze, az nagyon jó, hogy Norbi és Dini bá' nem ilyenek, rájuk mindenben számíthat, mindig kap olyan érveket, amiken érdemes elgondolkodni, amik segítenek döntéseiben, de ez esetben anyukája véleménye lenne a legfontosabb. Minél tovább töpreng, annál tanácstalanabb, mit gondolhat magában? El tudja fogadni az esetleges kapcsolattartásukat, vagy fájna neki? Majd továbbpörgette gondolatait: arról senki nem tehet, hogy milyen tulajdonságokat örököl szülei génjein keresztül, de anyukájának megvan hozzá az intelligenciája, hogy ne hirtelen felindulásból nyilvánítson véleményt, hanem előtte alaposan gondolja át, mi mit von maga után és csak ezt követően foglaljon állást. Muszáj, hogy egy értelmes embernek véleménye legyen az őt érintő dolgokról. Méghozzá olyan véleménye, ami minden körülmények között vállalható, képviselhető úgy állásfoglalásaiban, mint cselekedeteiben.

Igen-igen, pontosan ilyesmikről beszélgettek Klári nénivel az elmúlt ofő órán. Azt magyarázta, egy érettségizett embernek határozott véleményt kell tudni alkotni a környezetéről, a világ dolgairól, mert nem azért jártunk gimnáziumba négy évig, hogy csak az időt múlassuk. Nem bizony. Neki elsősorban ezért lett szimpatikus Norbi. Jókat vitatkoztak ofő órákon a Klári néni által kezdeményezett témákon. Persze, nem mindig ők mondták ki a tutit, volt, hogy Klári néninek kellett rámutatnia dolgokra, de mára már képesek érvekkel meggyőzni egymást. Megtanulták azt is tőle, tudni kell elfogadni a másik véleményét, ha nincs vele szemben ellenérv. Azt sulykolta beléjük, a vita akkor és csak akkor előremutató, ha észérvek állnak állításokkal szemben.

Úgy gondol vissza gyerekkorára, náluk nem viták voltak, hanem ordibálások, asztal- és ajtócsapkodások. Gyakran riadt fel álmából a szülei hálósobájából átsűrődő kiabálásokra. Apukája folyamatosan szórta a szitkokat, gyanúsítgatásokat anyukájára, aki mindig csak azzal védekezett hisztérikus sírással, hogy nem igaz, hazugság, nem tűri el, hogy ilyesmikkel vádolja, de magyarázatot soha nem adott rá, miért nem igaz, miért rágalom, amit apu a fejére olvas. Viszonzásul ő is csak vádaskodott, hogy mi a francnak nekik az a nagy lakás? Rákényszerítette apu a kölcsönre, amit alig képesek fizetni. Addig-addig ment az öldöklő harc, amíg apu belefáradt és kezdett kimaradozni. Anyu szerint összeszűrte a levelet a kolléganőjével, akihez aztán odaköltözött.

Még az is lehet, hogy egy család lehetnének, ha annak idején megbeszélik egymással a dolgokat, ha közös döntések alapján irányították volna az életüket. Igen-igen - szegezte le magában, a megalkuvás csak addig működhet párkapcsolatban, amíg nagy a szerelem. Amint a hétköznapi dolgok kerekednek felül, elégedetlenségbe csap át valamelyik fél részéről. Egyenes következmény, hogy általában a megalkuvóéról, hiszen ő az elnyomott, akire rá lehet kényszeríteni bármit.

Megfájdult a feje, melege lett a sok forgolódástól. Felkelt, kiment az erkélyre, a csillagokat nézte. Eszébe jutott, Norbival választottak maguknak, ezt fürkészte tekintetével, hol lehet, majd hosszan nézte és ugyanaz a nyugalom szállta meg, mint akkor, amikor ketten nézték. Amint ott állt, kezdett elálmosodni. Megborzongott, bement lefeküdt és pillanatok alatt mély álomba zuhant.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET AJÁNDÉKBA KAPOTT HÉTVÉGE

1.

Két hét telt el, amikor egyik hétköznapi délután Norbi azzal állt elő, a hétvégét a szülei Nagymaroson töltik, szeretnék, ha velük mennének. Mivel Zsófi akkor is egyedül lett volna otthon, beleegyezett, csak utána jelentette be anyukájának. Júlia a fejét csóválta és azt kérdezte:

- Oda miért van nagyobb kedved menni, mint velünk Királyvárra?
- Agyilag kezdünk kifáradni Norbival, jó lenne egy nagyot kirándulni, amíg az idő engedi. Ha Királyvárra mennék, elmaradna nem csak ez, de a tanulás is, mert amint mesélték az élményeiteket, van ott mit csinálni.
- Tény, egyre több a dolog, de szeretném, ha megnéznéd egyszer te is, hogy áll a ház.
- Mit szólnál hozzá, ha egyik hétvégén elmennénk veletek Norbival, és még aznap visszajönnénk?
- Örölnék neki.
- Akkor megbeszéltük.
- Mikor mentek Nagymarosra?
- Kriszti néniék pénteken a munkából egyenesen odamennek. Norbival úgy egyeztünk meg, mi akkor, amikor ti Királyvárra.
- Mi is a munkahelyről gondoltuk. Akkor álljunk neki mielőbb sütni-főzni, hogy te is tudj magaddal vinni belőle.
- Klassz. Köszönöm, ezt szerettem volna kérni.

A péntek egészen másként alakult, mint tervezték. Zsófiéknak elmaradt az utolsó két órájuk. Eldöntötték, Norbi hazamegy a holmijaiért, átmegy Zsófihoz, ott várják Krisztina telefonhívását. Épphogy odaért, amikor megszólalt Norbi mobilja. Kihangosította, úgy nyomta meg a yes gombot.

- Szia, Norbikám! - köszönt Krisztina anélkül, hogy Norbi megszólalhatott volna. - Kis gond támadt, kislányom. Apunak sürgős műtét jött közbe délelőtt, ami jócskán behúzódik a délutánba, úgyhogy várnotok kell.

A két fiatal egymásra nézett, gyorsan egyeztettek:

- Zsófi benne lenne, te mit szólnál hozzá, ha előre mennénk és kiszellőztetnénk, befűtenénk, mire jöttök?
- Rendben. Van nálad elég pénz?
- Vonatjegyre bőven.
- Mindkettőtöknek csomagja van, nem tartom jó ötletnek. Otthon, a bárszekrény alatti fiókból vegyél el két húszast, üljetek taxiba.

Zsófi élénk tiltakozására Norbi megnyugtatta anyukáját:

- Zsófinak vonatozhatnakja van, de nyugi, a Nyugatiba azzal megyünk, ott meg majdnem házig visz a helyi járat.

- Jól van, édesem, vigyázzatok nagyon magatokra!
 - Úgy lesz, de hívj fel, mikor tudtok indulni.
 - Hívlak azonnal. Szia, rohanok Esztinkóért.
 - Szia, anyukám, várunk benneteket! - miközben lenyomta a non gombot, sürgetve mondta Zsófinak - hívj taxit, hogy egy vonattal előbb mehessünk el.
- Mire Norbi lehordta a csomagokat ott volt a taxi. Felszálltak a vonatra. Kényelmes helyük volt, ketten voltak a fülkében. Norbi magához ölelve Zsófit, mosolyogva mondta:
- Mit szólsz? Ajándékba kaptunk legalább két órát.
 - Klassz. Kezd beteljesedni a félelmed, anyuék egyre többet vannak otthon.
 - Szerencsés csillagzat alatt születünk, mindig kárpótolva vagyunk. Holnapra pedig nagy túrát szervezek, hogy anyuéknek ne legyen kedvük velünk tartani - kuncogott.
 - Esztinkót nem tudod lerázni.
 - Ó, dehogynem! Őt mindenütt csak a játszótér érdekli, ami két házzal van arrébb.
 - Nem lenne rossz, ha bejönne a terved.
 - Ha benne vagy, be fog jönni, bízd ide - csókolta meg. - Úgy szervezem a túrát, hogy a hatos voncsival haza tudjunk jönni. Ma nem alszol velem, de holnap nálatok ugye, igen?
 - Túlszervezed a hétvégénket, nem gondolod?
 - Meglátod minden belefér, csak az idő el ne romoljon. Legalább három irodalom tétel is elkészül vasárnap, amíg anyukádék hazaérnek - puszilgatta nevetve. - Szóval benne vagy?
 - Benne, te édes, erőszakos szerelmem.
 - Nézd, bent áll a helyi járat, húzzunk át gyorsan, nehogy lemaradjunk.
- Bár tényleg nem kellett hosszan cipelniük a csomagokat, mégis kimelegedtek mindketten. Amíg Norbi az ablakokat nyitogatta, Zsófi a romlandókat pakolta hűtőszekrénybe. Kiszuszogták magukat, közben megszólalt Norbi mobilja.
- Úgy tűnik, behatárolt az intim együttlétünk - nyomta meg a yes gombot. - Szia, anya! Épp most értünk ide Zsófival.
 - Szia, Norbikám! Baj van, nem mehetünk utánatok. Bár apu előbb végzett, mint gondolta, de Esztinkó csupa láz. Olyan beteg a kis drága, a kocsiban ülni sem tudott. A vizes lepedő sem vitte le a lázát, apunak injekciót kellett neki adni. Volt sírás. Itt van az ölemben, amíg megnyugszik.
 - Te jó ég! Szegénykém. Mondd meg neki, pusziljuk és gyógyuljon meg, mire hazamegyünk.
 - Hallotta, várj, adom őt.
 - Szia, Norbins! Jó, de egy kicsit jó lenne, ha nem kéne suliba mennem, mert most úgyis csak ismételnék, ami nagyon uncsi. Igaz, az sem lenne jó, ha apának még egy szurit kéne adnia, mert hiába mondta, nem fog fájni, akkor is fáj - mondta szipogva.
 - Kicsit fáj, kis bikfic, de így előbb mehetsz játszani, hintázni.
 - Az tényleg jó lesz. Ti visztek el?
 - Azt nem tudom, most belefér-e, de a jövő héten a miénk leszel, ugye nem felejtetted el?

- Áá, nem. Számolom a napokat. Azt mondja anyu, le kell feküdnöm, mert megfázom. Norbincs, ugye felhívtok még?

- Természetesen. Odakészítettem neked pár videofilmet, ha már nem tudsz eljönni, kérd meg anyut, rakja be neked.

- Az nagyon jó! Te olyan jókat tudsz találni nekem! Kösz-kösz! Pusziom Zsófincot is, mert már be kell bújnom az ágyikómba.

- Bújjál drága, majd később hívunk.

- Jó, de nagyon várom ám. Puszi-puszi!

- Nos, Zsófinckám, elég bombabiztos körülmények lesznek, ahhoz, hogy velem merj aludni? - vonta az ölébe.

- Tökéletes, de nem lesz az intimitás korai?

- Nem. Sok a pótolnivalónk. A sánta lábaimra való megjegyzésed ezúttal kihagyva az érdemi válaszodra lennék kíváncsi - kuncogott. - Szerinted holnap túrázni fogunk?

- Norbi! Hányszor fogod még átkonvertálni a programunkat?

- Most utoljára. Ha ragaszkodsz a hegymászáshoz, persze benne vagyok, ott is ketten leszünk.

- Melletted nem akarok semmihez sem ragaszkodni - ölelte át.

- Végre! Azt hittem, szálfaként akarsz az ölemben csücsülni - nyúlt a blúza alá.

- Egy icipicit várj még. Szeretném anyut felhívni.

- Elmondod neki, most éppen hol csücsülsz?

- Undok vagy és haragszom rád! - akart felállni.

- Jól van na. Még viccelni sem szabad veled? - vonta szorosan magához.

- Tudod, hogy ez a legérzékenyebb pontom és talán kicsit komolyan is gondolod.

- Némuljak meg, ha egyetlen betűt is komolyan gondoltam - nézte lehangoltan a lányt.

- Jól van, jól van, ne harizzunk egymásra - simult hozzá hízelegve.

- Ha elhiszed, hogy soha nem tudnék visszaélni az őszinteségeddel, kútba a butaságunkkal - puszilta meg.

- Nem csak elhiszem, tudom.

- Akkor hívd anyukádat, mert kezdek türelmetlenné válni a csókhányomtól.

Azt elmondta Júliának, hogy nem várták meg Norbi szüleit, mert kiszellőztettek, befűtöttek, mire utánuk mentek, de a többiről bölcsen hallgatott. Miután lenyomta a non gombot, átölelte Norbit:

Karjaik egymásra fonódtak, felhevülten csókolóztak. Norbi végigdőlt a kanapén, maga mellé csúsztatva óvatosan a lányt.

- Norbincskám, kérlek, legyünk jók, jó?!

- Mi nem tetszik az én félénk szerelmemnek?

- Az, hogy így, izé, szóval cikis helyzetbe kerülhetünk.

- Amit te nagyon nem szeretnél, ugye?

- Nem, de ezt már sokszor megbeszéltük.

- Zsófinckám, bugyin és nacin át még senkinek nem lett kisbabája, nyúlj el bátran a karomban.

Nyaka köré fonta karjait és átadta magát a csókolózás mámorának. Egyre erőtlenebb ellenállással igyekezett Norbit leállítani, amikor darabonként kerültek le róla ruhái.

- Norbi, ne. Nagyon jó, túlzottan jó, ne csináld - húzódott el, amikor már csak fehérnemű volt rajta.

- Drága szép szerelmem, meglátod, fergetegesen jó lesz mindkettőnknek. Tudom, sokat olvastál már te is a pettingről, hidd el, bennünket már csak az tud megnyugtatni, türelemre inteni. Persze, hogy tudod, a csókolózás egy ponton túl már kevés. Naa, kis csillag, ugye nem akarsz, hogy állig beburkolva öleljelek magamhoz?

Simogatta a reszkető lányt és nem tudta eldönteni, a vágytól vagy félelemtől. Érzéki játékaival próbálta bátorítani. Zsófi erőt vett magán, Norbi segítségével vetköztette őt. Már csak az alsója volt rajta, amikor magához ölelte a pironkodó lányt.

- Norbi, biztos vagy benne, hogy beéred pettinggel?

- Bízz bennem eskü nélkül. Drága, ugye levethetjük magunkról ezeket a fölösleges micsodákat?

- Ciki. Akarom, de anyu előtt sem szoktam mezítelenkedni.

- Fogadd meg, hogy csak előttem fogsz életünk végéig.

- Hh, fogadom! - bújt hozzá, hogy átadja magát szenvedélyének.

Norbi nem csak őt, de saját magát is megszabadította az utolsó darabtól is. Átkarolta a remegő lány derekát, magához vonta. Érzéki simogatásával, játékaival gyorsan oldotta a lány feszültségét. Amikor csitultak Zsófi halk sikolyai, elnyúlt mellette. Zsófi is igyekezett az olvasottak alapján örömforrássá tenni együttlétüket. Érezte, Norbi hirtelen megrándul, amint szerelemgyökerét kezébe vette. Felidézte a könyv képsorait, hogy érheti el Norbival ugyanazt, amit ő övele. Boldogság futott át rajta, amikor a fiú mellkasából hörgő sóhajok törtek fel. Úgyesen juttatta csúcsra. Ezt követően hosszú percekig feküdtek összeölelkezve.

- Mi lesz, ha nem tudlak elengedni és egész délután a karomban akarlak tartani?

- Jó lesz, mert vágyom a közelségedre.

- Annyira, mint én a tiédre?

- Szerinted? - puszilta meg.

- Most már akarsz, hogy annyiszor történhessen meg köztünk a mámor, ahányszor csak kívánjuk?

- Akarom. De anyunak erről nem fogok beszámolni.

- Végre, legalább nekünk is lehet magánéletünk.

2.

Szombaton egy nagy séta kivételével végigszerelmeskedték a napot. Úgy döntöttek, vasárnap reggel mennek haza, hogy megfőzzenek, mire hazaérnek Júliáék. Közben kidolgoztak egy irodalom tételt is. Az angol fordítást csinálták, amikor anyukája bejött a lakásba. Zsófinak egyből feltűnt a rosszkedve. Meg is kérdezte tőle:

- Anyici, mi a gond, az építkezés miatt van rosszkedved?

Júlia nem válaszolt, csak pakolászott, mintha Zsófi ott sem lett volna. A lány kezdte sejteni, vele lehet gondja, de fogalma nem volt, mit vétett. Kezdte kényelmetlenül érezni magát. Amikor Dénes feljött, tőle is megkérdezte:

- Szia, Dini bá'! Megtudhatnám, anyici miért nem szól hozzám?

- Biztosan rossz fát tettél a tűzre.

- De tényleg, ne csináljátok, mi a csudát vétettem?

- Ezt szeretném veled kettesben letárgyalni - szólalt meg komoran Júlia.

- Anyici, Norbi előtt nincs titkom.

- Annál inkább előttünk. Mit mondtál nekem, kik lesznek Nagymaroson?

- Norbi szülei és Esztinkó, de ő sajnos lebetegedett.

- Na és szóltál nekem erről egyetlen szót is?

- Nem akartam, hogy végigidegeskedd a hétvégét.

- Ha nem akartad, miért nem jöttetek haza, amikor kiderült, hogy kettesben maradtok?

- Tudod, hogy szombaton kirándultunk, felhívtalak nem egyszer.

- Igen és legalább két éjszakát kettesben voltatok. Megáll az eszem! Talán még hálás is legyek, amiért nem akartál felidegesíteni? Vagy úgy gondoltad, semmi közünk hozzá, hol, kivel lófrálsz napokig?

- Pontosan tudtátok. Különbben miért gondolod, hogy a jelenlétetek szükséges hozzá, hogy meg ne történjen köztünk, amitől annyira félsz. Megnézheted, minden lecióval készen vagyunk, négy tételt dolgoztunk ki a hétvégén amellet, hogy benneteket fincsi ebéddel vártunk.

- Igen, jóvá kell tenni a kihágásunkat, ugyebár!

- Júliám, édesem, fogd vissza magadat, szépen kérlek - fogta meg a karját Dénes.

- Ki adott rá engedélyt ennek a kis fruskának, hogy kettesben legyen Norbival egész hétvégén?

- Nem csináltunk semmi rosszat.

- Áá, dehogy. Igaz, nem rossz az, csak még gyerek vagy hozzá!

- Anya, légy szíves jó? Mindenbe nem engedek még neked sem beleszólni.

- Mit mondtál! Halljam, meg mered még egyszer ismételni?!

Zsófi hallgatott, elvörösödött, berohant a szobájába, magára zárta az ajtót.

- Halljam, Norbi, neked mi a véleményed?

- Júlia néni, Zsófi igazat mondott, semmi olyat nem csináltunk, amit ne vállalhatnánk fel bárki előtt. Már nem vagyunk gyerekek, tudunk felelősségteljesen viselkedni. Zsófi azért nem merte elmondani, hogy ketten vagyunk, mert fél Júlia nénitől.

- Most aztán meg vagyok hatódva! Köszönöm a véleményedet, a többit Zsófi-val beszélem meg.

- Ne tessék őt bántani, ő a világ legrendesebb lánya. Beköszönhetek neki?

- Mit bánom én! - rohant ki a konyhába.

Dénes utána ment. Norbi bekopogott Zsófihoz, de nem válaszolt.

- Zsófi, szépen kérlek, nyisd ki, szeretnék tőled elköszönni.
- Bocsáss meg, most magam akarok lenni, majd holnap beszélünk.
- Édeském, este hívlak még, könyörgöm, beszélj velem, mert nem lesz egy perc nyugtom.
- Rendben, tőled nincs kedvem elzárkózni.
- Szia, drága! Sietek haza és hívlak.
- Várlak, szia - mondta sírás közben.

Miután elment, Júlia kopogott be hozzá:

- Gyere ki azonnal!

Zsófi nem válaszolt. Júlia részben tájékozott a dühtől, másrészt féltette a lányát, hogy valami örültséget követ el. Ismét bekopogott, de Zsófi ezúttal sem válaszolt. Végül Dénest hívta segítségül, de hiába, neki sem válaszolt.

- Hányszor, de hányszor figyelmeztettelek, változtass a stílusodon, mert Zsófi el fog fordulni tőled. Lehet, hogy máris elérted. Egy önérzetes lánnyal nem lehet ilyen hangnemben beszélni. Tényleg igaza van, a kötelességeit maximálisan teljesíti, nem csavarog, nem drogozik, mi a csudát akarsz tőle?

- Nem tudom mit szólsz majd akkor, ha összeszed egy gyereket.

- Nem fog összeszedni, de ha igen, mással is megesett már. Akkor mi lesz, mehtagadod? Különbösen az életem teszem rá, felelőtlenül nem fekszik le Norbival. Sőt, még azt is el tudom róluk képzelni, hogy meg sem történt köztük. Bele kell törődnöd, nagylány, nem tőled fog engedélyt kérni, hogy a szerelmével mit csinálhat. Ha elmulasztottad a felvilágosítását, az nem az ő hibája.

- Nem érdekel, többé Norbi ide nem jön, Zsófi nem mehet el itthonról.

- Helyes, jó úton haladsz, hogy arra késztesd, szökjön meg. Mert tutira veheted, ez fog következni.

Júlia berohant a hálósobájukba, ledobta magát az ágyra és sírt. Dénes még egyszer megpróbált Zsófihoz bekopogni, de nem válaszolt.

- Zsófikám, tudom, most nagyon dühös és elkeseredett vagy, de tudnod kell, anyukád nem akar neked rosszat, s azt is, hogy én feltétlenül melletted állok.

Mivel ezúttal is csak a csend válaszolt, bement Júliához.

- Ha senkire, legalább a szíved alatt hordott babákra legyél tekintettel. Gyere ki vacsorázni, mielőtt rosszul leszel.

Júlia ismét megpróbálta Zsófit kicsalogatni, már békülékeny, kétségbeesett hangon, de Zsófi hajthatatlan maradt.

*

Norbi amint hazaért, hívni akarta Zsófit, de apukája megkérte, menjen be a szobájukba, beszélni szeretne vele. Rossz érzéssel követte és közben törte a fejét, mit vétettek a hétvégén akkorát, hogy náluk is parázs a hangulat.

- Nagy balhé volt Zsófiéknál? - kérdezte, miután leültek.

- Sajnos az az érzésem, nem csak volt. Zsófit teljesen kiborította az anyukája csúnya lero-hanása. Az egészben az a borzasztó, fogalmunk nincs, mi történt, honnan tudták meg, hogy ti nem jöttetek utánunk.

- Valójában tőlünk. Esztinkó egész nap nem volt lázas, levittem őt hintázní. Zsófi anyukájáék pedig a játszótér mellett jöttek végig. Megálltak, megkérdezték ti hol vagytok? Azt mondtam, náluk tanultok, meg ha jól tudom, főztök. De nem maradhatott ki a húgod sem, közölte velük, már nem lázas, nem kell feküdníe, csak az a rossz, hogy nem lehetett ott Zsófincékkel Nagymaroson. Júlia falfelhírré vált, szikrákat szórtak a szemei, ahogy rám nézett. Dühösen beült a kocsiba és nem túl diszkréten szólt rá Dénesre, üljön be, mert otthagyja. Sajnálom a dolgot.

- Nem ti vagytok a hibásak. Júlia néni áll túl mereven hozzánk. Zsófi pedig sajnos már fél tőle. Kezdetben mindent elmondott neki rólunk, de mióta ellene fordítja a nyíltságát, óvatosabbá vált.

- Nekem is az a tapasztalatom, az anyukák oktan féltésükkel rontanak el mindent, főleg a lányakkal szemben. Tartok tőle, Esztinkó is így fog járni anyukáddal.

- Légy résen, hogy a korának megfelelően legyen felvilágosult, ne szakkönyvekből kelljen tájékozódnia, mint Zsófinak. Ne haragudj, felhívom őt. Mielőtt eljöttem, sírva rohant be a szobájába. Magára zárta az ajtót. Velem is csak ajtón keresztül beszélt pár szót. Nyugtalanít, mi lehet vele.

- Rendben. Fontos, hogy legalább te mindig mellette legyél.

- Szerencsére Dini bá' Zsófi pártján van, de ő mégiscsak férfi - állt fel és a szobájába sietett.

Becsukta az ajtót, hogy Esztinkó ne rohangáljon be. Leült a fotelbe, kezébe vette a mobilját és hívta a lányt. Jó párat csegett, mire Zsófi felvette.

- Szia. Azt hittem, már nem hívsz - mondta hüppögve a sírástól.

- Szia, kicsi anygalkám! Hogyne hívnálak, drága?! Amikor hazaértem, apa behívott a szobájába. Meglepődtem, amikor azt kérdezte, nagy balhé volt nálatok?

Részletesen elmesélte a tőle hallottakat.

- Szóval anyuék valamiből gyanút fogtak, különben minek jöttek volna kerülővel felétek haza?

- Ez eszembe sem jutott. Mivel árulhattuk el magunkat?

- Nem tudom, de nem is érdekel. Velem így anyu nem viselkedhet. Nem adtam rá okot.

- Várj csak, drága?! Most jut eszembe, anyukád már pénteken este morcos volt, amikor felhívtad.

- Igen, mert legszívesebben megparancsolná nekem, hogy óránként hívogassam. Szombaton ki akartam engesztelni, azért hívtam gyakrabban.

- Mesélj, drága, mi van veled?

- Semmi. Felváltva kopognak be, könyörögnek, hogy menjek ki, de nem érdekel.

- Nem is vacsoráztál?

- Nem és reggelizni sem fogok.

- Jó hogy mondod, legalább duplán csomagolok holnapra.

- Jaj, ne. Norbikám, ne. Nem akarom még anyukádékat is magamra haragítani.

- Annál sokkal jobban kedvelnek ők téged, de tudniuk sem kell, én mindig magamnak készítem el a kajcimat. Jól hallom, megint bekopogtak?

- Igen. Anyu sírva kér, menjek ki, de nem érdekel.
- Szerinted okos dolog ilyen mereven dacolni vele?
- Nem tudom. Fáj nekem is, de Norbikám, valahogy el kell fogadtatnom vele, hogy ne kezeljen gyerekként. De bosszant az is, hogy visszaélt az őszinteségemmel.
- Tökéletesen igazat adok neked, csak sajnállak, hogy ilyen lehetetlen helyzetbe kerültél és nem tudok segíteni.
- De igen tudsz. Mellettem vagy és ez nekem mindennél többet ér.
- Igen, de mégiscsak közös az anyukád szerinti bűnünk.
- Bűnt nem követtünk el. Sőt nem vétettünk volna akkor sem, ha megtörtént volna, amire ők gondolnak. Az bánt, hiába lennék őszinte, anyu nem hinne nekem. Ezért érzem úgy, nincs mit beszéljek vele. Nem fogok magyarázkodni, védekezni a semmiért.
- Imádlak, amiért így gondold te is. De hogyan tovább, drága?
- Azt mondta anyu, nem jöhetsz ide, én nem lehetek veled.
- Ez rémisztően hangzik.
- Norbikám, azt megtilthatja nekem, hogy te ide gyere, de hogy én ne legyek veled, azt nem!
- Jó-jó, hozzánk jöhetsz, de abból újabb botrány lesz.
- Nem érdekel. Reggel megvárom, amíg dolgozni mennek, utána megyek suliba. Megírom anyunak, délután ne várjon, este hétre itthon leszek.
- Ha így látod jónak, így lesz, hercegnőm. Megbeszélem anyuval, ha jó idő lesz, Esztinkót vigye a játszótérre, hogy tanulhassunk.
- Mondd meg őszintén, nem lesz ez így gáz?
- Már hogy lenne gáz! Hiszen csak tanulunk ugyebár - mondta pajzán hangsúllyal.
- Jaj, Norbincs, neked mindig ilyesmin jár az eszed - vágott vissza félig sírva, félig nevetve.
- Már megérte, ha ezzel jobb kedvre tudtalak hangolni.
- Atya ég! Norbi, több, mint két órája nyomjuk a sódert. Köszönj el tőlem szépen, mert anyagi csődbe viszed anyukádékat.
- Nem, mert a zsebpénzemből üzemeltetlek - nevette el magát.
- Hogy beszélsz te velem?
- Morbid volt, de ugye nincs öri-hari?
- Mert ha van?
- Akkor holnap úgy, de úgy kibékítelek, hogy haza sem fogsz tudni menni.
- Jól van, ha nem köszönsz el te, majd megteszem én...
- Elköszönök, ha megígéred, hogy alukálsz - vágott közbe.
- Esküszöm, úgy lesz!
- Akkor ölelésem és csókjaim özöne kísérje álmaidat!
- A tiédet pedig az enyéim! Puszi-puszi.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET DÉNES KÖZBELÉP

1.

Másnap délután Júlia meglepetten vette tudomásul, ami addig még soha nem fordult elő, Zsófi nem volt otthon. Bár főznie nem kellett, mégis ideges lett Zsófi szokatlan viselkedésétől. Annyira kétségbeesett, hogy a cédulát sem látta meg az asztalon. Dénes vette a kezébe és olvasta el.

- Hányszor, de hányszor kértelek, bízz abban az érzékeny kislányban. Tessék, itt az eredmény!
- Teljesen kifordult magából ez a lány - sírta el magát.
- Nem, édes Júliám, ez a viselkedésed egyenes következménye.
- Hova az isten haragjába mehetett?! - kapta elő a mobilját.
- Mérget veszek rá, Norbiéknál van és ugyanúgy tanulnak, mint eddig itt.
- Kicseng és nem veszi fel. Zsó... Kinyomta, atya úristen, kinyomta, nem áll velem szóba - tört ki belőle a sírás.
- Nyugalom, nyugalom! Indulattal nem megyünk semmire, csak még inkább elvadítod magadtól.
- Üljünk kocsiba, hozzuk azonnal haza!
- Júlia, ha nem akarod örökre elveszíteni a lányodat, légy szíves ésszel cselekedj!
- Üljünk már kocsiba, mire vársz?!

Útközben Dénes megegyezett az asszonnyal, nem hisztizik, hallgat, rábízta Zsófit. Becsengettek. Krisztina jött ki.

- Zsófival szeretnék beszélni - mondta Dénes köszönés után.
- Ahogy gondoljátok, de nem tartom jó ötletnek. Állítólag hagyott cédulát, mikor megy haza, szerintem várjátok ki.
- Én innen el nem megyek Zsófi nélkül! - tört ki magából Júlia.
- Kértelek, hallgass! - szólt közbe Dénes. - Miért gondolsz így?
- Mert Júlia hívása után nagyon dühös lett, hogy még mindig nem bízik meg benne. Értsétek meg, Zsófi a legrosszabb korban van, és legyen bármilyen aranyos, mindent elronthattok. Tanulás után Norbi haza fogja kísélni.
- Rendben van, hazamegyünk és várjuk őt - karolt Júliába, aki nem mozdult.
- Nem, ez nem lehet igaz! Te nem védheted a lányom ellenem! Zsófi! Zsófi, azonnal gyere ki!
- Hiába kiabálsz, nem hallja, bent tanulnak a legbelső szobában.
- Júliám kérlek, ne csináld a műsort a szomszédoknak, ne cirkuszoj - emelte meg kissé a hangját Dénes. - Menjünk haza, Zsófi időre otthon lesz, majd meglátod.

Júlia kellenetlenül ült be a kocsiba. Otthon órával a kezében a szobákban rohangált, mint a mérgezett egér. Dénes nem tudta megnyugtatóni. Végre pontban hétkor csengettek.

- Ugye megmondtam - ment ki ajtót nyitni.

- Sziasztok! - mosolygott kedvesen Zsófi. - Gyertek be, nagyon vártunk benneteket!

- Szia, Dini bá'! - köszönt Zsófi komolyan.

Dénes a nappaliba kísérté őket. Júlia a kanapén ült, a két fiataalt nézte.

- Szia, anya!

- Hogyhogy anya?

Zsófi csak a vállán rántott egyet.

- Miért nem jöttél haza az iskolából?

- Elsősorban azért, mert nem veszekedni, hanem tanulni akartam. Másodsorban Norbival akartam lenni és amint este kijelentetted, ezentúl itt nem lehetek.

- Zsófi, mi nem így szoktuk a dolgainkat elintézni.

- Nekem fáj a legjobban, hogy változtatnom kellett, mert nem bízol bennem, mert visszaélsz az őszinteségemmel. Anya, nekem nem tilthatod meg, hogy Norbival legyek, mert szeretem őt. Ismerhetsz, engem nem lehet terrorizálni.

- Nem terrorizálni akarlak, csupán megértetni veled, még gyerek vagy ahhoz, amit csináltok Norbival.

- Miért, szerinted mit csináltunk?

- Hogy beszélsz te énvelem?! - ugrott fel.

- Szerintem rendesen. Csupán azt kérdeztem, szerinted mit csináltunk? Látod, mindig ez van, ha belemegyek, hogy beszélgessek veled, feldühödsz és talán nekem is jönnél, ha Dini bá' nem lépne közbe.

- Fel, mert nem tudom veled megértetni, korán kezded a felnőtt életet.

- Fogalmad nincs, miért üvöltözöl, miért bánsz úgy velem, mint egy utcalánnyal. Anya, nagyon elszégyellnéd magad, ha pontosan tudnád, mi történt köztünk a hétvégén - nézett Júlia szemébe.

- Van róla fogalmam, mit csinál két felelőtlen fiatal, ha tök kettesben van egy egész hétvégén.

- Bocsáss meg, ezt a nívón aluli beszélgetést nem folytatom tovább.

Visszafojtva sírását Norbihoz fordult:

- Köszí, hogy hazakísértél. Látod, itt nincs változás, minden ott folytatódik, ahol abbamaradt. Várom a jóéjt telefonodat - puszilta meg a szomorú fiút.

- Látom és nagyon szomorú vagyok. Szia, édeske - ölelte át a vállát, hogy visszapuszilja.

Zsófi egy szó nélkül indult a szobájába. Dénes útját állta:

- Zsófikám, kéérlek, legalább veled lehessen értelmesen beszélni. Tisztáznunk kell a történeteket, drága kis hercegnő!

- Nem Dini bá', anyával nekem nincs mit tisztáznom. Soha többé nem avatom be a dolgaimba. Veled semmi bajom, de ne haragudj, egyedül szeretnék lenni.

- Egyedül és ma sem vacsorázol?

- Köszönöm, de egy falat sem csúszna le a torkomon.

- Zsófikám, ennek rossz vége lesz - szólalt meg az addig szoborként álló Norbi. - Nem reggeliztél, nálunk nem fogadtad el az ebédet, ezt én nem fogom ennyiben hagyni.

- Ne aggódj, nem vagyok éhes.

Júlia csak a fejét kapkodta. Dénes kemény tekintete láttán közbeszólni nem mert, berohant a szobájukba.

- Dini bá', szeretném Zsófit elvinni vacsorázni, utána hazakísérem.

- Zsófi? - nézett rá kérdően Dénes.

- Annyi pénzem van még, elmegyek, addig sem kell itthon lennem.

Dénes remegett az idegességtől, de engedte, hogy elmenjenek. Bement Júliához:

- Búcsút mondatsz a lányodnak, ezt elintézted egy életre.

- Rátöröm az ajtót, ha nem jön ki. Hát mit képzelsz ez a kis fruska! - ugrott fel.

- Nem kell rátörnöd, nincs itthon.

- Hogyhogy nincs itthon?! Hol van! Hogy engedhetted el! Azonnal menjünk utánuk!

- Nem tehettem mást, igaza van.

- Hogyhogy igaza van! Csak nem ellenem fordulsz te is?

- Júlia, méltatlanul bánsz azzal a szegény kislánnyal és ebben nem állhatok melléd. Norbi elvitte vacsorázni, hallhattad, két napja nem eszik miattad.

- Ha nem ülsz velem kocsiba, utána megyek egyedül, de hogy hazahozom a kisasszonyt, azt garantálom!

- Hova mész utánuk? Fogalmam nincs, hova mentek - mondta lehangoltan Dénes.

Leült a fotelbe, maga elé nézett rosszkedvűen. Júlia döbbenten nézte, ilyennek még soha nem látta.

- Dini, hova vezet ez? - sírta el magát.

- Nem tudom. Nem gondoltam, hogy ilyen konokul makacs tudsz lenni még az imádott lányoddal is.

- Mindenki ellenem fordult? - dobta magát zokogva az ágyra.

- Júlia, a legnagyobb ellenséged te vagy magadnak. Látom a szomorú jövőmet. Egy nézeteltérés és úgy ki leszek innen rúgva, hogy a lábam sem éri majd a földet.

- Ez nem lehet igaz! Dénes, miket beszélsz?

- Sajnos igaz, már látom, nagyon igaz. Ha képes voltál a lányod ellen fordulni, hogyan fordulnál ellenem, az idegen ellen?

- Nem akartam ellene fordulni, csupán észhez akartam téríteni.

- Azt veled kéne tenni, kedvesem. A szavai után meg merek rá esküdni, semmi olyat nem követtek el, amiért neked így fel kellene háborodnod. Tényleg igaza van, megaláztad, úgy bántál vele, mint egy utolsó szajhával.

- Úristen! Dénes, hogy beszélsz! - sikított fel.

- Úgy-úgy. Sikítozz csak, hadd higgyék azt, hogy fojtogatlak - ugrott fel.

Fogta a kabátját és elhagyta a lakást. Kulcsot sem vitt, csak becsukta maga után az ajtót. Júlia örjöngve zokogott. Dénes lement az utcára, a ház körül sétált, a fiatalokat várta. Közben járt az agya. Képtelen volt felfogni Júlia viselkedését. Zsófi nem gyerek már. Norbival szeretik egymást, aranyosak együtt. Komolyan veszik mindketten a kapcsolatukat. Nem dől össze a

világ, ha fél év után lefekszenek egymással. Honnan Júliában ez a konok makacsság? Eddig semmiben nem reagált ilyen értelmetlenül. Persze ő elejét tudja venni a nézeteltéréseknek, de ki tudja meddig. Megoldást kell keresni a lehetetlen helyzetre, de hogy, ha nem hallgat rá, ha hajthatatlan?

2.

Egyre türelmetlenebb lett, vajon hol lehetnek? Törte a fejét, mit tegyen, ha nem jönnek haza? Több, mint egy órát járkált, idegeskedett, mire végre feltűntek az utca végén. Eléjük sietett. Amikor a lámpa alá értek, látta, Zsófinak ki van sírva a szeme.

- Sziasztok, csak hogy itt vagytok! Zsófikám, mi a további elképzelésed? - fogta meg a karját.

- Nem tudom, de nem sok maradásom van itthon. Dini bá', én tanulni akarok, legalább érettségim legyen - sírta el ismét magát. - Eldöntöttem, felhívom keresztanyut Cegléden. Ha nem fogad be, nem tehetek mást, apuhoz fordulok. Érettségi után dolgozom.

- Figyelj rám, kicsim! Szépen kérlek, ne tedd tönkre a saját és a mi életünket. Ígérem neked, ha anyukád nem tér észhez, én veszem kezembe a sorsodat. Ne hamarkodd el, kicsi hercegnő, a dolgot. Te olyan megfontolt kislány vagy, kéérlek, próbálj meg higgadt maradni.

- Megpróbáltam, és mire mentem vele? Anyu meg sem hallgat, hülyeséget feltételez rólunk. Én ezt nem fogom eltűrni. De nem fogom azt sem, hogy eltiltsa Norbitól. Nem is értem. Hogy tilthatna el, amikor szeretem őt.

- Csúnyán viselkedett veled, de talán jobb belátásra lehet bírni. Mióta elmentetek, itt sétálgatok. Magára hagytam, hogy legyen ideje átgondolni, hogyan tovább. Biztos vagyok benne, nem élné túl, ha az elképzelésed szerint cselekednél.

- Sajnos, azt hiszem, csak a hiúsága miatt nem. Én csak abban az egyetlen esetben tudok vele megegyezni, ha minden a régiben maradna. Ebbe meg ő nem fog belemenni, de semmi áron nem engedem, hogy minket szétválasszon.

- Bízhatok bennem, mellettetek állok akkor is, ha megtörtént az, amitől annyira félt benneteket, hiszen bizonyítottatok már, szeretitek egymást.

- Dini bá', esküszöm, semmi komoly nem történt köztünk és nem Júlia néni tiltakozása miatt nem, hanem még nem tart ott a kapcsolatunk - mondta elkeseredett szomorúsággal Norbi.

- Te mit szólna Zsófi elképzeléséhez?

- Próbáltam meggyőzni, jöjjön hozzánk, amíg rendeződik anyukájával a kapcsolata, de érthető okból nem fogadta el, pedig anyuék kedvelik őt annyira, hogy benne lennének.

- Ez helytelen lenne, ezzel elkötelezné magát. Zsófikám, elfogadod az ajánlatomat?

- Nem tudom. Félek, de téged nem akarok megbántani. Dini bá', ha anyu továbbra is megalázza engem, nem akarok vele egy fedél alatt élni. Akkor bárhova, de elmegyek.

- Ebben maradunk. Gyere fel velem, és arra kérlek, ne zárd magadra a szobaajtód.

Azzal köszönt el Norbitól, ő fogja hívni, mielőtt elalszik. Norbi nehéz szívvel indult haza. Felmentek. Mivel egyiküknél sem volt kulcs, becsengettek. Júlia nagysokára jött ki. Megijedtek a látványától. Halálsápadt volt, egész testében remegett.

- Mi van veled, aranyom! - ölelte át Dénes.

- Semmi. Romokban az életem megint. Magamra maradtam, egészen magamra.

- Nem maradtál magadra, de engedned kell a konokságodból, kis szívem - simogatta aggódva. Zsófi döbbsen állt és az anyukáját nézte. Pontosan úgy nézett ki, mint amikor Zsolt miatt kiborult.

- Anyikám, miért nem tudunk megegyezni? - sírta el magát.

- Nem értem a dolgot én sem. Nem vagyok én a te ellenséged. Amíg nem volt Norbi, mindenbe bevontalak, ami velem történt, mindent meg tudtunk beszélni egymással.

- De anyikám, én Zsolt ellen is csak akkor fordultam, amikor megcsalt téged, hülyének nézett. Norbi nem vétett ellened, mégis kitiltottad.

- Beszéltem össze-vissza idegességemben, de miért tiltanám ki? Tudod, hogy engem egyetlen dolog aggaszt, nem szeretném, ha a nagy szerelemben kettétörne az életed, nem valósíthatnád meg az álmodat.

- Meg fogom valósítani. Miért nem hiszed el, amit mondtam, hogy semmi komoly nem volt köztünk a hétvégén. Szeretjük egymást, persze hogy történik együttlétünkör ez meg az, de olyan, ami miatt aggódnod kéne, nem. Már látom, vannak hiányosságok a nevelésben. Okosabb lett volna, ha beszélgettünk volna ilyesmikről és nem a szakirodalmat kéne bújni, mire kell vigyáznom, hogy kell viselkednem egy-egy cikisebb helyzetben, meddig zárkozhatok el a szeretett fiú elől anélkül, hogy az a kapcsolatunk rovására ne menjen. Mindegy, tanulom a leckét. El kell fogadnom, nem vagyok már gyerek és történnek velem dolgok. Beszélgettünk már erről a nyaralás előtt a kezdeményezésedkor.

- Majd ha anya leszel, érted meg, milyen nehéz a gyereknevelésben mindenre odafigyelni.

- Bocsáss meg, de ha hiányosságaid voltak a gyereknevelésben, utánaolvashattál volna te is. Van éppen elég szakirodalom a témában.

- Igazad van, de nem gondoltam rá. Ez még nem azt jelenti, hogy el kell fogadnom, azt csináltok, amit akartok.

- Szerintem pedig, amíg ebből nektek vagy nekem károm nincs, igen. Anyi, én védtem a magánéletünket veled is, de ezt teszem Norbival is.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy mára már ő a fontosabb neked, nem én?

- Erre nehéz mit mondanom. Én úgy gondolom, te tudod a választ. Te mit válaszolnál, melyikünk fontosabb neked, Dini bá' vagy én?

- Zsófi! Ezt hogy gondolod?

- Ne háborodj fel. Ugye, nem tudsz te sem mit mondani. Én is csak annyit, te is szereted őt és én is Norbit. Szeretném ezt úgy tenni, hogy ne kelljen kettőtök között választanom. Én sem várok tőled ilyesmit.

- Nem egyszer sikerült már meglepned a felnőtt gondolkodásoddal, de ennyire, mint most, még soha.

- Rengeteget olvasok az emberi kapcsolatokról, a szerelemről, a felelősségvállalásról. Nem akarom felkészületlenül kezdeni a felnőtt életemet. Norbival is rengeteget boncolgatjuk ezeket a kérdéseket, mert fő órákon Klári néni mindig ad gondolkodnivaló témát.

- Szóval, mi velem szemben az elvárásod?

- Csupán annyi, bízz meg bennem és mehessen úgy minden, mint eddig.

- Belátom, későn akartam közbelépni. Elfogadom a feltételed.

- Látom, még mindig úgy gondolod, lett volna miben közbelépned. Pedig nincs olyan. Neked milyen elvárásod van?

- Hogy legyél továbbra is az én drága kislányom.

- Az leszek és most megyek felhívom Norbit, hogy ne idegeskedjen tovább - puszilta meg Júliát, majd kis gondolkodás után a némán figyelő Dénest és felsietett a szobájába.

Fogta a mobilját és hívta Norbit. A fiú idegességtől remegő hangon szólt bele.

- Bocsi-bocsi-bocsi! Ezer bocsánat! Norbikám, drága, édes Norbikám, vigasztalódj azzal, győztem! Anyuval megbeszéltünk mindent, nem lesz változás, jöhetsz hozzánk, mint eddig.

- Akkor már meg is nyugodtam. Nem volt nagy balhé?

- Nem, mert ki volt borulva rendesen, amikor felmentünk. Ijesztő volt. Pontosan úgy nézett ki, mint amikor egy nap itthon kellett maradnom vele, mert a körzetisünk erős altatót adott neki. Eleinte átment önsajnáltatásba, de nem engedtem kizökkenni a témánkból. Eddig győzködtük egymást, de egyre fogytak velem szemben az érvei.

- Örülök, hogy nem hagytad magad.

- Nem, és azt sem hagytam, hogy téged elmarasztalhasson bármiben.

- Miben akart elmarasztalni?

- Azt nem tudom, mert elejét vettem a dolognak - nevette el magát.

- Aha! Alkalmaztad Klári néni elvét, legjobb védekezés a támadás? - nevetett ő is.

- Okos tanács volt, ez mindig bejön.

- Csak vigyázz, mert ezzel fel vagyok ám én is vértézve.

- Csakhogy veled szemben más fegyvernemmel fogok védekezni.

- Persze, én meg addig malmozok szerinted?

- Szerencsére, nekünk nincs ilyen gondunk, gyorsan lemeccseljük egymással a nézeteltéréseinket.

- És milyen gyorsan le fogjuk, ha már minden működik köztünk.

- Elköszönök tőled, iszonyú fáradt vagyok. Reggel jössz?

- Nem drága, szép csillagom, repülök! Különben fellegekbe járok a boldogságtól, ha eszembe jut, meg mertél anyukád előtt, mondjuk úgy, majdnem csókolni.

- Legközelebb bebizonyítom, meg merem azt is tenni. Puszi-puszi!

3.

Másnap reggel Zsófi meglepődött, hogy mire elkészült, anyukájának és Dénesnek hűlt helye volt. Egy cédula várta a nappali asztalán:

Zsófikám, ma korán kell bent lennünk, mert minisztériumi ellenőrzés lesz egész nap az üzemrészünkben, ami lehet, hogy túlnyúlik a munkaidőnkön is. A főztőtökből a „jóvotadból” van még bőven, ebédelj meg, ne várj ránk.

Puszillak, anyukád

A következő meglepetés a konyhában várta. A reggelije el volt készítve, és mögötte két nagy, tele doboz, „tízórai” felirattal. Elmosolyodva nyitotta fel. Egyikben négy szalámis szendvics megpakolva paprikával, ahogy szereti, négy rántott húsos, négy sajtkrém szendvics megpakolva húspástétommal és ezekhez is jó sok húsos paprikaszelet. A másik dobozban négy diókrém, négy májkrém sütemény és négy dobos torta. Ezt eredményezi a lelkiismeret-furdalás - gondolta, miközben Norbit hívta.

- Szia, Norbincs!

- Szia, kis szerelmem, csak nem valami baj van?

- Nem, ne aggódj, legfeljebb annyi, hogy ma délelőtt kipukkadunk a sok kajcitól, úgyhogy eszedbe ne jusson hozni bármit is.

Elhadarta, mi mindent pakolt nekik Júlia.

- Szent ég! Ki eszi ezt mind meg?

- Arra gondoltam, meghívjuk az ünnepi tízóraihoz Tomit és Barbit. Négyen csak elboldogulunk ennyi mindennel. Ha mégseznünk kell, kiosztjuk jutalomfalatként a jól viselkedőknek - nevette el magát.

- Tetszik ez a „mégsezés” kifejezés. Amint hallom, nálatok új szlengként vonult be a társalgásotokba.

- Igen, Dini bá' hozadéka - nevetett ismét.

- Elkészültél? Mert itt járok a kertek alatt.

- Ó, akkor elkéstem a hívással. De kész vagyok, csak egy nagy szütyit kell keresnem, amibe betehetem a dobozokat.

- Hogy micsodát?

- Nagyanyám szójárása szerint szütyit, de te szatyornak ismered.

- Hogy te milyen különc köznyelvet használsz. Nyisd az ajtót, ne koptassam a csengőtöket.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy szedett-vedett a szókincsem - engedte be kacagva.

- Ó, dehogy! Hogy is mernék ilyenesmivel vádolni - ölelte magához a csupa mosoly lányt. - Olyan jó téged ilyen jókedvűnek látni. Na, hol van az a szütyi?

- A spájzban, de ki kell belőle pakolnom. Ami a jókedvet illeti, rád is bőven rád fér.

- Szó, ami szó, végződhetett volna jobban is a fergeteges hétvégénk.

- Igen, de ez járt a nagy önállósításunkért. Menjünk édeske, ne pakolássz, elkészünk.

- Csak besegítek neked délutánra. Különben nem hoztam kaját, mert üres otthon a hűtőszekrény, úgyhogy a pénztárcámat mentesítéd a büfétől.

Tomi és Barbi igencsak meglepődtek, amikor Norbi azt kérte tőlük, a nagyszünetben maradjanak bent az osztályban. Jót lakomáztak, közben Tomi mókázott:

- Ha tudtam volna, hogy esküvői meghívásban lesz részünk, nászajándékban érettségi bizonyítványt hoztam volna nektek, hogy titokban maradjon az esetleges más meglepetés.

- Az kiabál, akinek a háza ég - vágott vissza Norbi.

- Mit mondjak, nem örülnék neki, ha...

- Tomi! Hülye vagy?! - fogta be a száját ijedten Barbi.

- Mit izgulsz, magunk között vagyunk - mosolygott rá Tomi.
 - Akkor is. Ez magánügy.
 - Jól van na, akkor lehetnél diszkrétebb. Így már tök egyértelmű, mi történt.
Barbi bíborvörös lett, felállt, kiment a folyosóra.
 - Tomi, ez durva volt. Menj utána, vigasztald meg szegénykét.
 - Hogy lehet egy lány ilyen szégyenlős - sietett ki.
 - Nekünk minden balul sült el? - kérdezte Zsófi Norbit nézve.
 - Mit mondjak? Lehetett volna a barátom kissé diszkrétebb - vette el Zsófitól a higikendőt.
 - Még szerencse, hogy a kajálás végén durrant be Barbi agya.
 - Nézd, oké minden, mindkettő vigyorog.
 - Naa, Norbi! Hogyhogy vigyorog?
 - Ilyen tele szájjal nem lehet nevetni - mosolyodott el.
 - Ezért bünti jár. Későbbre tartogattam, de tudd meg, nekünk is jön a fekete leves. December elsejétől anyut betegállományba veteti Dini bá'.
 - Hogy a fene egye meg az egészet! Akkor hogy lesz ezután?
 - Nem tudom, de az együtt tanuláshoz ragaszkodni fogok. Különben nincs nagy gáz, azt mondta anyu, felszabadít a délutáni főzés előkészületektől. Egyelőre könnyen mozog, de virgoncak odabent a tesóim.
 - Holnap után elseje - jegyezte meg lehangoltan Norbi.
 - Jól van, ne szomorkodj, van jó hírem is. Megspóroltam neked a mai délutánt azzal, hogy két napig nem kajáltam otthon. Ma nem lesz nálunk főzés. Ráadásul anyuéknál minisztériumi ellenőrzés van, nem tudni, mikor jönnek haza.
 - Akkor lesz harmadik menet?
 - Lesz, ha jó lesz.
 - Één, mint az angyal! - szorította meg a kezét.
- A délelőtti folyamán Zsófi irodalomból, történelemből, Norbi matematikából, angolból feleltek ötösrre. Mint két óvodás, úgy örültek. Vidáman nevetgélve mentek haza. A buszon megszólalt Zsófi mobilja.
- Szia, kicsim! Úgy néz ki, késő estig bent leszünk.
 - Szia, anyci! Talán nem lopnak el, amíg hazaértek. Buszon ülünk, mindjárt otthon vagyunk. Nekiállunk tanulni. Hegyezd a tolladat, mert lesz aláírnivalód.
 - Remélem, csupa jó.
 - Mindketten két ötöst szereztünk be hálából, hogy fejedelmi kajcát készítettél. Még Norbi barátai is belakmározhattak belőle.
 - Örülök neki. Ebédeljetek, a hűtő is tele van.
 - Fogunk, de még nem most, úgy dugig ettük magunkat, egyikünk sem éhes.
 - Jól van angyalkám, mennem kell. Csak kiszöktem, hogy beszélhessek veled. Puszi-puszi, csillagom!

- Kösz! Puszi-puszi neked is!
 - Nos, mit szólsz hozzá, kárpótlást kaptunk ismét, az egész délután a miénk.
 - Boldogságomban legszívesebben karomban vinnélek fel a lakásba.
 - Már csak ez hiányozna a gyászos vasárnap után. Képzeld el, mit szólna anyu, ha ezzel fogadnák a szomszédok - nyitotta az ajtót.
 - De ezt már nem tudják neki elárulni - kapta a karjába az előszobában.
 - Kézmosás nélkül nem ám a szobába - puszilta meg.
- Amíg Norbi a fürdőszobában volt, Zsófinak eszébe villant az apukájának tett ígérete. Elszégyellte magát. Hetek teltek el azóta és neki eszébe sem jutott telefonálni. Fogta a mobilját:
- Szia, nagy! Zsófi vagyok.
 - Szia, te hűtlen kislány! Annyira rosszul esik, hogy hónapok múlnak el, és nem hallunk rólad.
 - Szégyellem is ezért magamat. Tudom, jó ürügy az érettségi, de tényleg zsúfoltta tette a napjaimat. A tanulás mellett a sok tétel kidolgozása elég fárasztó. Van, hogy éjfélig tanulok.
 - Elhiszem, csillagom, de néha eljöhetnél hozzánk.
 - Ó, nagy! ígérem, megpróbálom beleszorítani az időmbe.
 - Jól van drága. Apukád tükön ül, akarsz vele beszélni?
 - Ha ráér, igen.
 - Hogyne érne rá, amikor hetek óta a hívásodat várta. Szia, picinyem!
 - Hol van az már, hogy a picinyed voltam - nevetett. - Puszillak nagyikám!
 - Szia, kislányom! - vette át a telefont Sólyom András.
 - Szia, apa! Tudom, sokat gondolkodtam, de kivártam, amíg anyu elfogadja, hogy fel akarod velem venni a kapcsolatot.
 - Elfogadta?
 - Nem nagy lelkesedéssel, de el.
 - Nem értem anyukádat, nem volt a mi házasságunk olyan rossz, hogy ennyire el kelljen tőlem zárkóznia.
 - A vége elég viharos volt, arra már én is jól emlékszem.
 - Igaz, de minden okom megvolt rá, hogy azt higgyem, megcsal. Na, de hagyjuk a múltat. Mi van veled, kicsim?
 - Azon túl, hogy teljes gázzal tanultam, nem sok minden.
- Közben bejött Norbi. Megállt a lány mellett, átölelte.
- Gondolkodtál rajta, hogy képzeld el velem a kapcsolattartást?
 - Igen, de nem sokra jutottam. Vidéken építkezünk, érettségi után elköltözünk Pestről. Szóval nem néz ki rózsásan a helyzet.
 - Ez szíven ütött. Messze mentek?
 - Ahhoz képest, hogy rendszeresen találkozunk, igen.
 - Nem értem ezt az elköltözést. Pont most, amikor továbbtanulsz?

- Igen. Anycinak így alakult az élete. Vidéki egyetemre fogok felvételizni. Már én sem örülök neki annyira, mint kezdetben.
- Csak nem fiú van a dolog mögött?
- Talált, süllyedt - nevette el magát.
- Ő mit szól hozzá?
- Gondolhatod. Nem repes miatta a boldogságtól.
- Miért nem felvételiztek egy helyen?
- Mert az anyukája hallani sem akar vidéki egyetemről, én pedig nem járhatok fel naponta Pestre.
- Értem, értem. Akkor van gondod épp elég.
- Nem panaszkodhatok, van. Bocsáss meg, most el kell búcsúznom, jön mindjárt a barátom és nekiállunk tételeket kidolgozni.
- Miben maradhatunk?
- Írd ki a mobilom számát, hogy hívhass te is, ha akarsz.
- Köszönöm, kicsim! Akkor majd jelentkezem, szia, drága!
- Várom, de azt kérem, három óra előtt ne hívj, mert a suliban nem mobilozhatunk. Szia, apa!

TIZENHATODIK FEJEZET TÉLI SZÜNET

1.

Elsejétől Júlia valóban otthon maradt. Bár Norbi több időt töltött náluk, de végig tanultak. Később, ha az idő engedte, sulis után sétáltak egy órát. Ilyenkor loptak el maguknak egy kis időt, ha Norbiéknál szabad volt a pálya.

Zsófit karácsonyra meghívta András. Júlia nem örvendezett, de beletörődött, hogy huszonhatodikát nála töltsék Norbival. A két ünnep között pedig Krisztinák hívták meg hármójukat Nagymarosra, hogy a fiatalság kisékelhesse magát és együtt szilveszterezzenek. Júlia ódzkodott tőle, hogy napokig Nagymaroson legyenek. Végül úgy egyeztek meg, Zsófi elmehet síelni, de ők majd csak a szilvesztert töltik ott.

Husadikán volt az utolsó tanítási nap, így Zsófiék csak telefonon beszélgethettek. Ezt is csak reggel és este, mert Zsófi rávengeteg dolog árult. Júlia ugyanis gyakran gyengélkedett. Így a lány Dénessel ment bevásárolni, Júlia segítségével főzött, neki kellett mosnia géppel, a finomabb darabokat kézzel. Ő vasalt és takarított. Estére mindig hullá fáradt volt. Így az esti hívásokat rövidre fogta, de reggel korábban kelt, hogy kibeszélgethessék magukat. Alig tudott Norbiba lelket verni.

- Zsófikám, még csak harmadik napja vagyunk egymástól távol, de látom, nem fogom bírni nélküled - mondta panaszosan.

- Nem tudom hogy lesz, de látom a sötét jövőnket. Amint anyuék tervezgetnek, a nyarat Királyváron töltjük, hogy haladhasson az építkezés. Akkor pedig bőven lesz előgyakorlatunk az egyetemi évekre vonatkozóan.

- Tudom, ez a realitás, de ne keseríts, drága. Tegnap este arra gondoltam, megnézem, milyen kar van Királyváron olyan, ami máshol nincs. Ha van, én biztosan azt fogom meglovagolni.

- Jesszus! Te édes, bolondos. Először is mi van, ha ez valami művészeti ág? Másodszor, nem gondold, hogy túlzottan átlátszó a próbálkozásod?

- Művészeti? Csak nem szúr ki velem annyira a balsorsom. Különbben nem érdekel az sem, ha cirkuszi bohócnak kell mennem, akkor az leszek. Egyébként pedig, ha átlátszó, annál jobb. Megfenyegetem anyuék, ha nem engednek a királyvári egyetemre jelentkezni, nem felvételek sehova.

- Norbikám, tényleg aranyos vagy, de az élet nem így működik.

- Nem érdekel, hogy működik, veled akarok lenni és kész!

- Jól van, drága, nyugi, majdcsak kitalálunk valamit.

- Hallom, anyukád már megint nem tudja elviselni, hogy beszélgetsz velem.

- Mennem kell reggelit csinálni, mert Dini bá' elment a csarnokba.

- Mindig menned kell valahova, de én ebbe úgyis beleörülök.

- Norbinckám, két nap és utána sok-sok napot együtt leszünk.

- Együtt. A havas hegyoldalban a srácokkal, otthon szülői felügyelet alatt - morcoskodott. - Hányra megyünk apukádhoz?

- Úgy beszéltek meg, tíz óra körül leszünk várhatóak.

- Anyuék huszonötödikén délután mennek Nagymarosra. Mi lenne, ha azt mondanád, nyolcra megyünk?

- Lehet, hogy nem hinnék el, de megpróbálom. Anyu ott biztosan nem fog leellenőrizni.

- Akkor mondj kilencet. Este is elcsíphetnék egy kis időt.

- Ha megígéred, hogy nyugi van és nem szomorkodsz, belemegyek.

- Bármit, csak veled lehessenek.

- Elköszönök, nehogy anyunak újból be kelljen szólnia. Puszillak, édesem!

- Öllelek, csókollak, magamhoz szorítalak és soha többé el nem eresztelek!

Zsófi törte a fejét, mit tehetne, hogy Norbit megnyugtathassa. Agyába villant, ha a szülei már huszonötödikén Nagymarosra mennek, mondhatnák azt, hogy Norbi mozijegyet vett. Amíg délután anyukája és Dénes lepihentek, felhívta az ötletével. Majdnem kiugrott a bőréből örömeiben. Megbeszélték, két óra múlva hívja fel, akkorra már biztosan előjönnek a szobájukból. Zsófi előtte nekiállt vasalni, nehogy lebukjanak. Amikor megszólalt Norbi dobszólója, megkérte Dénest, vegye fel.

- Szia, Norbi! Zsófi vasal, odaviszem hozzá a telefont.

- Üdvözlöm, Dini bácsi! Köszönöm, de előtte szeretném megkérdezni, holnaputánra mozijegyet vettem, Zsófi eljöhet velem?

- Hogyne mehetne. Hány órakor mentek?

- Csak a hét órára volt már jegy.

- Rendben, jó szórakozást, adlak Zsófikának, szia!

- Köszönjük, üdvözlöm, Dini bácsi, Júlia néninek kézcsókom.

- Szia, Zsófi! Ugye hallottad, holnaputánra mozijegyet vettem.

- Most már igen, eddig csak azt, hogy menni akarsz valahova. Mit nézünk meg?

- Azt hiszem, a Csillagok háborúja megy most több helyen is. Ez megvan Tominak, elkérem tőle és megnézzük nálunk, nehogy lebukjunk megint.

- Ez durva. Sebj, legalább konyítani fogok hozzá, ha a csajok áradoznak róla.

- Klassz csajszi vagy! Nem tartalak fel, hányra menjek érted?

- Csajszi ám a nénikéd! - nevetett. - Azt mondtad, hétkor kezdődik a film. Akkor mondjuk, gyere négyre, hogy beleférjen egy kis kiraktnézés is.

- Csajszi máris visszavonva. Ott leszek, szia, drága!

- Várlak, szia!

Másnap reggel Zsófi arra ébredt, szirénázó mentőautó állt meg a lépcsőházuk előtt. Megrémült, amikor hozzájuk csengettek be. Ruhát kapott magára. Akkor rakták Júliát hordágyra, amikor kiment.

- Zsófikám, anyukádat az Uzsoki kórházba visszük, gyere utánunk, anyyalka - mondta Dénes kisietve a lakásból.

- Úristen, mi történt? - kérdezte utána sietve.

- Görcsöl a hasa, a babák mozdulatlanokká váltak.

- Atya ég! Jaj, csak baj ne legyen. Sietek én is - csukta be az ajtót.

Felhívta Norbit, gyorsan tájékoztatta.

- Na hiszen, szép Szentestének néztek elébe.

- Rohanok, drága, hívlak, amint tudlak.

- Szia, édesem, vigyázz magadra!

Júlia alig fél órát volt a műtőben. Zsófi Dénessel a folyosón idegeskedett. Hiába próbáltak megtudni valamit, senki nem mondott semmit. Végre kitolták a műtőből. Megkönnyebbültek, amikor rájuk mosolygott.

- Nincs baj, jól vagyok - nyugtatta meg őket.

Kijött az orvos, Dénes hozzá sietett.

- Pontosan nem tudom mi lehetett a gond, mert a babák minden beavatkozás nélkül mozdultak meg. Lehet, hogy csak rossz pózban voltak, összeakadt valamijük. Amint megmozgattam a kismama hasát, az egyik rögtön rúgott egyet. Ikreknél előfordul az ilyesmi. A biztonság kedvéért pár napig megfigyelés alatt bent tartjuk, nehogy mégis valami gond legyen.

- Hála az égnek! Köszönjük a felvilágosítást. Bent maradhatunk nála?

- Semmi akadály, de a megfigyelőbe csak egyikük mehet be.

- Rendben van.

Elköszöntek. A kórteremhez érve Dénes azt javasolta, Zsófi menjen be, beszéljen anyukájával, utána menjen haza, ő szeretne estig vele lenni.

- Álljak neki a fa díszítésének?

- Ne, majd feldíszítjük ketten.

Zsófi egy óra hosszat volt bent. Hazafelé hívta Norbit.

- Szia, édesem, agyonidegeskedem magamat, mondd, mi van anyukáddal?

- Szerencsére úgy néz ki, semmi komoly. Már akkor mosolygott, amikor kitolták a műtőből. Egy órát voltam nála, végig jókedve volt. Csak egy személy lehet bent a megfigyelőben. Dini bá' hazaküldött, ő szeretne délután vele lenni.

- Egyedül díszíted a fát?

- Nem, azt mondta Dini bá', majd ketten.

- Szerinted meddig lesz bent anyukádnál?

- Szerintem, amíg ki nem dobják onnan - mosolyodott el.

- Akkor átmegyek hozzád. Hat körül kezdjük a fát díszíteni, addig ott leszek, ha benne vagy.

- Mi az hogy! Mindjárt hazaérek.

- Fél órán belül ott vagyok. Szia, csillagvirág!

- Szia, várlak, várlak!

Dénes este nyolc után ért haza, akkor vacsoráztak és nekiálltak a fadíszítésének.

- Holnapra mondjam vissza Norbinak a mozit?

- Ne, dehogy mondd. Én bent leszek nála egész nap, te meg, ahogy megbeszéltétek, négyre jöjjön érted Norbi.

- Kösz, aranyos vagy!

- Ugyan, dehogy. Szerencsére anyukádnak nincs komoly baja.

Másnap reggel Júlia azzal fogadta őket, semmi baja, nem akar bent maradni. Dénes megkereste az ügyeletes orvost. Némi tanakodás után saját felelősségére hazaengedte azzal a feltétellel, ha a legcsekélyebb panasz esetén azonnal visszaviszi őt.

2.

Zsófi ebédre anyukájának krumplipürét készített a húsfélékhez. Fél négyre elkészült. Norbi háromnegyedkor csengetett.

Különös izgalom fogta el, amikor térd föléig érő, csinos szövetruhában fogadta. Nem győzött betelni a lány látványával. Télen mindig nadrágban, pulóverben és dzsekiben látta őt. El volt bűvölve a térdig érő csizmájától, csinos szövetkabátjától.

- De csini valaki!

- Kösz, édi vagy!

- Esküszöm, másodszor fogok beléd szeretni - mondta már a lépcsőházban. - Csuda nőies vagy az öltöztetésben.

- Pedig a mondás szerint, nem a ruha teszi az embert.

- Mondjuk úgy, az sem utolsó szempont.

Gyalog sétáltak át hozzájuk. Az előszobában lesegítette róla a kabátját. Le sem tudta venni róla a tekintetét.

- Zsófi, édesem, lélegzetelállítóan gyönyörű vagy! - ölelte magához óvatosan, nehogy összegyűrje a ruháját.

- Kösz, mondtad már, ne hozz ennyire zavarba.

- Bocs, de én is csuda zavarban vagyok. Azontúl, hogy tényleg rendkívül csinos vagy, most látom, fenségesen királynői a megjelenésed - simogatta folyamatosan.

- Norbincs, igazán, édi vagy, de olyan ciki.

- Másfél hete ölelhettelek magamhoz utoljára. De az öltöztetés miatt most is alig merlek.

- Akkor talán tégy róla, hogy merj - pirult el fülig.

- Megörjítesz ezekkel az édes elpirulásaiddal - csókolta, ahol érte. - De mi lesz a szép rucid-dal?

- Megpihen a fotel támláján.

- Zsófikám, édesem, één nem is tudom, mit mondjak! Kimondhatatlanul boldog vagyok, de nem hiszek a fülemnek, hogy kezdeményezni mertél.

- A türelmedért kárpótollak, de be kell vallanom, szóval tele vagyok izgalommal.

- Imádlak, kicsi hősöm! Szóval komolyan gondoltad a fotel támláját?

- Komolyan.

- Anyu papucsja jó lesz váltásnak?

- Igen.

Zsófi beleremegett Norbi meleg kezének simogatásába. Amikor papucsba lépett, bekísérte a nappaliba. Összeölelkeztek, simogatva húzta le ruháját a derékig érő zipzárt. Átkarolva a ruhája alá nyúlt. Amint bőréhez ért, Zsófit forróság öntötte el.

- Bocs, ezer bocs a türelmetlenségemért! Ez aztán az igazi látvány! Hadd nézzelek kicsit a harisnyanacidban. Imádnivalóan izgalmasak a combjaid, a formás popsid - simogatta magához ölelve felhevülten.

Zsófi egész testében remegett, már csak a fiú érzéki csókjaira, játékaira vágyott. Észre sem vette, hogy görgette le róla a harisnyanadrágját a fiú.

- Ugye te is segítesz megszabadulni a nacimtól?

- Ciki, nem tudom mikor fogok hozzászokni, de igen.

Majd két órát szerelmeskedtek. Kimerülten ölelkeztek össze.

- Istenien érzéki a simogatásod. Az ujjaid játéka. Imádnivaló a félénk, mégis érdeklődő arc-kifejezésed szerelmeskedés közben. Kikapcsolódásként hamizzunk valamit. Gyere, válassz a hűtőből, mit melegítsünk meg.

- De a film nem maradhat ki, Dini bá' ismeri.

- Nem fog. Kajci után ledőlünk, úgy nézzük meg. Végig nem tudjuk, de a te kifinomult ízlésed hitelessé teszi, hogy nem kötötte le az érdeklődésedet - puszilta meg nevetve.

- De akkor előbb kell hazaérnem.

- Sajnos tudom. Holnap hánytól teted szabaddá magad?

- Fél kilencre jöhetsz értem. Meg vagy elégedve velem?

- De még mennyire!

3.

Zsófi első látogatása édesapjánál majdnem balul ütött ki. Ő így jellemezte:

- Ha úgy érzem, ezt kihagyhattuk volna, szerinted piszok vagyok?

- Nem. Apukádat sajnáltam, mert láttam rajta is a mérhetetlen csalódottságot. Hiába próbálta nagyanyád erőszakosságát fékezni, nem sikerült neki. Mindig ilyen intrikus?

- Igen. Mindig provokáló szerepben tetszeleg családon belül. Ő soha nincs egy véleményen senkivel.

- Szerinted összejöttök még apukáddal?

- Most úgy érzem, nem fogom szorgalmazni, de ha keresne, talán elutasítani sem. A hozzáállásától teszem függővé. Egy azonban biztos, a nagyanyáméknál soha többet. Több módot nem adok rá, hogy anyu fülem hallatára kerüljön a szidalmak keresztüzébe.

- Apukáddal kapcsolatban miért vagy bizonytalan?

- Nem tudom. Lehet, hogy csak pillanatnyi érzés. Rossz hatással volt rám a nagyanyám.

Megszólalt Zsófi mobilja. Rápillantott:

- Apa hív. Felvegyem?

- Én felvenném.

- Szia, apa!
 - Szia, kicsim! Szeretnék tőled bocsánatot kérni a rosszul sikerült ittléted miatt. Azt hittem, a nagymamád örülni fog neked.
 - Nem téged hibáztatlak. Láttam, hiába próbáltad visszafogni nagyanyát, annál inkább belelendült anyu szidalmazásába. Nem bírtam tovább hallgatni.
 - Sajnálom, nem gondoltam, hogy ez lesz belőle. Mentegetni nem akarom őt, de tény, szerette anyukádat. Nehezen törődött bele a válásunkba. Igazán a külföldre távozásom után fordult ellene.
 - Ez utóbbit nem csodálom, de a válások kettőtök döntése volt.
 - Ezt nem tudom alátámasztani, de az anyai részrehajlás már csak ilyen. Zsófikám, remélhetem, hogy rám nem haragszol és nem zárkózol el tőlem a nagyanyád kellemetlenkedése miatt?
 - Rád nem haragszom, de le kell ülepednie bennem a dolgoknak. Neked sem mondhatok mást, mint amit az imént Norbinak, egyben biztos vagyok, a nagyanyámékhöz többé nem megyek.
 - Levontam a tanulságot, kettesben, vagy ha úgy akarod, Norbival hármasban fogunk közös programokat csinálni. Szeretném, ha ez még a téli szüenidőben realizálódhatna. Mikor kezdődik a tanítás?
 - Január negyedikén, de a felvetésedre ebben a pillanatban nem tudok mit mondani.
 - Maradhatunk annyiban, addig hívlak még?
 - Igen. Bocsáss meg, te hívtál, de el kell köszönnöm, hazaértünk.
 - Rendben van. Örülök a pozitív hozzáállásodnak. Töltsétek tartalmasan a szünetet. Puszillak, csillagom!
 - Köszí, apa, szia!
- Kis ideig hallgattak mindketten, majd Norbi szólalt meg:
- Örölsz te is, hogy happy end-del végződött a találkozásotok?
 - Igen. Jó, hogy hívott apa. Vele kapcsolatban így már tényleg nincs semmi rossz érzésem.
 - Feljössz velem? - kérdezte a házhoz érve.
 - Ha jó ötletnek tartod, természetesen igen.
 - A legjobbnak. Mára elegendem volt a parázs hangulatból. Holnap mikor indulunk?
 - A lehető legkorábban, de gondolom, ez nem rajtunk fog múlni.
- Lífttel mentek fel az ötödik emeletre. Zsófi kissé szorongva csengetett be. Dénes jött ajtót nyitni.
- Sziasztok, csakhogyl előkerültetek! Hogyl éreztétek magatokat?
 - Nem úgy sikerült apuval a találkozásunk, ahogy azt ő elképzelte. A hangulat egyre romlott, ezért idő előtt eljöttünk. De mondd már, anyu hogyl van?
 - Remekül. Fél órája aludt el. Ti meg mondjátok már el bővebben a történeteket?!
 - Nagyanya arra használta ki az otlétemet, hogyl anyut szidja, átkozza, amit nem voltam hajlandó tovább hallgatni. Utána sétáltunk kicsit, hogyl megnyugodjak. Közben apu felhívott, bocsánatot kért tőlem a történetekért. Rá nincs okom haragudni.

- Akkor gondolom, ilyen parázs hangulatban elmaradt az ebéd.
 - Nem egészen, a második fogásnál mondtam be az unalmast. Egyébként, miután apuval befejeztük a beszélgetést, hívtalak benneteket. Anyu foglalt volt, te ki vagy kapcsolva.
 - Hogy anyukád miért lehetett foglalt nem tudom, bent sincs nála a telefonja. Az én telefonom töltőn van. Anyukád pizzát kívánt, azt rendeltem. Esztek?
 - Az fincsi! Eszünk, ugye Norbi?
 - Ahogy gondolod.
 - Majd elfelejtettem a nagy zűrzavarban, Norbi, apukád keresett. Várja a visszahívásodat, programváltozás van nálatok. Mielőtt asztalhoz ültök, beszélj vele.
- Amíg Zsófi kiment kezet mosni, Norbi a másik szobában hívta Lászlót. Izgatottan ment vissza.
- Valami gond van? - kérdezte Dénes.
 - Van. Apu bátyja - tudod, Robi szülei - nézett Zsófiira - karácsonyi meglepetésként befizették Robiékát egy szlovákiai síoktató táborba. Ők nem mehetnek el, mert Robi korcsolyázás közben eltörte a lábát. Kórházban van. Azt szeretnék, ha én elmennék, hogy legalább a költség fele ne menjen kárba, de Zsófi nélkül nincs kedvem. Őt pedig Júlia néni nem engedi el.
 - Ha engedne, sem mehetnék az állapota miatt.
 - Anyukád tényleg jól van, ha beleegyezik, szerintem amiatt elmehetsz.
 - Ha így lesz, a sífelszerelésedre nem lesz szükség, ott mindent megkapunk.
 - Akkor ez csillagászati összegbe kerül.
 - Ahol én voltam, nem volt vészes, mert csereüdültetés keretében oldották meg. Télen innen mennek oda csoportok, nyáron onnan jönnek ide a Balcsihoz.
- Annyira belemerültek a beszélgetésbe, észre sem vették, hogy Júlia percek óta állt az ajtóban és őket hallgatta. Amikor elköhintette magát, meglepetten kapták oda a fejüket.
- Kialudtad magadat, aranyom? - ment hozzá Dénes.
 - Igen.
 - Mennyit hallottál a témából?
 - Szerintem minden lényegeset. Milyen állapotok vannak ezekben a síoktató táborokban? - szegezte a kérdést Norbinak.
 - Szerintem remek. Tíz fős hálótermek vannak külön folyosón a fiúknak, külön a lányoknak. Nekünk csak olyan ruhákat kellett vinnünk, amikben a szállodai részben voltunk. Érkezéskor feljegyzik majd az adatainkat: testsúly, magasság, lábméret. Reggelenként névre szólóan kaptuk meg a felszerelésünket, este névsor szerint adtuk le. Aki tönkretett vagy elveszített valamit, annak felkerült a nevéhez, amit alá kellett írnia. A végén a listával együtt lettünk elbocsátva. A hiányt a szülők egyenlítik ki utólag. Az ellátás tök jónak mondható úgy minőségileg, mint mennyiségileg. Szigorú napirend szerint teltek a napjaink: reggel hétkor ébresztő, nyolckor reggeli, kilenctől tizenegyig síoktatás. A tízórát magunkkal vittük. Fél egykor ebéd, kettőtől négyig ismét síoktatás, fél ötkor uzsonna, hétkor vacsora, utána tízig tanári felügyelet mellett szabad foglalkozás keretében külön termekben táncolni, videót nézni, vagy társasozni, beszélgetni lehet. A síoktatás külön van a kezdőknek, külön a haladóknak. Gondolom, itt is hasonlóak lehetnek a körülmények.
 - Rendben, akkor nincs ellenvetésem, hogy Zsófi veled menjen.

- De, anyci, rám szerintem most itthon lesz szükség.
 - A babavárás nem betegség, kincsem. A gondom megoldódott, tényleg jól vagyok, miattam elmehetsz. Nos, Norbi, mikor indultok?
 - Hajnali négy órakor a Hősök teréről. A táborban reggelivel várnak minket.
 - Apukáddal miben egyeztél meg?
 - Igazából semmiben, mert azt mondtam, Zsófi nélkül nem megyek.
 - Akkor hívd fel.
 - Bocsánat, de akkor a találkozásban is meg kéne egyeznünk. Szerintem az lenne jó, ha Zsófi nálunk aludna, hogy ne mind a két családban legyen felfordulás éjszaka.
 - Zsófit elviszem a Hősök terére - mondta Dénes.
 - Ezúttal azt tartanám jobbnak, ha Norbiéknál aludna - jegyezte meg Júlia.
- László három rövid dudaszóval jelezte, megérkezett. Norbi tanácstalanul állt.
- Te össze vagy pakolva, Zsófikám?
 - Igen anyci, útrakész vagyok. A sífelszerelésem külön táskában van, úgyhogy azzal sincs gond.
 - Akkor ne várakoztassuk Lászlót, Dini ad neked pénzt, a tábor költségeivel holnap számolunk el.
- Zsófi azzal köszönt el, ha valami gond lesz, ő azonnal hazajön.

TIZENHETEDIK FEJEZET SÍTÁBORBAN

1.

Izgalommal szálltak fel hajnalban a buszra. A társaság nagy része átaludta az utazást.

- Hogy tudnak ezek ilyen nyugodtak lenni, aludni, amikor én tele vagyok félelemmel.

- Félelemmel? Miért, mitől félsz?

- Gondolom, a sítáborok fent magasan vannak. Oda fel is kell jutni, ami a jelenlegi útviszonyok mellett nem lehet egyszerű. Nem egy filmben láttam lezuhanni buszt a veszélyes tükanyarban.

- Előfordul, de nem ez az általános. Ilyen helyekre gyakorlott vezetők mennek, jól felkészült járművekkel. Azt tanácsolom, ne a tájat nézd. Első alkalommal én olvasással kötöttem le magamat.

- Szerinted ezt tegyem én is? - mosolyodott el.

- Ha annyira uncsinak találod a társaságomat?!

- Nem tudtad? Azért jöttem veled, hogy halálra unjam magamat.

- Jól van, hagyjuk a butaságokat. Milyen szinten tudsz síelni?

- Amint nyáron bizonyítottam, nadrágféken kitűnően - nevetett.

- Akkor én is a kezdőkhöz csatlakozom.

A túloldali külső ülésen egy lány figyelte a beszélgetésüket. Amikor elhallgattak, hozzájuk ment:

- Hellóztok! Pestiek vagytok?

- Igen - válaszolt Zsófi.

- De jó nektek! Nekem már tegnap Pestre kellett jönnöm. Tök fáradt vagyok. Voltatok már sítáborban?

- Nem - válaszolt kurtán Norbi magában bosszankodva.

- Mesélhetnék nektek róla. Klassz dolog, de egyedül tök unalom.

- Hogyhogy egyedül, leszünk vagy annyian - mondta Norbi rá sem tekintve.

- Leszünk, de párosan szép az élet. Ti már csak tudjátok - nevetett.

Norbi Zsófihoz fordulva mondta:

- Nézd, úgy elbeszélgettük az időt, közben felértünk a táborhoz.

- Szerinted innen fel tudjuk hívni anyuékat?

- Tutira nem. Itt nincs térerő - válaszolt a lány.

Igaza volt, hiába kísérleteztek a buszban, kint az épület előtt, nem jártak sikerrel. Az aulában a velük jött tanárnő a lányokat, a férfi tanár a srácokat gyűjtötte maga köré. Elfoglalták a szállásukat.

A lányok két tízszemélyes hálóteremben rendezkedtek be. Zsófi az ajtó melletti egyik különálló ágyat választotta. A másik oldalt a lány foglalta el, aki amint lepakolt, Zsófihoz pártolt:

- Még be sem mutatkoztam: Tatár Márta vagyok, Királyvárról jöttem. Az idén érettségizem közgazdasági szakközépben.

- Sólyom Zsófia vagyok. Én is most fogok érettségizni gimiben.

- A sráccal együtt jártok?

- Igen, de osztálytársak is vagyunk.

- Jó fej. Nem lenne rossz valami hasonlóra szert tennem. Különben nekem mindig a foglalt srácok jönnek be.

- Mert ők már jók valakinél?

- Mondjuk. De imádom az izgalmakat. Élvezem, amikor miattam dobja a srác a barátnőjét.

- Mi van, ha nem jön be a dolog?

- Azt az érzést nem ismerem. Eddig minden srácnak bejöttem. Nem kell mást tennem, mint az ellenfelem jól felbosszantani, a barátjával kedvesnek lenni és máris nyerő vagyok.

- Vegyem úgy, máris ellenfelednek tekintesz?

- Veheted, piszkosul bejön nálam a fiúkád - nevetett fölényesen.

Zsófi nem válaszolt, kiment a folyosóra.

- Nehogy bevedd, csak hülyültem - szólt utána.

Átmentek a tanárnővel az épület másik szárnyába. Körülkísérte őket a három termen. Végül azzal hagyta magukra: ebédig testsúly-, magasságmérés lesz. Ebéd után ismerkednek majd a sípályával, csak másnap megy élesben az oktatás. Amíg rájuk kerül a sor, találjanak maguknak valami értelmes elfoglaltságot.

Márta Zsófihoz csatlakozott, aminek ő egyáltalán nem örvendezett. Amikor megjelentek a fiúk, Norbi egyenesen Zsófihoz ment:

- Hogy tetszik a szállásotok?

- Klassz - vágta rá Márta. - Különben még be sem mutatkoztunk egymásnak, Tatár Márta vagyok - nyújtott kezét. - Klassz barátnőd van, már össze is haverkódtunk.

- Gáncs Norbert - mondta, majd Zsófiira nézett. - Neked is tetszik?

- Igen.

- Erősíts meg, hogy összebarátkoztunk - szólt közbe Márta.

- Ne túlozz. Öt perc alatt hogy barátkozhattunk volna össze? - ő is Norbira nézve folytatta: - Tényleg klassz. Zárható szekrények, éjjeli szekrényeink vannak.

- Jaj, Zsófi, ne légy már olyan körülményes! Nekem elég egy szempillantás, hogy eldöntsem, nekem ki szimpi, ki nem. Akit unszimpinek tartok, az megy nálam a süllyesztőbe - nevetett hangosan. - Különben az a legbaróbb a berendezésben, hogy nem snassz, koleszos, hanem olyan otthonias az egész.

Norbit kezdte idegesíteni a lány nyomulása. Törte a fejét, hogy szerelhetné le magukról.

- Asztaliteniszezünk? - fordult Zsófihoz.

- Sakkozzunk inkább, úgyis félbe kell hagyni, ha rád kerül a sor.

- Válasszunk inkább valami olyasmit, amit hárman csinálhatunk - javasolta Márta.
- Nem kedveljük a csoportos elfoglaltságot - mondta Norbi.
- Akkor kibicelek nektek.
- Arra végképp semmi szükségünk. Gyere Zsófi, válasszunk egy jóképű készletet - fogta meg a kezét.

A szekrénynél húzta az időt, majd mikor látta, Márta őket nézi, bosszúsan kérdezte:

- Ez ránk akar csimpaszkodni?
- Úgy tűnik, ez a módszere. Közölte velem, a foglalt srácokra bukik.
- Akkor jóval kezd. Ha bedühödök, úgy, de úgy elküldöm az anyjába, hogy talán még magam is megbánom.
- Valamit ki kell találnunk, de ne csináljunk botrányt.
- A fajtájával nem lehet kesztyűs kézzel bánni.

Leültek az asztalhoz. Márta Zsófi mellé ült, Norbit figyelte.

- Ti nem szabályos nyitással kezdetek?
- Nem. Mi egymástól tanultunk sakkozni, nem a nagymesterektől - mondta gúnyosan Norbi.
- Jaj, ne oda lépj! Gyere ki a huszárral.
- Hohóó, akkor adj tanácsot, ha kérek - lépett ki a fehér gyaloggal Zsófi.
- Úgy két lépésen belül mattot kapsz.
- Vedd már észre, ezt a partit én játszom, nem te.
- Nézzétek, a másik teremben kugliznak. Menjünk oda inkább.
- Parancsolj, szabad a pálya, már indulhatsz is - mondta Norbi.
- Sakk. Norbi, idefigyelj, mert mindjárt matt!
- Csak szeretnéd, angyalka, csak szeretnéd. Erre varrj gombot - lépett ki úgy, hogy ő adott sakkot.

Mivel Márta nem tudta magára vonni Norbi figyelmét, bosszúsan felugrott úgy, hogy a tábla Norbi ölébe csússzon.

- Tatár Márta hol van, melyik teremben? - kiáltott a tanárnő a folyosón.
 - Itt vagyok - ment hozzá a lány.
 - Gyere méredzkedni. A tanár úr hátulról kezdte a névsort - magyarázta.
 - Végre, csakhogymegszabadultunk tőle.
 - Ne örülj annyira, nem úgy néz ki, mint aki olyan könnyen feladja - mondta Zsófi a lány után nézve lehangoltan.
 - Van itt egy pár srác, aki szeretne becsajozni, majd ráuszítom én őket.
 - Nem rossz, de addig, amíg be nem zsongok.
- Mire visszajött Márta, újabb partit kezdtek.
- Mehetsz méredzkedni - mosolygott Zsófi.

Zsófi rossz érzéssel ment ki a teremből. A folyosóról visszapillantva látta, Márta a helyére ült és nevetve mondott valamit Norbinak. Amikor végzett, nem ment azonnal be a terembe. Megnyugodott, nincs miért féltékenykednie, Márta hiába teszi-veszi magát, Norbi másodpercenként néz az ajtó felé. Kimért léptekkel ment az asztalhoz. Magabiztos fölényel kérdezte:

- Nos, hányszor verted ki Norbit?
- Még egyszer sem, de nyugi, csigavér, ami késik, nem múlik.
- Az egy picit sem zavar, hogy Zsófi játszmáját folytattad?
- Igazad van, kezdjünk új partit - söpörte le a tábláról a bábukat.
- Kezdhetsz, de nem velem - állt fel Norbi. - Gyere, megkérdezzük a tanárnőt, kimehetünk-e a levegőre? - ment ki kézen fogva Zsófi-val.

Márta leforrázva nézte őket. Dühösen határozta el, most már csak azért sem hagyja annyiban a dolgot. Elbánt ő már keményebb ellenféllel, mint amilyen Zsófi. Majd megmutatja ő, kivel van dolguk. Nem adja fel! Lehet, hogy ezt a srácot nem tudja megszerezni magának, de hogy szétbombázza a kapcsolatukat, az biztos! - határozta el bosszúra vágyva.

2.

- Dühös vagy? - kérdezte Norbi a folyosón séta közben.
 - Dühös, de nem rád. Márta kezd az agyamra menni. Nem akarok botrányt, de úgy néz ki, nem ússzuk meg.
 - Bízd ide. Ismerem a fajtáját. Mondtam neked, nem lehet az ilyennel udvariaskodni. Láthatad, hogy bepipult, amikor visszajöttél. Ha nem marad békén, a többiek előtt égetem le.
 - Lepereg róla, majd meglátod. Tisztában van vele, buknak rá a srácok, de neki az elérhetetlen kell. Ha én nem lennék neked, akkor kezdenél vele?
 - Lehet, hogy nem leszek hiteles, de vele soha! Utálom, ha egy lány hajt rám. Kösz, ebből nem kérek, a kezdeményezést nem engedem át egynek sem. Miért nem bízol bennem?
 - Azért, mert bízom - nevette el magát. - Jól van na, hagyjuk a témát! Ne legyél már ilyen komoly, még azt hiheti, összekaptunk miatta.
- Épphogy elhallgattak, Norbinak kellett mennie adatfelvételre. Zsófi az ablakhoz ment. Úgy állt meg, hogy a folyosót is szemmel tarthassa. Gyönyörű volt a hófehér, csillogó hóban a táj. Nézte a széles utat, ami a sífelvonóhoz vezetett. Közben látta, Márta egyik teremből a másikba megy, mint aki nem találja a helyét. Amikor Norbi végzett, egyenesen hozzá ment.
- Hello, szép fiú! Túl vagy te is a beazonosításon?
 - Márta, ha jól akarsz magadnak, pattanj le rólam. Nem kedvelem az önkritikátlan bogáncs fajtádat.
 - Én meg az ilyen pökhendi, udvariatlan frátereket.
 - Akkor ezt megbeszéltük, szevasz tavasz! - kerülte ki Zsófihoz igyekezve.
 - Csak azt tudnám, mit zabálsz azon a rátarti bigén - szólt utána csúfondárosan.
 - De klassz! Csuda képeket lehetne csinálni és épp most nincs itt a fényképezőgépem - mondta a tájat nézve.

- Mit akart már megint az a kis dög?
- Téged bosszantani. Ugye nem fog sikerülni neki?
- Csak azért sem. Levegőnek fogom tekinteni.
- Helyes. Már csak ketten vannak és megyünk a kajáldába. Cselezzük ki, hogy ne ülhessen velünk egy asztalhoz.
- Hogy gondolod?
- A kajálás előtti mosdólátogatáson ne kapkodd el a dolgot. Jó lenne utoljára becsattogni. Figyelni foglak.
- Klassz ötlet.

Az utolsó méredzkező feladata volt a folyosóra terelni az ifjúságot. Zsófi a megbeszélésük szerint a mosdóban a sor végére állt. Márta is húzta az időt. Dolga végeztével kényelmesen sminkelte magát. Zsófi utolsónak ment be a fürkébe. Hallotta, valaki megszólította Mártát:

- Vársz valakit?
 - Áá, dehogy, csak állandóan szétfolyik ez a nyavalyás.
 - Ne nyuvaszd magad, tök jó. Gyere, menjünk be, nehogy lemaradjunk az első fogásról.
- Zsófi nyugodtan mehetett frizurát igazítani. Norbi a folyosón várta. Bementek az étterembe. Az ajtó melletti asztalhoz ültek le. Norbi elmosolyodva mondta:
- Kikelt az elvetett mag. Nézz csak srégen az ablak felé.
 - Hárman szálltak rá Mártikára? Ó, de klassz, az egyik csak rátapad - mosolyodott el ő is.
 - A mosdóban dicsekedtem a srácoknak, hogy nagyobb sikerem van a csajoknál, mint szeret-ném. Egyik bombázóra én repültem rá, a másik rám. Nem rossz buli, csak fárasztó. Már ott volt jelentkező a felszabadításomra.
 - Akkor minden szabadidőmben drukkolok ezerrel.
- Bár Márta jól érezte magát a srácok kereszttüzeiben, Zsófiék bosszantásáról nem mondott le. Ebéd után a hálóteremben öltözködtek a sípálya-látogatáshoz. Márta fennhangon, hogy lehetőleg mindenki hallhassa, dühösen támadt Zsófirra:
- Kösz, hogy rám szabadítottátok azt a három idiótát! Amint módomban áll, viszonzom a jó indulatokat.
 - Fogalmam nincs, miről duruzsolsz, nem is láttalak az étkezdőben.
 - Áá, nem ám. Hogy is lenne, kis ártatlanság. Vigyázz magadra, kisanyám, mert ha én lendülök ellentámadásba, esküszöm, életed végéig emlegetni fogod.
 - Állítsd le magad, ne fenyegetőzz, mert esetleg neked lesz mit megbánnod - szólalt meg egyik társuk.
 - Neked meg kiosztott lapot? - fordult feléje Márta.
 - Én vagyok a hálóterem felelős és jobb, ha tudod, itt nem lesz ellenségeskedés, mert ha nem maradsz békén, csomagolhatsz.
 - Hálóterem felelős? Ó, igazán? Röhej, még a nevedet sem tudjuk. De mondd csak, ki a franc választott meg téged, merthogy én nem, az ziher!

- Kellér Hermina vagyok. Megtutad volna este, akkor ismerteti a táborvezető a házirendet, a szabályzatot és azt, hogy ezekért melyik hálóban ki a felelős. De hogy tudd, a sítáborokban az a szokásjog, aki a legtöbbször volt ilyen táborban, automatikusan választódik meg, mert tisztában van a szabállyal, veszélyekkel.

- Ó, hogy oda ne rohanjak! Azt hiszed, én először vagyok?

- Nem hiszek én semmit, csak a tényeket közöltem veled.

- Ami azt vonja maga után ugyebár, ezután azt is te fogod eldönteni, ki mikor nyithatja ki a száját?

- Ha ezzel ellenségeskedést provokál, akkor igen.

- Én meg ugyebár, vagyok olyan hülye, hogy ezeknek bedőlök, mi? Menj te a szokásjoggal a francba!

- Legkevésbé sem érdekel, minek dőlsz be, minek nem. A vitának ezennel vége! Ha nem tetszik valami, mehetünk a táborvezetőhöz, majd ott tisztázzuk a továbbiakat - fordított hátat Mártának.

Márta paprikavörös lett, tájékozott a dühtől. Zsófi épp kifelé indult, de ő epésen utána szólt:

- Csak azt ne hidd, kisanyám, hogy rólad megfeledkeztem. Hogy ne érjen váratlanul, közlöm veled, nem lesz tőlem egy perc nyugtod.

Zsófi, mintha meg sem hallotta volna, távozott, ami Mártának olaj volt a tűzre. Forrt benne a bosszúvágy. Törte a fejét, miben tudna borsot törni az orruk alá. Hermina meghallva a fenyegetést, odament hozzá, de határozottan közölte vele, ez volt az utolsó, amit elhallgat. Vegye tudomásul, ha egyetlen egyszer akcióba lép, csomagolhat! Ez a hely nem lesz a bosszúállás színtere! Márta Hermina határozottsága láttán előtte meghúzta magát. De hiába, mert Hermina felhívta figyelmét a lányra nemcsak a felügyelő tanároknak, síoktatóknak, de a táborvezetőnek is, akik a legkisebb kihágásáért nyilvánosan figyelmeztették. Két napig bírta, aztán magától csomagolt és hazautazott.

Zsófiék Mártától ugyan megszabadultak, de a síoktató személyében újabb kellemetlenséggel kellett szembesülniük. Szemet vetett ugyanis Zsófi, ami napról napra nyilvánvalóbbá vált. Már nem csak a pályán udvariaskodott vele feltűnően, de a táncos bulikon is lekérte Norbitól, aminek egyikük sem örült. Amikor ez már nem egyszer fordult elő, Zsófi mérgében szó nélkül hagyta el a termet.

Norbi azonnal utána indult, de úgy eltűnt, fogalma nem volt, hol keresse. Körbejárta a termeket, de hiába. Csalódottan aludni indult. Útközben szembe jött vele egy lány.

- Bocsáss meg, hogy megszólítalak! Megtennél nekem egy szívességet?

- Hogyne tennék. Mondd, mi lenne az?

- Kellér Hermina hálójában van Sólyom Zsófi, legyél kedves, hívd ki nekem.

- Onnan jövök, ott rajtam kívül nem volt más.

Norbit nyugtalan idegesség fogta el.

- Nem értem. Hova tűnhetett? Elnézésem kérem, köszönöm a segítséged.

Egy óra hosszat állt ott. Várta, hogy előkerüljön Zsófi. Közben töprengett, mit tegyen. Ha a lány téved és mégis ott van valahol, csak bajt okoz Zsófinak. A holmija nélkül nem távozhat, a kabátjáért be kell mennie. Mivel hiába várt, eldöntötte, reggelig vár. Bement a hálóterembe,

elkeseredetten ült az ágyán. Fél tízkor ismét kiment, beküldött Zsófiért, de akkor sem találták meg.

Reggel sápadtan, nyúzottan ment körülnézni. Zsófi egyedül ült az egyik társalgóban. Ő sem nézett ki jobban Norbinál. Odament hozzá:

- Szia, hova tűntél az este?

- Szia. Beültem abba a helyiségbe, ahol nem zavarhat senki.

- De miért tetted?

- Elegem lett a fickó nyomulásából. Ráadásul láttam, egyre dühösebben néztél. Igazad volt, mégsem tudtam helyén kezelni a dolgot. Nem bírtam tovább, kiborultam, egyedül akartam lenni.

- Arra nem gondoltál, mit érezhetek, ha hiába kereslek?

- Egyfolytában rád gondoltam. Próbálj megérteni?! Norbi, nem akartam veled összeveszni a hülye szitu miatt.

- Mikor mentél be a hálóba?

- Közvetlenül takarodó előtt. Figyelj! Éjszaka eldöntöttem, ha ma is rám száll az ürge, hazamegyek.

- Rendicsek, akkor itt hagyjuk az egész bagázst. De arra kérlek, ha nem tetszik valami, ne lépj le szó nélkül. Rajta vagyok az eseményeken és megvédelek bárkivel szemben. Tegnap is azonnal utánad indultam, csak azért kerülhettük el egymást, mert arra gondoltam, valamelyik teremben megvársz.

- Egész éjszaka lelkiismeretfurdalásom volt, mert ezt kellett volna tennem, de dühömben elhirtelenkedtem a dolgot. Bocsáss meg, ne harizz rám?!

- Nem haragszom, de egymással szemben nem szabad ennyire meggondolatlanok lennünk.

- Igazad van. Esküszöm, többször ilyen nem fordul elő.

- Hogyhogy nem sminkeltél?

- Nem volt kedvem. Nagyon pocsék vagyok?

- Nekem hogy lennél az? De messziről lerí rólad, nem alvással töltötted az éjszakát.

- Te sem nézel ki különben.

- Biztosan, de egy fickónál nem feltűnő. Reggeli előtt át kell vennünk a sífelszerelésünket.

- Mondták nekünk is. Megvársz, amíg rendbe hozom az arcomat?

- A lépcsőházig elkísérlek, ott várok rád.

Több kellemetlenségük nem volt a hátralévő napokban, a téli kiruccanásukra mégis úgy gondolhattak vissza, otthon kellemesebben tölthették volna az idejüket.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET LÁSZLÓ MEGLEPETÉSE

1.

A szilveszter a megegyezéstől eltérően telt. Mivel Júlia egyre nehezebben viselte állapotát, lemondták a közös évköszöntőt Gáncsénál. Az előkészületek oroszlánrésze Zsófi és Dénesre hárult. Júlia nehezen mozgott már, csak műkedvelősködött a konyhában. Este kilenc-kor ültek ünnepi asztalhoz. Már a mosogatáson is túl voltak, de Norbi nem jelentkezett, ami rányomta Zsófi hangulatára a bélyegét. A szilveszteri műsort nézték a tévében, amikor csengetett. Dénes ment ajtót nyitni.

- Csakhogy itt vagy. Zsófi már alig tudtunk lelket verni.

- Dini bá', borzalom, ami otthon van.

- Menjünk be és mesélj.

Norbi egyenesen a borús tekintetű lányhoz ment. Átfogta a vállát, megpuszilta.

- Bocsáss meg, de egyszerűen nem volt egy pillanat időm, hogy felhívjalak.

- Nem haragszom, csak szomorú voltam, de már elmúlt - mosolygott rá. - Ülj ide mellém és mesélj!

- Miután Júlia néniék lemondták a közös ünneplést - nézett rá és Dénesre -, Esztinkó kiudvarolta apunál, hogy meghívhasse a kis barátait. Azt még te is láttad, hogy amikor kijöttek élénk, majdnem a busz alá került örömeiben a kis kelekótya. Ijedségében sokkot kapott. Őben vittem haza. Nehezen, de megnyugodott. Anyu közölte, vetkőzzek neki, mert rengeteg a munka. Apa mesélte el, addig hisztizett, szívóskodott, amíg belement, hogy tinibulit szervezzen a „tíz kicsi néger”-nek. Mióta ugyanis Esztinkó meglátta a könyv címét a polcon, annyira megtetszett neki, így nevezte el magukat a barátaival. Ők is tízen vannak az osztályban, akik egy csoportban voltak az oviban.

- Ez aranyos! - nevetett Zsófi, de mindenkinek tetszett a kislány találékonysága.

- Mit volt mit tennem, nekiálltam habot verni, krémet keverni, hugi közreműködésével figurákat gyúrni. Amikor ezzel végeztünk, apával a két hátsó szoba bútorait kellett összerakni, amennyire lehetett. Még javában rendezkedtünk, amikor szállingózni kezdtek. Bár némelyik anyuka segített a vacsora felszolgálásban, de alig győztük így is.

- Ott maradtak a szülők is?

- Nem, el sem fértek volna.

- Azért ugye velünk tartasz a szilveszteri kajciban? Dini bá' hozott a csarnokból egy édi kismalacot. Isteni ropogósra sütöttem.

- Abból nem maradhatok ki - mosolygott rá.

- Teríteni is segítesz?

- Máris mehetünk! Még slungban vagyok.

Kimentek a konyhába, hogy éjfélre minden az asztalon legyen. Dénes diszkréten becsukta a nappali ajtót. Norbi magához ölelte a lányt:

- Tényleg nem haragszol?

- Istókziher, nem.
- Akkor miért húzódozol?
- Olyan ciki, anyuék bármikor kijöhetnek.
- Szerintem nem azért csukták be az ajtót, hogy ez lenne a szándékuk - csókolta meg szenvedélyesen.
- Édi vagy, de lássunk neki - bontakozott ki öleléséből.

Pont éjfélkor bontottak pezsgőt, amiből Zsófi és Júlia épp csak egy kortyot ivott. Vacsora után Norbi felvetette, sétáljanak át hozzájuk boldog újévet köszönteni. Júlia nem vállalkozott a hosszú sétára, Dénes pedig nem hagyta őt magára. Így kettesben mentek át a fiatalok.

Mire odaértek, a szülők ott voltak a csemetéikért. Annyian voltak, Norbiék alig fértek be a lakásba. Megnyílt a tömeg, hogy bejuthassanak a szobába. Fél kettőre maradtak magukra. Esztinkó már a fotelben aludt, mire az utolsó szülő is elhagyta a házat.

Norbiék visszamentek Zsófiékhoz. Meglepetten látták, mire ismét az utcára kerültek, fehérbe öltözött a város. Hatalmas pelyhekben hullott a hó, de olyan intenzitással, alig lehetett átlátni a hófüggönyön. Zsófinak kicsattanó jókedve volt, de csakhamar elszállt Norbi komolysága láttán.

- Ennyire elfáradtál?
- Nem, melletted nem érzek fáradságot - karolta át.
- Akkor mesélj!
- Ne rontsuk el az újév első éjszakáját. Szívesebben osztoznék a jókedvedben.
- Azon már túlvagyunk. Beszéljük meg mi bajod van.
- Nem szívesen, de te akartad, rád zúdítom az összes keserűségemet. Kezdem magunkkal. Egyre jobban nyomaszt, milyen nehéz időszak áll előttünk. Anyukád állapota miatt csakhamar bizonytalanná válik köztünk minden. Amíg meg nem születnek a tesóid azért, utána pedig miattuk.
- Nem hiszem, hogy érettségi előtt ennyire be lennék fogva. Dini bá' uralja a pályát, a közös tanuláshoz pedig ragaszkodni fogok.
- Akkor legalább ez megnyugtatóan rendeződik. Emlékszel? A közös nyaralásunk végén Dini bá'-val átbeszéltünk csaknem délutánt.
- Hogyne emlékeznék, hiszen majdnem nézeteltérésbe torkollott.
- Igen. Anyuról beszélgettünk, aki kezdi rossz szemmel nézni a kapcsolatunkat, amiért nem pesti egyetemre akarok felvételizni. Ahányszor felvetem, mindig ellenállásba ütközöm. Egyik alkalommal dühbe jöttem és azt mondtam, ha nem enged el, nem megyek egyetemre.
- Norbinc, hogy mondhattál ilyet?!
- Mert komolyan gondolom, nem akarom, hogy elszakadjunk egymástól.
- De édeském, ha nem egyetemre mész, akkor sem lehetünk egyelőre együtt.
- De akkor dolgozom és megteremthetem az anyagi feltételeit annak, hogy mondjuk két év múlva összeházasodjunk.
- Igazán édi vagy, de nem áldozhatod fel magadat. Ezt biztos, hogy a későbbiek folyamán nagyon megbánnád.

- Nem, mert pótolhatom bármikor.
- Nem tudom, igazad van-e. Gondold végig, mit von maga után az, ha nappal dolgozol, este suliban vagy, hétvégén tanulsz. Még kevesebb idő jut egymásra, mint most.
- Ezt valóban nem gondoltam végig. De akkor is dühít, hogy anyu ki akar sajátítani magának. Állandóan az az érve, szüksége van rám. Apura nem számíthat, nem akarja, hogy én is elszakadjak a családtól, mint a bratyóm.
- Mit szól mindehhez az apukád?
- Bár anyuval nem ért egyet, de maradéktalanul velem sem. Annyiban hasonlóan gondolkodik, mint Dini bá', hogy a kettőjük gondját nem engedi átruházni rám. A kapcsolatunkról az a véleménye, próbáljuk meg, mit bír ki. Ha hűségesek maradunk egymáshoz és csak a távolság nehezíti a dolgunkat, ott a lehetőség, bármikor átjelentkezhettek Királyvárra.
- Hm. Szóval ezért akarsz a közgáz helyett vegyészmérnökre jelentkezni?
- Igen, ezért.
- Ezt sem tartom a legjobb ötletnek. Manapság, amint látjuk, nincs jövője a mérnöki hivatásnak.
- Átgondoltam. Tanárra, főleg nyelvtanárra, ami lenni akarsz, mindig, mindenhol szükség lesz. Majd ott alapítunk családot, ahol én is munkát találok.
- Ebben van logika. De miért nem tetszik apukád variációja az egyetemre vonatkozóan?
- Tetszik, sőt nagyon is, de anyu az ellen is ágál.
- Ha apukád komolyan gondolja, ragaszkodj ehhez.
- Bosszantó, hogy anyu tehetetlenségében azzal érvel, te is belementél ellenállás nélkül a költözködésbe.
- Anyuék tartanak el, mit tehetnék a döntésük ellen?
- Semmit. Egy lánynak sokkal rosszabb albérletben, koleszban élni, mint egy srácnak.
- Norbikám, anyukád ellenállása csak akkor árthat nekünk, ha kiásod a csatabárdot.
- Nem akarom, de ettől még nem lesz otthon nyugalom.
- Látod, anyut is meghátrálásra lehetett készíteni a határozott kitartásommal melletted.
- De mi lesz, ha kitalál majd mindent, hogy ne találkozhassunk?
- A kötelességeidet ne hanyagold el, és ha csak azt fogadod el, ami tényleg indokolt, nem tehet semmit. Anyu is tehetetlen volt, bele kellett nyugodnia, nem fogok ellened fordulni csak azért, mert ő úgy szeretné.
- Jól van, hű követőd leszek. Nem fordulok anyu ellen, de határozott leszek az indokolatlan elvárásaival szemben.
- Az egyetemmel kapcsolatban pedig apukád tanácsa szerint cselekedj. Rossz politika lenne mindkettőjüket magad ellen hangolni. Én bízom a hűségünkben, bízz te is és akkor köztünk nem lesz gáz!
- Nem a bizalmammal van baj, nélküled nem fogom bírni, de egyelőre hagyjuk, mondd el inkább, hogy zajlott a délutánod?

- A tinibulit leszámítva hasonlóan, mint neked. Anyu már csak műkedvelősködik a teendőkben. Dini bá'-val csináltunk mindent. Ő csak karmesterkedett - nevette el magát. Hívott apa. Kiborult, amiért szó nélkül tűntem el. Nem sokat beszélhettem vele, mert ezernyi dolgom volt a konyhában. Abban egyeztünk meg, másodikán hív.

Közben odaértek a házhoz. Mielőtt felmentek, hótalanítaniuk kellett egymást.

- A francba! Olyan klassz lett volna a teraszon bohóckodni a hóban, de most honnan szereznek neked valami váltórucit? - nyitotta a lakást.

Erre a végszóra jött ki Dénes a szobából.

- Sziasztok! Hogy vergődtek haza ebben a hatalmas hóesésben?

- Szia, Dini bá'! Küzdöttünk vele, de remek volt! - tette vállára a kabátjaikat Zsófi.

- Mi a további elképzeléseitek?

- Fel akartunk menni hógolyózni, de Norbinak nincs rucija.

- Egy szabadidőruhát rendelkezésére tudok bocsátani, ha megfelel.

- Pompás! Hogyne felelne meg - villanyozódott fel Norbi.

Dénes jó szórakozást kívánt nekik, visszament aludni. Ők indultak átöltözni. Norbi átkarolta a lányt:

- Lenne kedved kihasználni a ragyogó alkalmat?

- Te kis pajzán, csak álcának kellett a szabadidőruha?

- Még nincs három óra, sok minden belefér egy szilveszter éjszakába - puszilgatta a nyakát.

- Benne lennék én is, nagyon is, de bennem a félsz, hogy lebukunk.

- Nem fogunk. Nem véletlenül csukogattam be az ajtókat - ült le ölébe vonva a félszeg lányt.

Miután kicsókolózták, simogatták egymást, Zsófi meleg holmikat vett elő és ment a fürdőszobába átöltözni. Meglepetten látták, a teraszon térdig érő hó várta őket. Kihancúrozták, hógolyózták magukat. Majd Zsófi ötletére a legvédecombebb sarokban hóembert építettek. A többi eszköz híján lerugdosták a ház udvarára. Norbi jókedvűen ment haza reggel hét órakor.

2.

A január már Júliáról szólt. Az ikrek huszadikán gondolták úgy, befejezik méhen belüli életüket. Bár a szülés megviselte Júliát, de komplikáció nélkül adott életet a kis Mátrai Dinikének, akit fél óra késéssel követett Mátrai Julcsika. Így lett ezentúl Diniből Dénes és a fiataloknak Dénes bá'.

Zsófinak addig kellett komolyabban beszegítenie, amíg Dénes elintézte, hogy mint fejlesztő feltaláló, külső munkatársként kezdheti meg új életét, ami február közepére realizálódott. A félév a fiataloknak kemény tanulásról szólt. Mindketten komolyan vették, hogy az érettségi vizsgán maximumot nyújtanak. A nagy hajtásból kitérőt csak Zsófi kéthetenkénti találkozásai jelentettek Andrással, amit ő igyekezett komoly programokkal kitölteni. A lány élvezte az együttléteiket, mert András komolyan vette Norbival a kapcsolatát és minden alkalommal hármasban voltak. Két hétvégét töltöttek Bánkúton, ahol Zsófi meglepetten tapasztalta, egész jól tud síelni.

Tavaszi szünetben Zsófi egy napot töltött a Gáncs családdal. Mivel Krisztina megfázott, a betervezett egész napos túrát lemondta. Ebéd után lepihent. László a nyári konferencia körúti anyagával kiült Esztinkóval a közeli játszótérre. Zsófiék is beérték annyival, hogy felmentek a közeli hegyplatóra napozni, ahol Zsófi hosszú-hosszú percekig gyönyörködött a tavaszi környezet lenyűgöző látványában, Norbi pedig a kezét fogva az ő elmélázó arcában. Amikor Zsófi megmozdult, átkarolta, magához vonta:

- Olyan titokzatossá vált az arcod, szerettem volna kitalálni, mire gondolhatsz, de nem sikerült. Elárulod?

- Elhiszed, ha azt mondom, semmire? Belefeledkeztem a természet varázsába. Élveztem, hogy itt vagy mellettem és fogod a kezemet.

- Olyan jó, hogy vagy nekem. Kár, hogy napok telnek el úgy, hogy még meg sem csókolhatlak.

- Kár, de annak örülök, hogy nem elégedetlenkedsz emiatt és legfőképpen annak, hogy a közös nyaralásunkkor félreismertelek. Annyira törekedtél rá, hogy kihasználj minden alkalmat az intimitásokra, azt hittem, neked ez a legfontosabb.

- Miért, neked nem fontos?

- De igen. Mégis örülök, hogy nemcsak ez tart össze minket.

- Különben én is ezt gondoltam magamról. Azóta megértettem, mindennél fontosabb, hogy mellettem legyél. Bevallom, néha örüldenél hiányzik az intimitás köztünk, de kárpótol a jelenléted. Az, hogy megfoghatom a kezedet, érezhetem a rezdüléseidet, az érzelmi megnyilvánulásaidat irántam a gyengéd, de meleg kézszorításaid által.

- Többre vágnék én is, de...

- Tudom, tudom, neked mindennél fontosabb a biztonságérzet - vágott közbe.

- Igen fontos, de azért nem mindennél fontosabb - simult hozzá.

- Zsófinc, szilárdan bízol a közös jövőnkben?

- Próbálok. Abban azonban biztos vagyok, soha nem tudnék úgy szeretni mást, mint téged - nyújtotta ajkát csókra.

Összeölelkeztek, szenvedélyesen csókolóztak. Amikor Zsófi megmozdult Norbi karjában, órájára pillantva nagyot sóhajtott:

- Hh, a francba, hogy repül az idő! Mindjárt öt óra. Anyuék hatkor indulni akarnak haza.

Felálltak, visszasétáltak a nyaralóba. Épp jókor, mert László útrakészen várta őket.

*

Az írásbeli érettségi előtt az érettségizők egy hét szünetet kaptak. László elhatározta, ha Zsófit elengedi Júlia, Nagymaroson tölti a fiatalokkal a hetet, amivel két legyet üthetne egy csapásra. Zsófiék nyugodt körülmények között készülhetnének az írásbelire, ő pedig a nyári egy hetes konferencia körútjára, ahol három előadást kell majd tartania.

Júlia egyedül volt otthon, amikor átment hozzájuk. Bár nehezen, de meggyőzte elképzeléséről. Így a családi körben eltöltött hétvége után hárman maradtak. Vasárnap este Zsófiékat újabb meglepetés érte. László bejelentette nekik, magukra hagyja őket. Ő ez időre bérelt a közelben egy nyugis helyet, így egymást sem zavarják. Kérte őket, ne gondoljanak semmi rosszra, nincs hátsó szándéka. Csupán teljes nyugalomra van szüksége és szeretné a hét minden percét kihasználni, hogy felkészülten vágthasson bele a konferencia körútba. Azzal köszönt el

tőlük, Norbi tudja hol lesz, nemegyszer szálltak meg éjszakára annál a háznál, amikor kettesben kirándulgattak. Látogassák meg őt bármikor.

Norbit váratlanul érte a fordulat. Miután László elment, elgondolkodva ült a nappaliban.

- Cikis helyzet - jegyezte meg Zsófi komolyan.
- Melyik, hogy falazni kell apának, ha anya keresi, vagy az, hogy tök kettesben maradtunk?
- Szóval, izé, azt hiszem, mindkettő.
- Apa biztos, hogy nem jár görbe úton, de az utóbbitól tartok én is, mert erre nem számítottam, nem mondhattam meg előre. Ugye, bátor leszel és itt maradsz velem?
- Norbinckám, csak nem feltételezed rólam, hogy megfutamodok? Abban persze igazad van, rosszul érintenek a váratlan események, zavarban is vagyok kissé, de téged soha nem hagynálak cserben.
- Tudom és ezért örök imádatom a tiéd! Egyetértesz velem abban is, előbbre kell hoznunk a születnapom megünneplését, mert nem hiszem, hogy a közeljövőben összejöhet még egy ilyen ideális lehetőség?
- Természetesen. Nem tudom, melyik erősebb bennem emiatt: a drukk vagy az izgalom?
- Nyugi, egyikre sincs okod. Türelmesen ki fogom várni, hogy felkészülhess lelkileg.
- Igazán megható, hogy mindenben elfogadod a hülyeségeimet. El sem tudod képzelni mennyire jól esik és szeretlek ezért.
- Nem is kell képzelődnöm, mert érzem minden megnyilvánulásodban. Bevallom, eleinte furcsálltam, de utánaolvastam a gondjaidnak és tökéletesen értem. Elsősorban érzelmileg, de emiatt sem esik nehezemre alkalmazkodni hozzád.
- Drága vagy! De szerinted képes leszel erre hosszútávon is?
- Banális a válaszom, de szívből jön: igen. Ha hiszed, ha nem, kezdek eszerint gondolkodni. Még nem mindig megy magabiztosan, de fejlődőképes vagyok - vont a ölére mosolyogva. - Mondd, mivel tudnám elűzni homlokodról a gondfelhőid? Csak nem még mindig az jelent gondot, hogy aput bevontam a titkunkba? Azaz pontosabb, ha úgy fogalmazok, engedtem kitalálni neki.
- Nem tagadom, nehéz felülkerekednem a szemérmességemen.
- Gondolj arra, orvosként foglalkozik a témával. Sokkal cikisebb lenne, ha egy idegenhez kéne fordulnunk emiatt. Ráadásul ezt a biztonságos gyógyszert más fel sem írhatná. Apa is külföldről szerzi be az ismerősei által. Biztos lehetsz benne, diszkréten kezelné a titkunkat akkor is, ha anya előtt nem hallgatta volna el, mit forgat a fejében erre a hétre.
- Köszí, hogy van még türelmed a meggyőzésemhez.
- Számíthatsz rám, mindig be fogom tartani a Zsófi-törvényt - mosolygott rá bátorítóan.
- Jesszus! Mit nevezel te Zsófi-törvénynek?
- Azt, hogy csak akkor lépünk előbbre a kapcsolatunkban, amikor azt tapasztalom, az újabb próbálkozásomra vevő vagy. Most azonban törd a kis buksidat, hogyan tovább?
- Szerinted?
- Szerintem sétáljunk egy nagyot vacsi előtt. Árucl el, meddig szándékozol szoborként ülni az ölemben?
- Nem tudom, hh, talán eddig - fonta karjait a nyaka köré.

Miután kifulladtak a csókolózásban, hosszú percekig ültek összeölelkezve.

Zsófi a séta alatt némi lelki vívódáson esett át. Abban biztos volt, nem húzza az időt, még ma át akar esni a tűzkeresztségen. Csak ahhoz kell bátorságot gyűjtenie, hogy ezt tudomására hozza Norbinak. Igaza van, ennél jobb alkalom aligha adódhat. Átgondolta, hogy tegye ünneppé életük egyik jelentős estéjét. Amikor visszaértek, a konyhában átölelte:

- Szeretném, ha gyertyafényes vacsival lepnénk meg magunkat.
- Igen? Gyertyafény, pezsgő? Ha nem csal az érzésem, a séta alatt valami fontos döntésre jutottál magadban.
- Nem csal, jól érzed.
- A folytatást is?
- Igen, és köszönöm, hogy segítesz még ebben is.
- A lebonyolítás történhet az elképzelésem szerint?
- Csak ne legyen túlságosan merész.
- Az lesz, de ígérem, életünk végéig emlékezetes.
- Mire gondolsz, te édes életművész?
- Csillagfényes este, halk zene, intimítással fűszerezett tánc közben szabadulunk meg ruháinktól, úgy jutunk el életünk egyik legizgalmasabb, legjelentősebb éjszakájához.
- Gyönyörű elképzelés, de, szóval, ciki, de akkor is elmondom, a teraszt nem merem bevállalni.
- Gyere csak, nézd! Látod, amit én?
- Igen. Értem én, nem lát ide senki, de akkor is olyan, mintha a nyilvánosság előtt vetköznénk.
- Azért jó lenne, ha benne lennél.
- A vacsi alatt bátorságot gyűjtök, hogy ne rontsam el az idillt.

Amíg Zsófi a vacsorát készítette elő, Norbi a terítéssel foglalkozott. Amikor végzett, ment a lánynak segíteni. Maga elé engedte a leveses tállal. Zsófi megtorpant a nappali ajtóban.

- Ezek meg honnan kerültek ide, te édes varázsló? - nézte gyönyörködve a virágba borult szobát.
- A kertünkben.
- Ne szédíts! Nem is mentél ki.
- Nem mentem, ugrottam. Visszafelé volt bonyolultabb, de megoldottam.
- A korláton át? Ó, te drága romantikus lovag, de gyönyörű itt minden!

3.

A virágillat, a pezsgő meghozta hatását. Vacsora után Zsófi felszabadultan pörgött Norbi karjában. Az első ruhadarabjuktól a teraszon szabadították meg egymást. Mire körbe értek, ruha nélkül simultak össze.

- Gyönyörű a csillogó szemed. Ha egy szót nem szólnál, akkor is tudnám, milyen folytatásra vágysz.

- De jó, hogy a jelzéseim bátrabbak nálam. Cikisen érzem magamat, de csak azért is elmondom. Bár csak az eshetőségére, amilyen folytatás következik, de felkészültem, nehogy bajba jussunk a felhevültségünk miatt.

- Vagyis egy bogyóval kevesebb van a dobozban?

- Igen, mert abban biztos voltam, a közös alvásról nem fogsz lemondani.

- Biztosra vehetem, nem fogod megbánni?

- Soha! Holnap reggel felnőttként akarok ébredni veled.

Norbi körbetáncolta vele még egyszer a nappalit. Közben erotikus játékaival, mozdulataival ingerelte, bátorította. Mire az ágyhoz értek, Zsófi kapkodva vette a levegőt. Óvatosan fektette hanyatt az érte remegő lányt. Főlé térdelt és egy-két érzéki mozdulat után átadta magát a fiúnak. Elfojtott sikollyal fogadta magába. Miután összeölelkezve feküdtek egymás mellett, Norbi gyengéden simogatta, puszilgatta.

- Nagyon fáj?

- Tündérien gyengéd voltál, de azért érzem, hol, merre jártál - próbált mosolyogni.

- Csak az nyugtat, lesz négy napunk rá, hogy elmúljon.

- Annyira nem vészes. Szeretnék túl lenni a másodikon, harmadikon és ahány csak belefér, annyiadikon. Mire hazamegyünk innen, már csak a szerelmet szeretném érezni a karjaidban - puszilta meg. - Pihenésképpen behozod a konyhaasztalra kikészített tálcát?

- Csak nem még egy meglepi?

- Majd meglátod.

- Ó, te nemcsak hercegnő vagy, de varázsló is!? - tette az asztalra a díszdobozt.

Óvatosan bontotta és emelte ki a Zsófi által készített csokoládé tortát.

- Csuda édes a csokolózó gerlepár - mosolygott a lányra, majd a feliratot nézte.

„Zsófi-Norbi Kettőezeröt, május elseje ZsofiNorbi.”

- Ötletes - karolta át a már mellette ülő lányt. - Most én kérdelem, hogy került ez ide?

- Anyukád beavatásával tegnap éjszaka sütöttem, most már csak a díszítést kellett pótolnom.

Miután belaktak belőle, visszabújtak az ágyba, átbeszélgették, szerelmeskedték az éjszakát.

*

Zsófi reggel Norbi telefonjának dobszólójára ébredt. Kedvesen ébresztgette a fiút:

- Édeske, muzsikál a telcsid.

- Mim? Ja, a telcsim? Úristen, hova tettem, fogalmam nincs - kelt fel és indult a hang irányába. Kihangosítva vette fel. László érdeklődött, beszéltek-e már az otthoniakkal. Norbi megnyugtatta, Krisztina úgy tudja, süteményvadászaton lesznek délelőtt, hogy László nyugodtan dolgozhasson. Amikor lenyomta a non gombot, visszabújt a lány mellé.

- Nem kéne felkelnünk? - kérdezte Zsófi.

- Előbb-utóbb nem kerülhető el, de nem maradhat el az ellenőrzés, szabad-e a pálya még ott lent, nem nőtt-e össze, amíg aludtunk - fektette hanyatt, hogy kényeztethesse. - Imádnivaló pírrel adod át magad nekem. Jelezd, ha fáj, vagy kényelmetlen.

Elhallgattak, szeretkezésük hangjai töltötték be a szobát.

- Ha azt kérem tőled, ne öltözzünk fel, maradjunk így, megteszed?
 - Ciki, furi lesz, de ha lesötétítünk mindent, a kedvedért igen.
- Amint a fürdőszobából elmentek az előszoba tükör előtt, Norbi elnevette magát:
- Mitől pirultál el annyira, te édes ártatlanság? - ölelte át hátulról.
 - Nem vetted észre, mintha nem mi, hanem két idegen vonult volna át az előszobán?
 - Engem elbűvölt a manöken alakú szerelmem, de nagyon nem voltam büszke a fél hat állásban himbálózó Rutkóm látványától - vonta magához az iruló-piruló lányt.
 - Norbinc, mikor fogom én megszokni, hogy bárhol megfoghatsz? Édeske, csak nem kezdünk mindent előlről?
 - Én képes lennék rá, az tuti. Fogadókész lennél?
 - Igen, de nem szerelmeskedhetjük végig a napokat.
 - Ki tiltja meg?
 - A józan ész.
 - Ó, hol van az már! Én már Pesten elhagytam. Te nem?
 - Az enyémmre még rátalálhatnánk az erdei úton, ahol tegnap sétáltunk.
 - Burkoljuk be az esti maradékot, és ha benne lennél, felmehetnénk a Szent Mihály-hegyre belefogni apu egyik házi feladatába.
 - Ha annyi kajci után még meg tudok mozdulni, igen.
- Gyorsan eltűntek a vacsoramaradványok. Norbi fogta a hátizsákját és nekivágtak a hegynek. Főnt körbesétáltak, kinéztek maguknak egy kellemesen romantikus helyet. Elbújtak a jótékonyan sűrű bokrok védelmébe.
- Igazából meglepinek szántam volna a különleges házi feladat készítést, de nem tudtam felmérni az állapotod, tudsz-e vállalkozni a túrára.
 - Kirándulni akár félholtan is hajlandó lennék. Nézzük, mit nézett ki nekünk apukád.
 - Majd meglátod, milyen buli lesz évtizedek múlva visszaemlékezni az írásbeli felkészülésünkre.
 - „Király vagy sirály” lesz, ahogy mondani szoktátok.
 - Furi tőled ezeket a diákszlengeket hallani - csókolta meg.
 - Melletted bővül a szókincsem. De tényleg buli, írásbeli közben is ez jár majd az eszemben - vette kezébe a szöveggyűjteményt. - Pétervári Gáspár. Még a nevét sem ismerem.
 - Nem csoda - nézte Norbi a pár életrajzi adatot -, alig idősebb, mint mi, ez az első megjelent novellája.
- Elmélyülten dolgoztak. Mire végeztek, rájuk sötétedett.
- Hogy jutunk le innen? - állt fel körülnézve Zsófi.
 - Úgy ismerem a Börzsönyt, mint a tenyeremet, vagy talán annál jobban is, de levezényelnek minket a csillagok.
- Egymást átölelve mentek le a hegyről.

*

Másnap a nyaraló kertjében dolgoztak. Délután Norbi javaslatára meglátogatták Lászlót. A ház előtt pléden hasalt és belefeledkezve dolgozott. Meglepetten nézett fel, amikor megjelent jegyzetkötegén az árnyékuk. Örömmel ült fel.

- Ó, hogy itt milyen gyönyörű minden! - lelkesedett Zsófi.
- Ide egyszer nekünk is el kell jönnünk - jegyezte meg Norbi.
- Addig szórakozzatok ki magatokat, amíg élhetitek a gondtalan tanuló éveiteket, mert utána csak ábrándozásra futja majd az időtökből.
- Ha a nyomdokaidba lépnék, biztosan, de nekem mindig fontos lesz a magánéletem.
- Igazad van akkor is, ha nem bántam meg semmit.
- Szerinted, anya sem?
- Erre nem mernék megesküdni. Szeretem őt, nélkületek üres lenne az életem, de ha még egyszer kezdhethném, vagy orvos lennék egyedül, vagy családi életem lenne egy nyugisabb hivatással.
- Milyen jó, hogy a hivatásod hátrányait már kis kölyök koromban megtapasztalhattam.
- Ha anyukáddal nem a meglátlak-megszeretlek esete forgott volna fenn, talán másképp döntök, de mire felocsúdtam, a bátyád már ott növekedett a hasijában. A gondok ott mutatkoztak, amikor az osztályos orvosi pozíció szűknek bizonyult, mert nem értem be a műtőasztalnál az asszisztens szereppel.
- Ugye, azért így sem a munkába akarsz beleöregedni?
- Nem. Csak legyek túl ezen a konferencia körúton, lazítok és többet leszek anyukáddal, a kishúgoddal.
- Nem tartunk fel, jövőnk még, ha nem alkalmatlankodunk.
- Ó, dehogy! Örülök nektek!

*

Norbi a csütörtöki telefonbeszélgetésük során Esztinkó elszólásából megtudta, hogy pénteken három órája lesz. Első dolga volt Lászlót értesíteni, aki igencsak ideges lett, hogy majdnem lebuktak.

Pénteken hajnalban ő ébresztette a fiatalokat. Jól számítottak, Krisztinának két vonattal előbb érkeztek. A hétvége kellemesen telt, mert csak öten voltak.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET VÁRATLAN KÖZJÁTÉK

1.

Zsófit az egyetemi felvételi értesítője várta otthon. Ám nagy meglepetésére nem Királyvárra, hanem a budapesti ELTE-re szólt. Értetlenül álltak a hír előtt.

- Telefonban nem akartunk rád ijeszteni, de alig vártuk, hogy hazagyere - mondta Júlia.

- Fogalmam nincs, mi lehet ez? Láttátok ti is, hogy én csak másodlagosnak jelöltem meg Budapestet.

- Jó-jó, persze, hogy láttuk. Itt az a kérdés, ha válaszút elé leszel állítva, hogy döntesz? - szegezte neki a kérdést Dénes.

- Dénes bá' ez nem lehet kérdés. Vagy netán nektek változott meg közben a véleményetek? - nézett hol Dénesre, hol Júliára.

- Hogy változott volna. Nehogy már köztünk jelentsen nézeteltérést a tévedés. Holnap bemegyünk a dékánhoz tisztázni a dolgot. Annál lejjebb nem adjuk. Nem fogjuk engedni, hogy a sok kiskirály között pingpong labdaként pattogjunk ide-oda - méltatlankodott Dénes.

- Tényleg bejössz velem?

- Szoktam én mellébeszélni? Mostanában úgyis kezd ébredezni bennem az igazság bajnoka, úgyszólván csatára fel, hölgyem! Most azonban irány a fürdőszoba, vacsorázzunk végre, mert kilyukad a gyomrom.

- Délután miért nem vetted fel a mobilod? - kérdezte Júlia, amikor Zsófi leült a konyhában a helyére.

- Mert sétálni voltunk Norbival és elfelejtettem levenni a töltőről. Kerestetek?

- Apád mondta, hogy nem tud elérni a telefonodon, én csak akkor csörgettem rád. Érettségi szünetben is találkozni akartok?

- Egyszer talán jót tenne egy kis kikapcsolódás. Nem helyesled?

- Egy ellen nincs kifogásom.

Be sem fejezte a mondatot, amikor megszólalt Zsófi táskájában a Török induló. Rápillantott.

- Apa keres - nyomta le a yes gombot. - Szia, apa!

- Szia, kicsim, csak hogy megvagy.

- Bocsanat, délután töltőn volt a telcsim, amíg Norbival sétáltunk.

- Semmi baj. Mivel tapasztaltam anyukádon, nem idegeskedik miattad, én is megnyugodtam. Mikor találkozhatunk?

- Szerintem az érettségi előtti hétvégén lenne jó, hogy kikapcsolhasson az agyunk a nagy tanulásból.

- Csak egy alkalomra számíthatok?

- A szünet alatt igen, de be fogjuk valamikor pótolni.

- Rendben van. Egyetértek veled, most legfontosabb a tanulás, sőt az időpontban is. Valóban a vizsga előtt kéne pihennetek. Velem töltitek az egész hétvégét?

- Nem lenne rossz.

- Akkor ezt majd még megbeszélem anyukáddal.

Zsófi röviden tájékoztatta az értesítő körüli fennforgással kapcsolatban, mielőtt elköszönt.

- Hívj fel, ha tudsz már valamit felőle. Történjen bármi, rám számíthatsz, ha Pesten kell maradnod.

- Természetesen hívlak. Különben ari vagy, de a nagyiékhoz nem akarok menni.

- Nem is kell. Kinéztem Budakeszin egy klassz házat. Alig-alig kell valamicskét ráköltötenem. Nyárra talán már odaköltözhettek.

- De klassz lenne!

- Nem tartalak fel, elköszönök, kicsim, majd keressük egymást, mikor tudnánk összehozni valamit. Szia, jó éjszakát!

- Szia, jó éjt neked is!

Alighogy lenyomta a non gombot, ismét muzsikált a telefonja. Ezúttal Norbi türelmetlenkedett.

- Szia, Norbins! De fontos személyiség lettem hirtelen - mondta nevetve.

- Szia, Zsófinckám! Remélem, csak nekem.

- Jó-jó, leginkább neked, de azért anyuéknak meg apának is egy kicsit.

- Egye fene, velük szemben nem irigykedem. Apukád hívott?

- Igen, és már a mai napon nem először. Nem volt velem a telcsim séta közben.

Tájékoztatta őt is az értesítő körüli fennforgásról.

- Drukkolok, hogy itt maradhass.

- Nem ez az elképzelés. Holnap bejön velem Dénes bá' a dékánhoz.

- Veletek mehetek, nehogy felrobbanjak az izgalomtól?

- Szerintem Dénes bá' nem fogja megvétózni. Sőt kijelentem, nem, mert még nem is tudja hogy velünk akarsz jönni, máris sűrűn bólogat.

- Reggel hányra menjek?

- Legkésőbb nyolckor indulunk, ugye Dénes bá'? - nézett kérdőn a férfire, aki helyeslően bólogatott.

- Jó éjszakát, drága! Gyönyörű álmokat, de meg ne csalj! - puszilt bele a telefonba.

- Neked is, Norbinckám! A figyelmeztetés rád sokszorosan vonatkozik - nevetett.

Zsófi elköszönt, felment a szobájába. Jó ideig nem tudott elaludni, kavartak fejében a történetek. Felvillanyozta apukája közlése, hogy házat akar venni. Ha így lenne, akár Pesten is maradhatna. Ha csak rajta múltának a dolgok, maradna. Anyukájának fel sem merné vetni, pedig lenne hozzá kedve, ott nem lenne egyedül. Ez esetben Norbi is megnyugodhatna, hiszen nem kéne a távolsággal számolniuk. De jobb nem gondolni rá, ábrándozás az élet megrontója. Cikázó gondolatai már a reggel körül jártak, vajon mit mond majd a dékán, mit lehet a tévedéssel kezdeni. Zsongott a feje.

Felkelt, kiment az erkélyre. Derűs éjszaka volt, kellemesen hűvös szellő lengedezett. Megborzongva húzta magán össze a köntösét. Nem sok csillag volt az égen, de a kettőjüké ott

ragyogott majdnem fölötte. Talán jó előjelnek tekintheti. Amint nézte, egészen megnyugodott, sőt elálmosodott. Bement lefeküdni és pillanatok alatt magukkal ragadták a jótékony álommanók.

Reggel kissé kótyagosan ébredt, de a langyos vízpermet és Norbi jó hangulatú ébresztője egészen felfrissítette. Jókedvűen ment le a konyhába reggelizni. Alighogy kiitta a teáját, megérkezett.

- Szia, csillagvirág! Örülök, hogy a bohóckodásommal fel tudtalak vidítani - puszilta meg.
- Ó, csillagvirág, de édi vagy! Jól jött a vidám ébresztésed. Ugye van már benne tapasztalatod, milyen nyűgösen morci tudok lenni kialvatlanul.
- Neem is, hiszen eddig még mindig hancúr lett a nagy morcosság vége - simította végig vágyakozva.
- Nem ér kínzásoknak kitenni engem akkor sem, ha ebből a szempontból is szerencsés találkozás a miénk. Csüccs le a nappaliban, amíg hozom a tatyómat és előkerül Dénes bá'.

*

Miután előadták a dékánnak jövetelük indítékát, hosszan elgondolkodott, majd pár telefonbeszélgetés után sajnálkozva közölte:

- A hibát sajnos az adminisztrációnk követte el, amit jóvá fogok tenni. Mivel már minden egyetemnek kész akcióterve van a felvételi vizsgák lebonyolítására, sőt az értesítések is minimum postán vannak, a javaslatom a következő: Súlyom kisasszony nálunk felvételizik. A sikeres értesítővel bejönnek hozzám, a többi az én dolgom lesz. Garantálom, hogy a félét az óhajtott Pannon Egyetemen kezdheti meg. Ezt el tudják fogadni?

Mivel Zsófi gondolkodás nélkül igent mondott, Dénes belenyugodott a megoldásba. Megkönnyebbülten mentek haza. A két fiatal rögtön nekiült tanulni. Ám amikor Dénes magukra hagyta őket, Norbi megfogta a kezét:

- Zsófinckám, szerinted van esélyünk némi intimitásra valamikor?
- Az esküvőnk után feltétlenül - mosolyodott el -, de bízz bennem, nem kell addig várnod. Előveszem a női rafinériám és a téma megoldottnak tekinthető, csak hadd dolgozzam ki magamban az ötletkezdeményemet.
- Bízom benned, csillagvirágom.
- El sem tudod képzelni, milyen jól esik, mennyire szeretlek, amiért ilyesmi miatt nincs köztünk nézeteltérés.
- Már hogy lenne? Tudom, hogy szeretsz, hogy neked épp olyan fontos az intimitásunk, mint nekem - simította meg a combját.
- Norbinckám, kéérlek, ezt ne. Egymást izgatni sem jó, de anyuék bármikor benyithatnak. Butaságokkal ne veszélyeztessük a bizalmukat.
- Igazad van, türtőztetni fogom magamat. Szóval mikorra számíthatok a kidolgozott tervedre?
- Máris formálódik bennem. Kezdjük irodalommal vagy töcivel. Ezekhez ajánlott olvasmányok vannak, amin nekünk szegényeknek, át kell rágni magunkat. Értesz?
- Addig feltétlenül, hogy ez rengeteg időnket emészt fel, de a kivitelezést illetően teljes bennem a homály.
- Két-három ebédidőt meg kell emiatt kurtítanunk, úgyhogy te azokon a napokon itt eszel, én pedig nagy-nagy sajnálatomra, de lemondok a babasétáltatásról - mosolyodott el.

- Khm. Rafináltságból jeles, te édes angyal! De ha lúd, legyen kövér, nem lehetne, hogy holnap vagy holnapután fogjunk bele?

- Türelmetlenség netovábbja! Úgy lesz - nyitotta ki az irodalom tételfüzetét nevetve.

Az este e tekintetben szerencsésen alakult, Júlia és Dénes épp a nappaliban tartózkodtak, amikor Norbi összepakolta a holmijait.

- Ugye nem felejtetted el, holnap csak rövid ebéddőt tartunk? - nézett rá Zsófi.

- Nem, hozok valami kajcit magammal és nyomatjuk az ókori kötelezőket.

- Hogy értsem ezt? - kérdezett közbe Júlia.

- Rengeteg a kötelező olvasmány irodalomból, történelemből, amin, ha csak nagyjából is, de át kell rágnunk magunkat. Ez csak úgy sikerülhet, ha hetente két, esetleg három napot olvasásra szánunk. Arra gondoltunk, ilyenkor csak bekapunk valamit és gyűrjük az ipart teljes gőzzel, amíg a végére nem érünk.

- Szóval sétálni sem akarsz velünk jönni?

- Anyukám, valamit valamiért, de azt megígérem, csak addig, amíg az olvasást befejezzük.

- Jól van, de ha az érettségi bizonyítványotokban egyetlen négyes lesz, hátrakötöm a sarkatokat - mondta beleegyezően mosolyogva.

- Áll az alku! - mondták egyszerre.

Hogy mindenki alkalmazkodhasson a változáshoz, kedden és pénteken állapodtak meg. Júlia sejtethetett valamit, mert kedden visszajött, hogy otthon hagyta Dinike cumiját, pénteken pedig előbb érkeztek a megbeszélte időnél. Egyik nap sem buktak le: kedden ebédelték, pénteken pedig Júlia megnyugodva látta, amikor befordultak az utcába, Zsófiék szorgalmasan olvastak az erkélyen.

- Szerintem anyukád sejtethet valamit a kapcsolatunkról - mondta Norbi, amikor közeledni látta őket.

- Nem hiszem. Szép lassan sikerült leszoknom a beszámolóimról. Biztosan csak bizonytalanságban akar tartani minket.

- Örülök, hogy nem pánikolsz. Tényleg kezdesz felnőtté válni.

- Ebben nem vagyok annyira biztos. Ha nem lennél nekem, bizony zokon venném, hogy anyunál a tesóim miatt kiestem a pixisből.

- De nagy szerencsémre vagyok, csak azt nem tudom, hogy viselem majd el a távollétedet.

- Ugye elviseljük? - szorította meg a kezét.

- El kell, de vajon milyen áron?

- Ügyeskednünk kell és fogunk is, de most megyek anyuékat beengedni.

András a harmadik héten hívta Júliát, hogy elkérje tőle a megegyezés szerint Zsófit. A lány a beszédfoszlányokból tudta, apukája hívta. Izgatottan ment ki a konyhába, amikor Júlia hívta.

- Apád telefonált.

- Miben egyeztetek meg, elengedsz?

- Bár nem meggyőződésem, hogy a két nap kihagyás jól fog tenni, de nem vétózom meg, hogy pénteken este értesz jöjjön.

- Édi vagy, köszi, köszi! - ugrott a nyakába.

- De odavagy apádért - jegyezte meg lehangoltan.

- Anyukám, apa nem rossz ember, szeret engem, miért ne lennék vele szívesen? Igazán nem akarlak elszomorítani, mert jól egymásra találtatok Dénes bá'-val, de apu a mai napig szeret téged. Mielőtt bármi rosszat gondolnál, ilyesmiről nem beszélgetünk, csupán abból gondolom, hogy ő még soha nem mondta nekem azt, hogy anyád, mindig úgy említ, anyukád.

- Jól van na, belátom, indokolatlanul hurcolászom a tüskéim. Őszintén örülök, hogy ennyire ragaszkodik hozzád, hiszen évekig az fájt a legjobban, hogy rád sem néz.

Este Norbi az esti elköszönésnél azzal hívta fel Zsófit, hogy őket is felhívta András és elkérte őt a szüleitől. Azóta olyan boldog, majd kiugrik a bőréből. Hajtaná az időt, hogy mielőbb elteljen a hét.

2.

Végre elérkezett az indulás napja. Este fél nyolcra értek Ligetgyöngyére.

- Norbi, néz már körül, milyen klassz hely! A barlanggal szemben leszünk.

- Azért választottam ezt az új, modern szállodát, mert annak ellenére, hogy körülvesz minket a természet, mindenhez közel vagyunk. Arra gondoltam, foglaljuk el az apartmant, vacsorázunk valahol és egy kellemes séta közben beszélgetünk végre többet magunkról.

- Nem rossz gondolat, meglehetősen hiányosak az ismereteim veletek kapcsolatban.

- Anyukád nem mesélt semmit?

- Nem. Kerüli a témát akkor is, ha én kérdezek rólad valamit. Két éve a közelben voltunk osztálykiránduláson, akkor annyit mondott, gyönyörű hely, itt voltak nászúton és párszor nyaralni.

- Így volt. Életem legboldogabb és legboldogtalanabb emlékei fűződnek a varázslatosan szép üdülő településhez. Az első és legmaradandóbb emlékem, itt ismerkedtünk meg.

- Itt? Te nem pesti születésű vagy?

- De igen. Anyukád egy belvárosi, én kispesti gimnáziumba jártunk. A véletlennek volt köszönhető, hogy mindkét osztály idejött egy hétre nyaralni érettségi után. Az már csak hab volt a tortán, hogy a két osztályfőnök jól ismerte egymást. Ebből adódóan napközben különböző programjaink voltak, de este a szálloda éttermében egy időben vacsoráztunk. Ott szemeltem ki magamnak anyukádat már első este. Nem volt egyszerű történet a közelébe férköznöm. A szerencse aztán úgy hozta, egyik nap szakadó esőre ébredtünk. Egész napra a szállodába szorultunk. Osztályfőnökeink közös programokat szerveztek. Így sikerült megismerkednem vele. Mire hazamentünk már nem volt kérdéses, találkozunk-e. Két évi együttjárás után házasodtunk össze. Mindkettőnk óhaja volt, hogy ide, a megismerkedésünk színhelyére jöjjünk nászútra. Nagy valószínűséggel veled hármásban tértünk innen haza.

- De romantikus.

- Az volt nekünk is. Két éves voltál, amikor ismét visszatértünk ide. Ha nem tragédiába fulladt volna a történet, mondhatnám, akkor is eredményesek voltunk a család gyarapodása tekintetében, de nagyon nem így jött össze. Szóval, a kishúgod fészkelte be magát anyukád hasijába.

- Kishúgom? Ő hova lett?

- Három hónapos embriócska korában veszítettük el őt. Azóta sem tudok belenyugodni, megbocsátani magamnak. Nem hibáztatom anyukádat, de amikor megfázott, kértem, könyörögtem neki, menjen orvoshoz, de hiába. Azt mondta, minden csip-csup hülyeséggel nem rohangál orvoshoz. A megfázás hörghurutban folytatódott. Egyik köhögési roham után elöntötte a vér. Rohamkocsit hívtam, de a babát nem tudták megmenteni. Ha megmarad, talán még ma is együtt vagyunk. Miután felépült, teljesen megváltozott. Elzárkózott tőlem, ha későn jött haza, ellenem fordult, amiért megkérdeztem, hol járt. Csak arra gondolhattam, van valakije. Szerettem, nem akartam elveszíteni, mégis ez lett a vége, mert a veszekedéseink elmérgesedtek. Engem kiáltott ki bűnbakká mindenért. Elkecserekedtem, belefáradtam a küzdelembe. Munka után gyakran menekültem a szüleimhez az idegtépő légkör elől, amit ő persze nem hitt el, mással magyarázta a kimaradásaimat. Hazaköltöztem abban a reményben, ezzel jobb belátásra bírhatom. Nem így történt. Egy hét után próbáltam hívni. Addigra megváltoztatta a telefonszámát. Amikor személyesen kerestem fel, nem állt velem szóba. Beadta a válókeresetet ellenem. A válásunk után külföldre mentem. A többit tudod.

- Szomorú történet. Anyunak a mai napig meggyőződése, hogy valakiért hagyta el.

- Igen, mert soha nem hitt nekem. Okuljatok a rossz példából.

- Bár néha előfordulnak köztünk kisebb összezőrrenések, de mindig megbeszéljük a nézeteltéréseinket, ugye Norbi?

- Így igaz, ennek ellenére tartok tőle, hogy ősztől több, mint száz kilométer lesz köztünk.

- Én is, de azt erősítem magamban, túléli a kapcsolatunk.

- Amióta tudom, hogy ennyire komoly a dolog köztetek, sokat foglalkozom az elköltözetekkel - szólt közbe András. - Nagyon megnehezíti a kapcsolattartásokat.

- Ne rémisztgess még te is, apa - komolyodott el Zsófi.

- Anyukád nem egyezne bele, hogy nálam lakj?

- Szerintem már csak dafke sem. Amíg meg nem születtek a kistesóim, sértőnek vettem volna a kérdésed, mert a világ minden kincséért sem bántottam volna meg. Ő nevelt fel, nem tudtam volna neki hátat fordítani, hiszen éjt nappallá tett, hogy nekem mindenem meglegyen. De mióta köztünk vannak, teljesen háttérbe szorultam, minden idejét, gondolatát ők töltik ki. Lelkileg biztosan belerokkantam volna, ha Norbi nincs mellettem.

- Ezek szerint jól hallottam a babasírást nálatok, amikor felhívtam őt. Mekkora?

- Tizenkilenc hetesek.

- Büszke vagyok rád! Aranyos, jó lelkű lány vagy. Titokban abban reménykedem, az egyetem adminisztrációs tévedése fordít a dolgokon.

- Akkor már ketten drukkolunk ezért - szólalt meg Norbi.

- Nem is tudom mit mondjak, sajnos, vagy nem, de nem hoz fordulatot. Anyu makacsul ragaszkodik hozzám és ebben Dénes bá' mellette áll.

- Vele hogy jössz ki, ha már szóba hozta?

- Kezdetől fogva remekül. Azzal nyert meg magának, hogy első pillanattól kezdve partnerként kezelt. Előre leszögezte, nem akar az apám lenni, kössünk életre szóló barátságot. Azzal nyert meg végképp, amikor anyu Norbi ellen fordult és ő állt ki teljes mellszélességgel mellettem.

- Miért ellenezte Norbival a kapcsolatokat?

- Leginkább azért, mert ő úgy gondolta, csak úgy járogatunk egymással kedvtelésből. De mi megszerettük egymást és komolyan vesszük az egymáshoz tartozásunkat.

- Sajnos, ő mindenben ennyire mereven áll a dolgokhoz. Későre jár, hazamegyünk, pihenjetelek le.

András azzal köszönt el, korán kelő, Zsófiék aludjanak nyugodtan, ébredés után elmegy nosztalgiaázni. Körülnéz, milyen változás történt, mióta utoljára járt itt Júliával. Norbi hajnalban arra ébredt, hogy András készülődik.

- Jó reggelt! - mondta álmosan.

- Jó reggelt! Aludj nyugodtan. Sétálok egy jót a hajnali jó levegőben. Utána körülnézek, hol tudnánk reggelizni. Hét óra előtt nem kerülök elő, úgyhogy aludj jól, szia!

- Nem lesz nehéz szót fogadni, üdv... szia!

- Azt hittem, máris megszeged az egyezségünket - mondta nevetve András.

- Örültem az esti ajánlatodnak, de nehéz lesz hozzászoknom a tegeződéshez.

- Majd belejössz. Indulok, szia!

Norbi hallotta, nyikorogva csukódik nemcsak a bejárati ajtó, de a kertkapu is, ami elválasztja őket a szállodaépülettől. A gondolattól, hogy kettesben van a lánnyal, felébredt benne férfiasága. Lehet, hogy Zsófi megorrol rá, ha felébreszti, de majd megbékíti őt. Muszáj átmennie hozzá, képtelen úrrá lenni férfihormonjain.

3.

Nesztelenül nyitotta a lány szobáját. Édesdeden aludt. Az ágya szélére ült. Kis ideig nézte, de játékszere egyre erősebben lüktetett. Megemelte a paplant, óvatosan bebújt mellé. Zsófi rémülten sikított fel, amikor magához ölelte.

- Bocsika, szia, drága hercegnőm, ne haragudj, hogy ennyire rád ijesztettem, csak én vagyok.

- Norbi! Hogy kerülsz ide?

- Két virgácszerű képződmény segítségével.

- De tényleg, ezt ne. Tudod, apa. Nem akarom.

- Apukád már valahol az erdőt járja. Tényleg azt akarod, hogy hagyjalak aludni?

- Mit tudom én. Félelmemben alig tudtam elaludni. Annyira rám ijesztettél - húzódott el tőle durcásan.

- Azt hittem, örülni fogsz nekem.

- Nem akarok apu előtt lebukni.

- Nem fogsz, mert öltözöm és elmegyek én is. Majd jövök, aludj nyugodtan - kelt ki az ágyból.

- Most meg hova a francba mész?! Hát nem érted, hogy félek egyedül?

- Zsófinckám, valahogy fel kell dolgoznom a csalódásomat, muszáj járnom egyet. De jó, itt leszek kint a kertben - indult az ajtóhoz.

- Norbi, ha most magamra hagysz, esküszöm, hazamegyek! - sírta el magát.

- Ne sírj, nem haragszom, csak hülye voltam.

- Nem! Nem! Nem, én vagyok az!
 - Zsófinckám, édes kis durci-murcikám, nyugodj már meg - ment vissza hozzá.
- Az ágya szélére ült, magához ölelte.
- Azonnal nyugtass meg! Kérem a játékszerem!
 - Ez parancs, kérés, vagy óhaj? - bújt ismét mellé.
 - Nem tudom, minden - ölelte át és hozzásimult hízelegve. - Jézusom! Így akartál sétálni menni? Hogy lehet máris kőkemény? - fogta meg a hasának feszülő játékát.
 - Így és épp ez kényszerített rá. Azóta feszíti a pizsamámat, mióta apukád elment. A bejárati ajtó és kertkapu nyikorgása keltették bennem a pajzán gondolataimat. Sajnálom, hogy ilyen negatívan hatottam rád, kis hisztiském.
 - Neem is. Nézd csak meg, mennyire tévedsz - húzta fel egyik lábát.
 - Ó, te drága, tényleg ennyire kívánsz? - simogatta érzéken.
 - Ne képzelődj, hogy elengedlek ilyen tette kész játékszerrel! Hogy aztán útközben kedvet kapj valakire? Vagy úgy gondolod, vacsorának szántam én a tegnap esti bogyt?
 - Amit ezért kapsz tőlem, megemlegeted nagymamakorodban is! Még hogy valakire rajtad kívül. Most bűnhődni fogsz, kis kegyetlen angyal!
 - Ha most azzal büntetnél, hogy mi is négyen térnénk vissza, maradhatnánk Pesten.
 - Boldog örömmel tenném, de te lennél az első, aki megbánnád. Hh, Zsófinckám, bocsánat, nem bírom tovább. Túljátszottuk a dolgot - fektette hanyatt.
 - Ha nem kívánnálak ennyire, most legszívesebben elzavarnálak - gördült az arcán végig két hatalmas könnycsepp.
 - Ugye tudod, hogy elkeseredésemben mondok ilyen butaságokat? - csókolta le könnyeit.
 - Nem tudom. Az együttléteinknek szerelemben, békességben kellene tennie. Ettől töltődhetnénk fel a következő találkozásig.
 - Kicsi hercegnőm, meddig fogunk mindenki előtt alakoskodni?
 - Anyuval szemben jobbnak látom a békességet. Nincs erőm hozzá, hogy szembeszálljak vele. Apu előtt igazán nem akarnék, de nem merném szóba hozni előtte.
 - Ha felhatalmazást adsz rá, bedobom én a témát az ügy érdekében - csókolta meg. - Klassz lenne veled lefeküdni, ébredni legalább ilyenkor, amikor lehetne.
 - Akkor nekem milyen klassz lenne. Képzeld el, még félnem sem kéne - simogatta a fiú hátát.
 - Ha nem megyünk azonnal a fürdőszobába, kénytelen leszek a gyengédségedet viszonzni.
 - Nem megyünk, mert a Rudkód engem követel.
 - Már az sem érdekel, hány óra van?
 - Fél hat van. Azt mondtad, apu hét előtt nem kerül elő.
 - Ő mondta, nem én, te édes, te drága szenvedélyes angyal! - fordult fölé.
- Amikor András visszaért, már a teraszon beszélgettek.
- Jó reggelt, ifjúság!
 - Szia! - köszöntek egyszerre.

- Nézzétek, mennyi finomságot hoztam - tette a két nagy tálcát az asztalra. - Bontsátok ki, hozok tányérokat - ment be a házba.

- Pizza, hotdog, hamburger, mind-mind a kedvencem!

Jó étvágygal láttak neki a busás reggelinek. Evés közben beszéltek meg, hogyan tovább.

- Mivel egyikőtök sem ismerős itt, arra gondoltam, kellemes sétautak vannak, ahol megismerkedhetnétek Ligetgyöngyével. De ha más ötletek van, nem ragaszkodom ehhez.

- Nekem nincs és imádok természetközelenben sétálni, beszélgetni.

- Én meg veled - mosolygott Norbi a lelkesedő lányra.

Amíg Zsófi szerelést igazított a fürdőszobában, Norbi beavatta Andrást titkukba. Amikor Zsófi kijött, Norbi rámosolyogva folytatta:

- Este hűtlen leszek hozzád, a következő éjszakát egy félénk kis angyallal töltöm.

András mosolyogva ölelte magához a fülig piruló lányát és Norbit. Vasárnap délután feltöltődve, vidám hangulatban ültek autóba.

*

Zsófi ijedt meglepetéssel állt az előszobában. Mióta Júlia együtt él Dénessel, soha nem tapasztalt ilyen komoran fagyos légkört, mint ami ezúttal otthon fogadta. Dénes ki sem jött a szobájukból. Júlia kisírt szemmel engedte be és épp csak köszönt Zsófinak, máris magára hagyta. Tanácstalan volt, melyikükhöz merjen egyáltalán szólani. Bizonytalanul indult Júlia után a konyhába.

- Anycikám, mi történt, amíg nem voltam itthon?

- Ma délelőtt Gyuri, a tervezőmérnök bejelentette, a jövő héten anyag után kell néznie, amihez pénzt kért volna. Dénes úgy látná jónak, ha vele tartana, hogy mindenből jó minőségűt vegyenek. Ahhoz viszont ragaszkodik, hogy az ikrekkel vele menjünk. Nem érti meg, hogy érettségi előtt állsz, én nem mehetek. Szóval szó szót követett, nem tudunk megegyezni, Dénes hajthatatlan.

- Anycikám, engem nem kell féltened. Tudok magamról gondoskodni. Megértem Dénes bá'-t, ha nem vagytok ott vele, nem tud a feladatára koncentrálni. Örülj neki, hogy ennyire ragaszkodik hozzátok és miattam nem szabadna haragban lennetek.

- Tudom én, de nem szakadhatok ketté. Hogy hagyhatnálak itt, amikor félsz egyedül.

- Napközben velem lesz Norbi, rá kell hajtánunk a tanulásra. Kicsi koromban félttem éjszaka egyedül, de az évek alatt hozzá kellett szoknom. Ne felejtse el, felnőttem, pár hónap és nagykorú leszek. Remélem, a háttérben nem ismét Norbi a gondod, mert ha igen, megnyugtatlak, semmivel több nem fog köztünk történni, mint ami eddig történt.

- Jó-jó, megbízom bennetek.

- Legokosabb lenne, ha kibékülnétek Dénes bá'-val és akarata szerint vele mennétek.

- Nem tudom. Nagyon haragszik rám, hiába próbálok hozzá szólni, nem válaszol. - Gyere, bemegyünk hozzá - állt fel Zsófi.

Dénes magába zárkózva ült, fel sem nézett, amikor Zsófiék bementek.

- Dénes bá' velem sem akarsz beszélni?

- Veled semmi gondom, kis hercegnő - nézett rá.

- Ha ancyi veled megy az ikrekkel, kibékülsz vele?

- Egyetlen eset, amikor igen, de eldöntötte, a te szoknyádon akar csücsülni, én pedig belefáradtam a könyörgésbe, meggyőzésébe.
 - Zsófi meggyőzött, úgyhogy veled mennénk, ha akarod még - mondta bűnbánó, könnyes szemmel.
 - Milyen szerencse, hogy ennek az édes kamasznak több esze van, mint neked.
 - De tudod, hogy csak miatta aggódtam.
 - Tudom. Legszívesebben vitrinbe zárnád Norbi elől. De ha velem jöttök, akkor mehetünk csomagolni. Nem akarok egyetlen napot sem elszalasztani.
 - Még ma elmentek?
 - Igen, kis hercegnő, hét óra van, fél kilencre ott vagyunk. A kicsik alhatnak a kocsiban.
- Norbi örömmel fogadta a hírt és egyfolytában azon mesterkedett, hogy minél többet lehessen a lánynál.
- Hogy győzted meg erről anyukád? - kérdezte hétfőn reggel még az előszobában.
 - Megnyugtattam, hogy semmivel több nem fog köztünk történni, mint ami eddig - mosolyodott el.
 - Ezt becsszóra megfogadhatom én is. Ugye, sem összeveszni, sem gyilkolászni nem fogjuk egymást? - ölelte magához.
 - Összeveszéstől nem kell tartanod, de hogy ne gyilkolásznánk egymást, ebben ne legyél annyira biztos - nevetett.
 - Benne vagyok, csak a fegyvernemben egyezzünk meg előre.
 - Melyiket forgatod a legügyetlenebbül?
 - Én rajtad kívül mindegyiket.
 - Én pedig soha nem akarok fegyverré válni a kezemben.
 - Szerinted nagy botrány lenne belőle, ha egyszer rajtakapna anyukád minket?
 - Ezek után nem kérdés, de bízz bennem, amint nagykorú leszek, szembesítem a rettentő ténnyel, működik köztünk minden.

A hét nagy egyetértésben telt a két fiatal között. Bár kihasználták, hogy kettesben vannak, de a tanulást sem hanyagolták. Úgyhogy pénteken reggel magabiztosan álltak, azaz ültek az érettségi bizottság elé tudásukról számot adni. Büszkén vették át mindketten a csupa ötös bizonyítványukat és dicsekedtek a szülőknek, hogy az osztályból kettőjüké lett csak kitűnő.

VÉGE